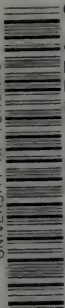

UNIVERSITY OF TORONTO

3 1761 00895750 8

BIBLIOTHECA
MUSEI GRÆCOARVM ET ROMANORVM
VATICANÆ

CORPVS CVLVM

INSTITVTVS GRÆCÆ LINGVÆ
BYZANTINÆ

EDITVS

A. D. 1848

I

INSTITVTVS GRÆCÆ LINGVÆ
BYZANTINÆ

UNIVERSITY
OF
TORONTO
LIBRARY

CORPVSCVLVM
POESIS EPICAE GRAECAE
LVDIBVNDÆ

FASCICVLVS PRIOR

CONTINENS

PARODIAE EPICAE GRAECAE

ET

ARCHESTRATI RELIQVIAS

A

PAVLO BRANDT

EDITAS

ACCEDVNT ADDENDA AD FASCICVLVM ALTERVM

LIPSIAE
IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI
MDCCCLXXXVIII

PARODORVM EPICORVM GRAECORVM

ET

ARCHESTRATI

RELIQVIAE

RECOGNOVIT ET ENARRAVIT

PAVLVS BRANDT

216791
20:9 27

LIPSIAE

IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI

MDCCCLXXXVIII

Handwritten text, possibly a library stamp or collection mark, including the word "BIBLIOTHECA".

PA
3441
C67
v.1

Handwritten text at the bottom of the page, possibly a signature or date.

HERMANNO · VSENER
CVRTIO · WACHSMUTH

PIETATIS · ERGO

PRAEFATIO

Serius hic libellus prodit quam initio, cum Hermannii Useneri praeceptoris humanissimi auctoritate adductus consilium inii eius componendi, sperare eram solitus, ac tamen ocius paene, quam postea eo labore ipso occupatus plus semel sentiebam: nam non solum variis studiis officiisque diutius ab incepto detrahebar, sed etiam in dies certius intellegebam onus me suscepisse grave et gravius fortasse quam ut umeri mei ferre possent. Accedebat vero aliud, quod ut instare incepto iubebat cunctantem, ita ipsum instanti plurimum cunctationis afferebat. Nam ne titulo ‘Corpusculi’, quem Usenerus proposuerat, iustum argumentum deesset, eodem illo suadente Curtium Wachsmuthium, virum mihi cum benevolentissimum tum horum studiorum olim auctorem, adieram, ut si forte vellet Sillographos Graecos quinque ante lustra emissos iterum edere, permetteret, ut cum illis meus libellus ad plenum verumque Corpusculum eius generis poetici coniungeretur. Atque effectum esse consilium illud ostendit fasciculus alter Corpusculi continens Sillographos Graecos a Curtio Wachsmuth iterum editos; qui postquam in lucem prodiit, cum meam quoque communis operae partem iam postulari intellegerem, tamen splendidissimo illo doctrinae et iudicii specimine admonitus sum, ne si quae possent fortasse ad perfectiorem for-

mam adduci, ea festinatione quadam impatientiaque reprimerem et imminuerem. Ita factum est ut nunc tandem tribus post annis alterum fasciculum sequatur qui iam non merito appellatur prior. Quo magis autem ipse perspicio quanto superet hunc meorum laborum fructum opus viri illius doctissimi ingeniosissimique, eo maior mihi causa est cur ab iis qui idem sentient petam, ne duos fasciculos comparantes quantum intersit inter illius et meas vires obliviscantur.

Ceterum dum hic liber ipse typis describitur, Wachsmuthius operam suam liberalissime mihi praestitit non solum quaterniones perlustrans, in quo permulta egregie plane correxit, sed etiam eo quod incertorum fragmenta IIII—VII et fragmenta dubia I III integra addidit. Deinde per Samuelem Brandtium, fratrem dilectissimum, cuius a penatibus receptus copiis bibliothecae Heidelbergensis uti poteram simul nonnullas partes huius libri variis sermonibus cum eo pertractans, factum est ut Hugo Stadtmuellerus, vir scientia litterarum Graecarum pariter atque ingenii acumine insignis, se ad plagulas corrigendas mihi offerret. Qui muneri suscepto cura tam assidua tamque integra se dedit, ut operae meae non tam adiutor quam socius existeret. Parum recte iudicabit qui operam eius aestimet ex illis tantum locis quibus nomen eius adscriptum viderit: quo minus ego reticere possum quantas gratias debeam viro optimo et doctissimo aliena negotia tamquam sua suscipienti.

Deinde hic locus aptissimus mihi videtur quo breviter nominentur ii qui cum de poesi parodica Graecorum scripserint, aut nominibus adlatis a me in hoc

libro commemorantur aut certe ut communem eius materiae scientiam vel condiderunt vel auxerunt, ita mihi quoque in eo genere accuratae cognitionis rectique iudicii auctores fuerunt.

Primus Henricus Stephanus in illustrissimo illo libello quem inscripsit *Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου ἀγῶν κτέ.* (a. 1573) parodorum Graecorum reliquias colligere instituit. Ex iis qui postea poesi parodicae Graecae operam dederunt, praeter Athenaei editores et commentatores, inprimis Schweighaeuserum et Meinekium, maxime fuerunt respiciendi Welandius 'de praecipuis parodiarum homericarum scriptoribus apud Graecos' Gotting. 1833, Ecksteinus in Erschii et Gruberi Encyclopaedia s. v. 'Parodie', Prellerus in Polemonis Periegetae fragmentis (p. 76 sqq.), denique duae dissertationes Monasterii editae, Peltzeri 'de parodica Graecorum poesi et de Hipponactis Hegemonis Matronis fragmentis' (a. 1855) et Paessensii 'de Matronis parodiarum reliquiis' (a. 1856). Nihil ad nostram materiam pertinet 'specimen litterarium inaugurale exhibens corporis parodorum Graecorum partem primam' ab H. St. toe Laer Amstelodami a. 1867 editum; quae disputatio in tractandis comicorum tantum locis parodicis versatur.

Excepta Batrachomyomachia homerica, de cuius libris manuscriptis suo loco rationem reddidi, tota fere huius fasciculi materia ex uno Athenaeo desumpta est. Atque codicis Marciani *A* scripturas diligenter enotatas Kaibelii liberalitati debebam, priusquam Athenaei editio ab ipso curata in lucem prodiret; e qua nunc etiam librorum epitomae, Parisini *C* et Laurentiani *E*, accuratior notitia hauriri potuit. Paucis locis Lau-

rentianum *B* quoque et Palatinum *P* adhibui, quos ex Marciani apographo nunc deperdito descriptos esse iam satis constat. De quibus libris omnibus luculentissime disputavit Kaibelius praefationis p. VII sqq.

Restat denique ut non me credere moneam omnia me collegisse parodicae poesis epicae fragmenta reconditioribus in fontibus latitantia, afuisse autem a consilio meo ea congerere facete dicta, quibus inde a Cynicae sectae principibus Diogene et Antisthene multi casta verba vatis divini detorserunt atque polluerunt. Quae dicta si quando collecta erunt, quas potissimum carminum homericorum partes maxime veteres probaverint accuratius perspicere licebit: quae parodis et sillographis potissimum probatae fuerint, ex indice quem subieci locorum Homeri detortorum vel usurpatorum cognosci poterit.

Scriebam Gladbaci Monachorum
mense Maio a. h. s. LXXXVIII

I

BATRACHOMYOMACHIA HOMERICA

In *Batrachomyomachia Homerica recensenda*¹⁾ eas secutus sum rationes, quas ante hos tres annos in dissertatione quam conscripsi 'de *Batrachomyomachia recognoscenda*' ipse exposui.²⁾ Duo enim cum sint librorum manu scriptorum genera inter se diversissima, quorum unum melius, alterum deterius appellavi, meliorum facile princeps est Laurentianus (*L*) plut. 32, 3 saec. XI, Curtii Wachsmuthii olim diligentia in lucem protractus³⁾, deteriorum ducem esse demonstravi Vaticanum (*V*) 1314 saec. XV, cuius lectiones Arthuri

1) Cfr. Aug. Baumeister, *Batr. Homero vulgo attributa*, Gotting. 1852; M. Haupt, 'litt. Centralbl.' 1852 p. 145 (cf. Belger, 'Haupt' p. 331 sq.); C. Wachsmuth, *Mus. Rh.* XX 1865 p. 176 sqq.; Aug. Althaus, de *Batr. Hom. genuina forma*, Gryphisw. 1866; P. Weissenfels, de vers. paucis *Batr. Graecae comment. critica*, Zuellich. 1872; Ioannes Draheim, *Homeri quae fertur Batr.*, Berol. 1874; Arth. Ludwig, *progr. Alb. Reg.* 1871 III, 'Königsb. wissenschaftl. Monatsbl.' III 1875 p. 14 sqq., IV 1876 p. 164, 'Zeitschr. für oestr. Gymn.' 1881 p. 170 sq.; Alexis Pierron, 'l'Odyssée d'Homère', Paris. 1875 vol. II; van Herwerden, *Mnemos. N.S.* X 1882 p. 163 sqq.; Hugo Stadtmueller, 'Festschr. zur XXXVI. Phil.-Vers. z. Karlsr. 1882' p. 63 sq., qui *Batr.* edidit in *Eclogis poet. Graec.* Lips. 1883; Carolus Kuehn, de pugna ranarum et murium, quae in *Batr.* describitur, observ. crit., Regim. 1883; Eug. Abel, *Hom. Hymni Epigr. Batr.*, Lips. et Prag. 1886.

2) De dissertatione mea benevole iudicavit A. Rzach 'Zeitschr. f. oestr. Gymn.' 1886 p. 898 sq.

3) Librum nitide scriptum mihi ipsi inspicere licuit Florentiae a. 1884.

Ludwichii liberalitati debeo. Duobus igitur his libris in carmine recensendo ita usus sum, ut quantum fieri posset Laurentiani memoriam sequerer omnino incorruptiorem nec tamen Vaticanum aspernarer, sicubi ab archetypi imagine propius quam ille abesse videretur. Versus in alterutrum librum licentia interpolatorum inlatos sub textum relegavi, nisi quod iis locis, quibus manifestae archetypi lacunae ab interpolatoribus ut cuique aut propria inventio aut Homeri cognitio suppetebat expletæ sunt, Laurentiani lectiones exhibui uncis his [] tamen inclusas.

Praeter Laurentianum *L* ex meliorum librorum genere nonnullis locis adhibui Ambrosianum *J* 4 super., saec. XIII, (*J*), Laurentiano simillimum, et Laurentianum plut. 31, 20, saec. XV (*N*), qui quamquam scripturas haud paucas ex deterioribus desumpsit, tamen ex eodem fonte unde *L* derivatus est.

Mixtum deinde est genus quoddam oodicum eorum, in quibus cum modo meliores modo deteriores sequantur, recensio ex utroque genere conflata est. Sed horum quoque complures interdum, quamquam ii loci perrari sunt, tamen veri aliquid retinuerunt, ita ut scripturas eorum locorum subicere sive necessarium sive aptum videretur.

Paucis denique ut significem quam rationem in hac editione secutus sim, hoc mihi proposui consilium, non ut textum ederem levigatum et integritatis specie fallentem, sed ut eorum librorum qui extant archetypi imaginem quantum fieri posset legentium oculis subicerem. Itaque quae archetypo illi adhaesit farrago versuum ab iis inlatorum qui diversis temporibus varie hoc carmen vexaverunt, eam omnem inter poetae ipsius verba retinui. Quorum versuum quamquam haud parvus numerus praesertim in priore epyllii parte ita potest exterminari, ut ea additamenta si detruseris, genuinum opus veteris poetae simplicitate ac suavitate insigne enucleetur neque quidquam

desit ad nexum aut progressum narrationis, tamen aliis locis carmen ita retractatum est variisque interpolatorum lusibus paene obrutum, ut nonnumquam quae poeta ipse scripserat plane interierint expulsa verbis illis spuriiis, quibus tamen ad tenorem fabulae carere non possis. Atque prioribus illis locis, ubi eicienda tantummodo esse insiticia mihi aliisve visa sunt, ea his [] cancellis circumscripsi; in alterius generis locis recentiores variae saepe originis particulas vel ab antiquis vel inter se disiunxi his hastis |...| includens, quamquam in tam corrupta carminis condicione ne sic quidem omnes quae subnascebantur suspensiones satis significari potuerunt. Apposui praeterea Homeri locos similes, qui ubicumque eadem qua in epyllio sede sunt, asteriscum adscripsi.

Auctorem epyllii ludicri, quod divino poeta non indignum iudicaverunt ut Statius et Martialis, ita Homeri Apotheosis sculptor, Pigretem esse Carem Halicarnasense, fratrem Artemisiae quae pugna Salamina inclaruit, non solum a Ps.-Plutarcho (de malign. Herod. c. 43) et Suida (s. v. *Πίργης*) traditur, sed etiam multi codices ipsi testantur.¹⁾ Atque num vere ille carminis auctor fuerit, numquam fortasse poterit satis explorari; de antiquitate certe epyllii tandem aliquando dubitare desinant, cum ex tanta illius corruptione, in quo ne nunc quidem omnia ingenii lumina oblitterata sunt, nulla senioris originis argumenta derivari possint.

1) Velut in Veneto Marciano 613 a Ludwichio edito schol. a: ἀρχὴ τῆς μυθοπλαστομαχίας, superscr. αὕτη δὲ ἐστὶν τίγρητος τοῦ καρός. Sic enim τίγρητος in communi fonte fuisse videtur, unde etiam Tzetzem Exeg. in Il. p. 37, 3 Herm. sua hausisse eadem corruptela demonstrat; cf. Wachsmuthium Mus. Rh. XX p. 176. Acerbe perstringitur Tzetzes ab eiusdem codicis scholiasta b ad v. 72.

TABULA LIBRORUM

Meliores

- L* Laurentianus plut. 32, 3, saec. XI
J Ambrosianus *J* 4 sup., saec. XIII
N Laurentianus plut. 31, 20 saec. XV

Deteriores

- V* Vaticanus 1314, saec. XV
AGa Baumeisteri

Mixti

- Q* Laurentianus 59, 2 saec. XIV
E Vaticani 1363 pars II saec. XV
O Venetus 406 saec. XV
ly, tuz Baumeisteri
P Palatinus Graecus 45, saec. XIV
-

ΒΑΤΡΑΧΟΜΤΟΜΑΧΙΑ

[Ἀρχόμενος πρῶτον Μουσῶν χορὸν ἐξ Ἑλικῶνος
 ἐλθεῖν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπεύχομαι εἶνεκ' αἰοιδῆς,
 ἦν νέον ἐν δέλτοισιν ἐμοῖς ἐπὶ γούνασι θῆκα,
 δῆριν ἀπειρεσίην, πολεμόκλονον ἔργον Ἄρης,
 5 εὐχόμενος μερόπεςσιν ἐς οὔατα πᾶσι βάλεσθαι, 5
 πῶς μύες ἐν βατράχοισιν ἀριστεύσαντες ἔβησαν,
 γηγενέων ἀνδρῶν μιμούμενοι ἔργα Γιγάντων.
 ὥς λόγος ἐν θυητοῖσιν ἔην, τοιήνδ' ἔχεν ἀρχήν.]
 Μῦς ποτε διψαλέος γαλέης κίνδυνον ἀλύξας
 10 χεῖλεσιν ἐν λίμνης ἀπαλὸν παρέθηκε γένειον 10
 ὕδατι τερπόμενος μελιηδέι· τὸν δὲ κατεῖδε
 Πηλεΐδης πολύφωνος, ἔπος δ' ἐφθέγγετο τοῖον·

HOMERI LOCI SIMILES

- 3 φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκε* τ 401
 4 γαῖαν ἀπειρεσίην* Τ 58 ἔργον Ἄρης* Α 734
 7 οὐκ ἀνδρεςσιν ἐοικότες, ἀλλὰ Γίγασιν* κ 120
 10 ἔσταότ' ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσέπλεξε γενεῖφ λ 583
 χεῖλεσιν* Ο 102

VARIETAS LECTIONIS

1—7 recentioris aetatis esse vidit Althaus 4 affertur
 Et. M. 266, 33 8 om. E ἔχον L 10 χεῖλεσιν ἐν λίμνης
 Stadtmueller: πλησίον ἐν λίμνῃ LV ἀπαλὸν V, πίνων L
 προσέθηκε V 12 Πηλεΐδης Wachsmuth: λιμνόχαρις LV πολύ-
 φημος V τοιόνδε L ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζε V

- Ξεῖνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἡόνα; τίς δέ σ' ὁ φύσας;
 πάντα δ' ἀλήθευσον, μὴ ψευδόμενόν σε νοήσω.
 15 εἰ γάρ σε γνοίην φίλον ἄξιον, ἐς δόμον ἄξω, 15
 δῶρα δέ τοι δώσω ξεινήια πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς Φυσίγναθος, ὃς κατὰ λίμνην
 τιμῶμαι βατράχων ἡγούμενος ἡματα πάντα·
 καὶ με πατὴρ Πηλεὺς ποτ' ἐγείνατο, Ὑδρομεδούση
 20 μιχθεὶς ἐν φιλότῃ παρ' ὄχθαις Ἑριδανοῖο. 20
 καὶ σὲ δ' ὄρῳ καλόν τε καὶ ἄλκιμον ἔξοχον ἄλλων
 [σκηπτοῦχον βασιλῆα καὶ ἐν πολέμοισι μαχητὴν]
 ἔμμεναι· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἐὴν γενεὴν ἀγόρευε.
 Τὸν δ' αὖ Ψιχάρπαξ ἡμείβετο φώνησέν τε·

HOMERI LOCI SIMILES

- 13 τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἥδ' ἐτοκῆες; α 170
 14 καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ α 174
 15 τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα ω 271
 16 καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινήια, οἷα ἐφίκει ω 273
 κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά* I 330
 18 ἡματα πάντα* β 55
 19 φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
 μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος καλλιπλοκάμονος Ἀλκονόδου.
 αὐτὰρ ἐγὼν νῆος μεγαλήτορος Ἀργεῖοιο Τ 206 sqq.
 Εὐρυμέδοντα* η 8
 20 ἵνα μίσγεται ἐν φιλότῃ Β 232
 ὃν ποτε μήτηρ | . . παρ' ὄχθῃσιν Σιμόεντος | γείνατ' Α 474 sqq.
 21 καὶ σύ, φίλος, μάλα γάρ σ' ὄρῳ καλόν τε μέγαν τε
 ἄλκιμος ἔσσι, ἵνα κτέ. α 301 sq.
 οὐχ ὀρέας οἶος καὶ ἐγὼ καλός τε μέγας τε Φ 108
 ἔξοχον ἄλλων* I 641 al.
 22 σκηπτοῦχοι βασιλῆες* Β 86
 23 ἀλλ' ἄγε θᾶσσον* κ 44
 24 τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο φώνησέν τε Τ 199

VARIETAS LECTIONIS

- 13 ἡόνας· τίς δέ σ' ὁ (sic) φύσας L, ἡῖονας; τίς ὁ φύσας J
 18 ἐν βατράχων L 19 ποτ' ἐγείνατο] ἀνεθρέψατο V 20 ὄχθας V
 Ἑριδανοῖο] ὠκεανοῖο L 22, 23 om. V man. prior 24 ἀπαμείβετο V

- 25 *Τίπτε γένος τοῦμὸν ζητεῖς; τὸ δὲ δῆλον ἅπασιν.* 25
 27 *Ψυχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι· εἰμὶ δὲ κοῦρος*
Τρωξάρταο πατρὸς μεγάλητορος, ἣ δέ νυ μήτηρ
Λειχομύλη, θυγάτηρ Πτερονοτρώκτου βασιλῆος.
 30 [*γείνατο δ' ἐν καλύβῃ με καὶ ἐξεθρέψατο τρωκτοῖς,*
σύκοις καὶ καρύοις, καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσιν.] 30
πῶς δὲ φίλον ποιῇ με τὸν ἐς φύσιν οὐδὲν ὁμοῖον;
σοὶ μὲν γὰρ βίος ἐστὶν ἐν ὕδασι· αὐτὰρ ἔμοιγε,
ὅσσα παρ' ἀνθρώποις, τρώγειν ἔθος· οὔτι με λήθει
 35 *ἄρτος τρισκοπάνιστος ἀπ' εὐκύκλου κανέοιο,*
 [*οὐδὲ πλακοῦς τανύπεπλος ἔχων πολὺ σησαμότυρον,*] 35
οὐ τόμος ἐκ πτέρυγης, οὐχ ἥπατα λευκοχίτωνα,
οὐ τυρὸς νεόπηκτος ἀπὸ γλυκεροῦ γάλακτος,
οὐ χρηστὸν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρες ποθέουσιν.

26 ἀνθρώποις τε θεοῖς τε καὶ οὐρανίοις πετεηνοῖς .

HOMERI LOCI SIMILES

- 25 *Τυδεΐδῃ μεγάρθυμε, τίη γενεὴν ἑρεΐνεις;* Z 145
ἡμετέρην γενεήν· πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν Z 151
 26 *ὕπουρανίων πετεηνῶν** P 675
 28 *ἣ δέ νυ μήτηρ** X 405
ὅν ποτε μήτηρ | γείνατ', ἐπεὶ κτέ. Δ 474, 476
 31 *πῶς γὰρ με κέλεῖ σοι ἥπιον εἶναι;* κ 337
 34 *οὔτε με λήθεις** τ 91, *οὐδέ με λήθεις** Ω 563
 35 *ἄρτον τ' οἶλον ἐλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο* ρ 343
 36 *Ἑλένη τανύπεπλος** Γ 228
 37 *ἐκ πτέρυγης** X 397
 38 *τυροῦ καὶ κρειῶν, οὐδὲ γλυκεροῦ γάλακτος* δ 88

VARIETAS LECTIONIS

25 *ζητεῖς; τὸ δὲ Wachsmuth (τὸ δ' ἄσημον z; cf. v. 32 et v. 57 ξεῖνε): ζητεῖς, φίλε; L, ζητεῖς; δῆλον δ' ἐν ἅπασιν V*
 26 *addunt JV* 28 *νυ] μοι L* 30 *sq. incl. Draheim* 30 *τρω-*
κτοῖς Stadtmueller: βρωτοῖς LV 31 *καὶ ἐδ.] ἐν ἐδ. L* 32
ποιεῖς L εἰς *L* 33 *γὰρ om. L* 34 *ὅσα L* οὐδέ *V* 35
δυσκοπάνιστος V (δισκοπ. alii) 36 *πολλὴν σισαμίδα L* 38 *οὐδὲ*
τυρὸς L 39 *χριστὸν J* *ποθέουσιν. L*

40 [οὐδ' ὅσα πρὸς θοίνην μερόπων τεύχουσι μάγειροι,
κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν.]

40

- 42 | οὐδέποτε πτολέμοιο κακὴν ἀπέφευγον ἀντήν,
ἀλλ' ἰθὺς μετὰ μῶλον ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθην. |
οὐ δέδι' ἀνθρῶπον, καίπερ μέγα σῶμα φοροῦντα,
45 ἀλλ' ἐπὶ λέντρον ἰὼν ἔδακον κατὰ δάκτυλον ἄκρον,
καὶ πέτρης λαβόμεν, ὕπνος δ' οὐκ ἴσχανεν ἄνδρα
νῆδυμος, ὥκα δ' ἔφευγε πόνῳ δάκνοντος ἐμεῖο·
ἀλλὰ δύω μάλα πάντα τὰ δείδια πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
κίρκον καὶ γαλέην, οἳ μοι μέγα πένθος ἄγουσιν.
50 | καὶ παγίδα στονέεσαν, ὅπου δολόεις πέλε πότμος. |
| πλεῖστον δὴ γαλέην περιδείδια, ἥτις ἀλιτρῇ,
ἢ καὶ τραγλοδύνοντα κατὰ τρώγλην ἐρεΐνει. |

HOMERI LOCI SIMILES

- 42 οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον, ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ
αὖθι μένων, ποθέεσκε δ' ἀντήν τε πτόλεμόν τε A 491 sq.
43 πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον* Σ 188
προμάχοισιν ἐμίχθη* Θ 99
46 sq. Δία δ' οὐκ ἔχε νῆδυμος ὕπνος B 2
ὕπνος .. | νῆδυμος* Ψ 62 sq.
ἀλλὰ δέος ἴσχάνει ἄνδρας* Ξ 587
48 πᾶσαν ἐπ' αἶαν* Ψ 742
51 τῇ δὲ δὴ αἰνότητον περιδείδια, μή τι πάθωμεν* N 52

VARIETAS LECTIIONIS

- 40 θοίνης V 41 incl. Draheim post 41 sunt in L 42—52
42 πτολέμοιο J, πολ. L ἀπέφευγον Barnes, ἀπέφυγον L 43
ἰθὺς Wolf: ἐθὺς L 44 iam olim correctus: ἀνθρῶπον οὐ δέδια L
45 ἄκρον δάκτυλον δάκ(ν)ων L, v littera suprascripta, ἔδακον
Ludwich, κατὰ Stadtmueller 46 ὕπνος δ' οὐκ ἴσχανεν (ἴσχ.
Stadtmueller) vel ἴσχαν' ἐτ' ἄνδρα scripsi: καὶ οὐ πόνος ἴκανεν
ἄνδρα L; πόνος et ὕπνος transposuit Ludwich 47 ὥκα (sic
Stadtmueller) δ' ἔφευγε πόνῳ scripsi: οὐκ ἀπέφυγεν ὕπνος L
48 ἀλλὰ δ' ἐῶ Ludwich, ἀλλ' αὐδῶ vel ἀλλ' ἐρέω Stadtmueller
50 πέλε] μυσι Ludwich 51 ἀλιτρῇ Stadtmueller: ἀρίστη L

- 53 [οὐ τρώγω ραφάνους, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύντας,
οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι, οὐδὲ σελίνους·
55 ταῦτα γὰρ ὑμῶν ἐστὶν ἐδέσματα τῶν κατὰ λίμνην.]
Πρὸς τάδε μειδήσας Φυσίγναθος ἀντίον ἦῤδα·
Ξεῖνε, λίην ἀνχεῖς ἐπὶ γαστέρι· ἔστι καὶ ἡμῖν 45
πολλὰ καὶ ἐν λίμνῃ καὶ ἐπὶ χθονὶ θαύματ' ἰδέσθαι.
59 [ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὴν βατράχοισι Κρονίων.]
61 [σκιρτῆσαι κατὰ γῆν καὶ ἐν ὕδασι σῶμα καλύψαι.]
εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, εὐχερὲς ἔστι·
βαῖνέ μοι ἐν νώτοισι, κράτει δέ με, μήποτ' ὀλίσθῃς. 50
[ὅπως γηθόσυνος τὸν ἐμὸν δόμον εἰσαφίκηται.]
65 Ὡς ἄρ' ἔφη καὶ νῶτ' ἐδίδου· ὁ δ' ἔβαινε τάχιστα
χεῖρας ἔχων τρυφεροῖο κατ' ἀνχένος ἄλματι κούφῳ.
[καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιρεν, ὅτ' ἔβλεπε γείτονας ὄρους,
νήξει τερπόμενος Φυσιγνάθου· ἀλλ' ὅτε δὴ ῥα 55

HOMERI LOCI SIMILES

- 56 τὴν δ' αὖτ' . . . ἀντίον ἦῤδα* Γ 203
58 ἐν λίμνῃ* λ 583 καὶ ἐπὶ χθονὶ* Α 88 θαῦμα ἰδέσθαι* Ε 725
62 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὅφρ' ἐν εἰδῇς Ζ 150
64 μὴ καὶ ὑπερ μοῖραν δόμον Ἰλιδος εἰσαφίκηται Τ 336
65 ὣς ἄρ' ἔφη καί* Α 584
66 ἀπαλοῖο δι' ἀνχένος* χ 16 al.
68 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥα Α 493 al.

VARIETAS LECTIONIS

- 53—55 incl. Draheim 53 ραφάνας V 54 οὐδὲ πρέ-
σοις χλωροῖς V 55 ὑμέτερ' ἐστὶν V 56 πρὸς ταῦτα V Φυσίγν.
ἀντ. ἡῤ. affertur Et. M. 235, 57 57 λίαν L 58 πολλὰ μάλ'
ἐν V ἐν χθονὶ L 61 γαῖαν, ἐν ὕδ. L, γαῖαν καὶ ἐφ' ὕδ. V,
γῆν καὶ ἐν z post 61 habet V: 60 στεριείοις δυοῖ (διττοῖς τυλγ G)
μεμερισμένα δώματα ναίειν 62 ἐστὶν V 63 νώτοις V ὀλι-
σθῇς L, ὀλῃαι V 64 incl. Draheim γηθοσύνως ἀμὸν V 66
ἄλματι καλῶ L 67—73 eidem debentur interpolatori qui 105—107
et 187—192 condidit: ubique accentus cum sexti pedis arsi con-
cinit 67 τοπρῶτον V 68 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥα] ὥς δέ μιν ἤδη L

- κύμασι πορφυρέοις ἐπεκλύζετο, πολλὰ δακρύων
 70 ἄχρηστον τότε ἄνοιαν ἐμέμφετο, τίλλε δὲ χαίτας,
 καὶ πόδας ἔσφιγγεν κατὰ γαστέρος· ἐν δέ οἱ ἦτορ
 73 δεινὸν ἐπεστονάχιζε φόβου κρυόντος ἀνάγκη.]
 82 | Ἵδρος δ' ἐξαπίνης ἀνεφαίνετο, πικρὸν ὄραμα 60
 ἀμφοτέροισ· ὀρθὸν δ' ὑπὲρ ὕδατος εἶχε τράχηλον. |

- 74 | οὐρὴν μὲν πρώτιστον ἐν ὕδασι ἥντε κώπην
 75 σύρων, εὐχόμενός τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν ἰκέσθαι |
 | κύμασι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο· πολλὰ δακρύων |
 78 Οὐχ οὕτω νώτοις ἐβάστασε φόρτον ἔρωτος
 ταῦρος, ὅτ' Εὐρώπην διὰ κύματος ἦγ' ἐπὶ Κρήτην,
 80 ὥς μὲν ὑψώσας ἐπινώτιον ἦγεν ἐς οἶκον
 βάτραχος ἀπλώσας ὠχρὸν δέμας ὕδατι λευκῷ.

HOMERI LOCI SIMILES

- 69 πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα Φ 326
 70 τίλλε κόμην X 406 τίλλοντό τε χαίτας* κ 567
 71 ἐν δέ μοι αὐτῇ | στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα X 451 sq.
 ἐν δέ τέ οἱ καρδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ T 169
 73 γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε* B 781 φόβου κρυόντος ἑταίρη* I 2
 74 οὐρῇ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσηνε* ρ 302
 81 ὕδατι λευκῷ* Ψ 282

VARIETAS LECTIONIS

69 πορφυρέοισιν ἐκλύζετο V 70 τότε ἄνοιαν Stadtmueller,
 postquam praeivi μὲν ἄν.: μετάνοιαν LV post 71 sic pergīt V:
 72 πάλλετ' ἀηθείῃ, καὶ ἐπὶ χθόνα βούλετ' ἰκέσθαι. 73 δεινὰ δ'
 ὑπεστονάχιζε V post 73 in L, post 90 in V leguntur 74—81

80 μὲν ὑψώσας Ludwich, μὲν ἀπλώσας L, ἔμ' ἐπιπλώσας V
 81 ἀπλώσας Ludwich, ὑψώσας L, ἀμπετάσας V

In J 74 sq. ante 68 leguntur, sed ante 68 signum rubrum X
 74 πρῶτ' ἔπλασ' ἐφ' V πρῶθ' ἥπλωσεν ly 76 om. J
 κύμασι] ὕδασι V πολλὰ δ' ἐβόα V post 76 addit V: 77 καὶ
 τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ στόματος δ' ἀγόρευσεν.

82 ἐξαίφνης V πικρὸν] δεινὸν V 83 ἀμφοτέροισ] πᾶσιν
 ὁμῶς V

- τοῦτον ἰδὼν κατέδυν Φυσίγναθος, οὔτι νοήσας
 85 οὔνεχ' ἑταῖρον ἔμελλεν ἀπολλύμεναι καταλείπων.
 | δῦ δὲ βάρθος λίμνης, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
 κείνος δ' ὥς ἀφρέθη, πέσεν ὑπτιος εὐθύς ἐς ὕδωρ. | 65
 | χεῖρας δ' ἔσφιγγεν καὶ ἀπολλύμενος κατέτριξε. |
 πολλὰκι μὲν κατέδυνεν ὑπόβρυχα, πολλὰκι δ' αὔτε
 90 λακτίζων ἀνέδυνε· μόρον δ' οὐκ ἦν ὑπαλύξαι.
 [δευόμεναι δὲ τρίχες πλεῖον βάρος ἦσαν ἐπ' αὐτῷ.]
 ὕστατα δ' ὀλλύμενος τοίους ἐφθίγξατο μύθους· 70
 Οὐ λήσεις γε θεούς, Φυσίγναθε, ταῦτα ποιήσας,
 | ναυηγὸν ῥίψας <μ'> ἀπὸ σώματος ὥς ἀπὸ πέτρης. |
 95 | οὐκ ἂν μου κατὰ γαῖαν ἀμείνων ἦσθα, κάκιστε,

HOMERI LOCI SIMILES

- 86 καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν* Γ 360
 87 πέσεν ὑπτιος* Ο 647
 90 λακτίζων ποσὶ γαῖαν* σ 99
 κῆρες ... θανάτοιο
 μυρίαί, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι* Μ 326 sq.
 91 εἴματα γὰρ ῥ' ἐβάρυνε ε 321
 92 ἐμὲ δὲ φθίγγοντο καλεῦντες | .. τότε γ' ὕστατον μ 249 sq.
 94 ὀλοοίτροχος ὥς ἀπὸ πέτρης* Ν 137
 ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης* Χ 126

VARIETAS LECTIONIS

- 84 οὐχὶ L 85 οὔνεχ' Stadtmueller: οἶον LN ἀπολλύναι κατὰ
 λίμνην L, ἀπολλύμενον καταλείπειν V: corr. Herwerden 86 eiecit
 Althaus ἀλεύατο V: ἔκφυγε L 87 ἐφ' ὕδ. V, ἐς βυθὸν εὐθύς
 Wachsmuth 88 eiecit Althaus ἔσφιγγε L καὶ χεῖρας ἔσφιγγε
 καὶ ὀλλύμενος κατέτριξε V 89 ὑπόβρυχα Stadtmueller (cf.
 ε 319): ἐφ' ὕδατι LV 91 incl. Althaus πλεῖστον V ἦσαν
 ἐπ' αὐτῷ] φέρον L, ἡγαγον αὐτῷ J fort. βεβρίθισαν αὐτῷ
 Wachsmuth 92 ὕστατα Lycius, ὕδασι L, ὕδατι V μύθους
 ἐφθ. τοίους L 93 γε θεοὺς] δολίως V 94 ναυηγὸν] ἐς λίμνην
 με L μ' inseruit Draheim ὥστ' ἀπὸ V

παγκρατίῳ τε πάλῃ τε καὶ ἐς δρόμον· ἀλλ' ἀπατήσας
εἰς ὕδωρ μ' ἔρριψας. ἔχει θεὸς ἔκδικον ὄμμα. | 75
ποινὴν θὴν τίσεις σὺ μυνὼν στρατῷ οὐδ' ὑπαλύξεις.

Ταῦτ' εἰπὼν ἀπέπνευσεν ἐν ὕδασι. τὸν δὲ κατεῖδε
100 Λειχοπίνᾱξ ὄχθησιν ἐφεξόμενος μαλακῆσιν·
δεινὸν δ' ἐξολόλυξε, δραμὼν δ' ἤγγειλε μύεσσιν.
ὥς δ' ἔμαθον τὴν μοῖραν, ἔδν χόλος αἰνὸς ἅπαντας. 80
καὶ τότε κηρύκεσσιν εἰς ἐκέλευσαν ὑπ' ὄρθρον
κηρύσσειν ἀγορῇνδ' ἐς δώματα Τρωξάρταο.
105 [πατρὸς δυστήνου Ψιχάρπαγος, ὃς κατὰ λίμνην
ὑπτιος ἐξήπλωτο, νεκρὸν δέμας, οὐδὲ παρ' ὄχθαις

100a καὶ ὅα κραιπνότητος μοίρας μυσὶν ἄγγελος ἦλθεν

HOMERI LOCI SIMILES

- 96 καὶ μ' ἀπατήσας* O 33
98 οὐδ' ὑπαλύξας* A 451
100 δεινδρέῳ ἐφεξόμενοι Γ 152
ἐν λεκτροῖσι καθεζομένη μαλακοῖσιν* v 58
100a ἄγγελος ἦλθεν* Γ 121
101 ὥς εἰποῦς' ὀλόλυξε* δ 767
102 ἔδν δέ τέ μιν χόλος αἰνός X 94
103, 104 αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν
κηρύσσειν ἀγορῇνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς B 50, 51

VARIETAS LECTIIONIS

96 ἀλλὰ πλανήσας V ἐς: εἰς LV 97 ποινὴν σὺ τίσεις μυνὼν L,
ποινὴν θὴν τίσεις σὺ μυνὼν Bernhardt et M. Schmidt Mus. Rh.
XXVI p. 166: ποινὴν τ' ἀντέκτισιν ὀρθὴν ὅσιν' ἀποδώσει | τοῖς δὴ
τίσονται σε στρατὸς μυνὼν οὐδ' ὑπαλήξεις (sic; ceteri ὑπαλύξεις) V
99 (T)αὐτ' L: ὥς V ἐφ' ὕδασι V 100 μαλακῆσι L post
100 est in V 100a 101 ἐξολόλυξε V 102 τὸν μόρον L 103
ἐκέλευον L 104 ἀγορῇν L 105—108 incl. Draheim; cf.
ad 67 106 νεκρὸς V ὄχθας V

- δινήθη τλήμων, μέσσω δ' ἐπενήχeto πόντῳ.] 85
 ὥς δ' ἦλθον σπεύδοντες ἄμ' ἡοῖ, πρῶτος ἀνέστη
 Τρωξάρτης ἐπὶ παιδὶ χολούμενος εἶπέ τε μῦθον·
 110 ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῦνος ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα
 ἐκ βατράχων, ἀλλ' οἰμωγὴ πάντεσσι τέτυκται.
 εἰμὶ δ' ἐγὼ δύστηνος, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσσα. 90
 καὶ τὸν μὲν πρῶτόν γε κατέκτανεν ἀρπάξασα
 ἐχθίστη γαλήη, τρώγλης ἔκτοσθε λαβοῦσα.
 115 τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπηνέες ἐς μόρον ἦξαν
 καινοτέραις τέχναις, ξύλινον δόλον ἐξευρόντες.
 [ἦν παγίδα καλέουσι, μυῶν ὀλέτειραν ἐοῦσαν.] 95

HOMERI LOCI SIMILES

- 108 ἄμ' ἡοῖ* π 2
 τοῖσι δ' ἀνέστη* A 68
 109 παιδὸς γάρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο ω 423
 εἶπέ τε μῦθον* H 277
 110 ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα* ρ 284
 111 ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἑάσομεν, ὃς πρὶν ἐτύχθη δ 212
 εἰ δὴ μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται* Σ 120 (μοῖρα κακὴ* N 602)
 112 ἐγὼ δύστηνος* X 477
 ὦ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον νῆας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐτινὰ φημι λελεῖφθαι κτέ. Ω 255 sq.
 113 τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα κ 48
 114 οὗς ἔφαγε Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλοῦσα μ 310
 μάλα γάρ τε κατεσθίει (δελφίς) ὃν κε λάβησιν* Φ 24
 115 τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε N 602

VARIETAS LECTIONIS

- 107 δινήθη Stadtmueller: ἦν ἤδη LV ὑπενήχeto V 110
 πεπόνθειν V 111 ἀλλ' οἰμωγὴ scripsi (cf. δ 212): οἷς (ἦ
 Boissonade) μοῖρα κακὴ L, ἀλλ' ἡ πήρα (alii πεῖρα) κακὴ V
 post 111 J inserit 120 sq. 112 εἰμὶ δὲ νῦν ἐλεεινὸς V 113
 γε om. V 114 ἔχθιστος V ἔκτοσθεν ἐλοῦσα V 115 ἐς
 μόρον ἔκταν V εἰλξαν JOLy 116 δόλον JNQOγα, μόρον
 LV 117 eiecit Wachsmuth

ὁ τρίτος ἦν ἀγαπητὸς ἑμοὶ καὶ μητέρι κεδνῇ,
 τοῦτον ἀπέπνιξεν Φυσίγναθος ἐς βυθὸν ἄξας.
 120 ἀλλ' ἄγεθ' ὀπλίζεσθε καὶ ἐξέλθωμεν ἐπ' αὐτούς,
 σώματα κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισιν.

Ταῦτ' εἰπὼν ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.
 124 κνημίδας μὲν πρῶτον ἐφήροσαν, εἰς δύο μοῖρας
 125 ῥήξαντες κυάμους χλωροὺς εὖ τ' ἀσκήσαντες.
 [οὓς αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπιστάντες κατέτρωξαν.]
 θώρηκας δ' εἶχον καλλιρραφῶν ἀπὸ βυρσῶν,

100

HOMERI LOCI SIMILES

- 118 οἳ δέ μοι ἐπὶ κασίγνητοι ἦσαν ἐν μεγάροισιν,
 οἳ μὲν πάντες ἰῶ κλον ἡματι Ἄιδος εἴσω Z 421 sq.
 ὃς δέ μοι οἶος ἔην . . . τὸν σὺ πρόφην κτεῖνας Ω 499 sq.
 μούνος ξὼν ἀγαπητός* β 365
 παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρι κεδνῇ* κ 8
 120 νῦν δ' ἐξέλθωμεν Θ 100
 ἀλλ' ἄγεθ', οἷπερ ἐμεῖο βίη προφερέστεροί ἐστε,
 τόξον πειρήσασθε καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον φ 134 sq.
 121 σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν* Z 418
 123 μέγα πτολέμοιο μεμηλώς* N 297
 124 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκε* Γ 330
 125 εὖ ἥσκησαν | Ψ 743
 127 ἐυρραφέεσσι δοροῖσιν* β 354

VARIETAS LECTIONIS

118 ὁ τρίτος δ' ἦν ἀγαπητὸς ἐπεὶ μούνος ἐλέλειπτο L 119
 ἄξας CFHermann, ἄξας LV τοῦτον ἀπέπνιξε βάτραχος κακὸς
 ἕξοχος ἄλλων L 120 ὀπλισώμεθα V ἐπ'] ἐς L 121 om. V
 δαιδαλέοισι L 122 καθοπλισθῆναι L post 122 L, post 121
 NE habent: 123 καὶ τοὺς μὲν ῥ' ἐκόρυσεν Ἀρης πολέμοιο με-
 μηλώς. 124 μοῖρας Barnes: μηρούς LV κνημίδας μὲν πρῶτον
 περὶ κνήμησιν ἔθηκαν V 125 εὖ δ' (τ' alii) ἀσκήσαντες L:
 κνήμας δ' ἐκάλυπτον V 126 incl. Althaus 127 δὲ εἶχον L
 καλλιρραφῶν Stadtmueller: καλῶν ἐϋτρεφῶν L, δ' εἶχον καλα-
 μοστεφῶν V

- [οὓς γαλέην δείραντες ἐπισταμένως ἐποίησαν.] 105
 ἀσπίς δ' ἦν λύχνου τὸ μεσόμφαλον· αἶ δέ νυ λόγχα
 130 εὐμήκεις βελόναι, παγχάλκεον ἕρκος Ἄρηος·
 ἥ δὲ κόρυς τὸ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοις καρύοιο.
 Οὕτω μὲν μῦες ἦσαν ἐν ὄπλοις· ὥς δ' ἐνόησαν
 βάτραχοι, ἐξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος, εἰς δ' ἓνα χῶρον 110
 ἐλθόντες βουλὴν ξύναγον πολέμοιο κακοῖο.
 135 [σκεπτομένων δ' αὐτῶν, πόθεν ἢ στάσις ἢ τίς ὁ θρύλλος,]
 κῆρυξ <δ'> ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σκηπτρον μετὰ χειρσίν,
 Τυρογλύφου υἱὸς μεγαλήτορος, Ἐμβασίχυτρος,
 ἀγγελέων πολέμοιο κακὴν ἔριν, εἶπέ τε μῦθον· 115

HOMERI LOCI SIMILES

- 130 ἕρκος ἔμεν πολέμοιο Δ 299 ἔργον Ἄρηος* Δ 734
 131 τεῦξε δέ οἱ κόρυθα βριαρὴν κροτάφοις ἀραρυῖαν Σ 611
 καὶ κυνέη πάγχαλκος ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα σ 378
 133 οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἵκοντο Δ 446
 134 πολέμοιο κακοῖο* Α 284
 135 τίς δαίς, τίς δὲ ὄμιλος ὅδ' ἔπλετο; α 225
 136 κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν* Θ 62
 μετὰ χειρσίν E 344
 138 κακὴν ἔριδα προφέρονται Γ 7
 ἔριν ὥρσε κακὴν γ 161
 αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο Ξ 389
 τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηεν Ρ 253
 138 εἶπέ τε μῦθον* Η 277

VARIETAS LECTIONIS

- 128 incl. Althaus ἐποίησαν] ἐφόρησαν L 129 δ' ἦν
 αὐτοῖς λύχνον L αἶ — λόγχη scripsi, ἥ — λόγχη LV 130 ἕρκος
 scripsi: ἔργον LV 131 λέπυρον L κροτάφοισι καρύοιο L,
 correxit Ilgen: κροτάφοις ἐρεβίνθου V fortasse καὶ καρύοιο
 λέπυρον ἐπὶ κροτάφοισιν ἀρήρει 132 Οὕτω μῦες L ἔνοπλοι
 LV, corr. Wolf 134 σύναγον V 135 ἢ τίς ὁ μῦθος V,
 quod praeferit Bergk Gr. lit. hist. I p. 773 adn. 79 136 δ'
 inserui σκηπτρον] ῥάβδον V χειρσί L 138 ἀγγελέων scripsi:
 ἀγγέλων L, ἀγγέλλων V κακὴν φάτιν εἶπέ τε τοῖα V

- Ἦ βατράχοι, μύες ὕμιν ἀπειλήσαντες ἔπεμψαν
 140 εἶπειν ὀπλίζεσθαι ἐπὶ πτόλεμόν τε μάχην τε.
 εἶδον γὰρ καθ' ὕδωρ Ψιχάρπαγα, τὸν κατέπεφνεν
 ὑμέτερος βασιλεὺς Φυσίγναθος. ἀλλὰ μάχεσθε,
 εἵτινες ἐν βατράχοισιν ἀριστῆες γεγάασιν. 120
- Ἦς ἐνοπὴν ἀπέφηνε· λιγὺς δ' εἰς οὕατα μῦθος
 145 εἰσελθὼν ἐτάραξε φρένας βατράχων ἀγερώχων.
 μεμφομένων δ' αὐτῶν Φυσίγναθος εἶπεν ἀναστάς·
 Ἦ φίλοι, οὐκ ἔκτεινον ἐγὼ μῦν, οὐδὲ κατεῖδον
 ὀλλύμενον· πάντως ἐπνίγη παίζων παρὰ λίμνην, 125
 [νῆξεις τὰς βατράχων μιμούμενος· οἱ δὲ κάκιστοι]
 150 νῦν <δ'> ἐμὲ μέμφονται τὸν ἀναίτιον· ἀλλ' ἄγε βουλὴν
 ζητήσωμεν, ὅπως δολίους μύας ἐξολέσωμεν.
 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
 σώματα κοσμήσαντες ἐν ὅπλοις στῶμεν ἅπαντες 130

HOMERI LOCI SIMILES

- 139 ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε* Φ 452
 140 πτόλεμόν τε μάχην τε* N 11
 142 οὐδὲ μάχεσθε* Δ 246
 143 ὑμέων δ' οἵπερ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαίων H 159
 οἱοὶ καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασι H 227
 145 Ῥοδίων ἀγερώχων* B 654
 152 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα ψ 130

VARIETAS LECTIIONIS

- 139 ὕμιν L 140 πτόλεμόν τε L V 141 τὸν scripsi: δν
 L V ὄνπερ ἔπεφνεν V 143 εἵτινες Ptu, οἵτινες L V γε-
 γάατε L V, correxi 144 ἐνοπὴν Stadtmueller: εἰπὼν L V; an
 fuit ὥς εἰπὼν ἀπέβαινε? λιγὺς — μῦθος Stadtmueller: λόγος
 L V μῦθος] μῶν V, πάντων L 146 δ' αὐτὸν V 147
 ἔκτανον V 148 δ' ἐπνίγη V περὶ V 149 inclusit
 Althaus v. 150 δ' inserens 151 μύας L 152 νῦν γὰρ L
 153 ἐνοπλοὶ L

- ἄκροισι παρὰ χεῖλεσσι κατακρήμυνω ἐνὶ χώρῳ·
 155 ἡνίκα δ' ὀρμηθέντες ἐφ' ἡμέας ἐξέλθωσι,
 δραξάμενοι κορύθων, ὅστις σχεδὸν ἀντίος ἔλθοι,
 ἐς λίμνην αὐτοῖσι σὺν ἔντεσιν εὐθὺ βάλωμεν.
 [οὐτῶ γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκολύμβους 135
 στήσομεν εὐθύμως τὸ μυοκτόνον ὧδε τρόπαιον.]
 160 Ὡς εἰπὼν ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.
 φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας ἐὰς ἀμφοεκάλυψαν,
 θώρηκας δ' εἶχον χλωρῶν πλατέων ἀπὸ τεύτλων,
 φύλλα δὲ τῶν κραιμῶν εἰς ἀσπίδας εὖ ἥσκησαν, 140
 ἔγχος δ' ὀξύσχοινος ἐκάστω μακρὸς ἀρήρει,
 165 καὶ κέρα κοχλιέων λεπτῶν ἐκάλυπτε κάρηνα.
 φραξάμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθαις ὑψηλῇσι
 σείοντες λόγχας, θυμοῦ δ' ἔμπληντο ἕκαστος.

HOMERI LOCI SIMILES

- 154 περισκέπτω ἐνὶ χώρῳ* α 426
 156 ὅστις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι* E 301
 157 σὺν ἔντεσι* E 220
 163 εὖ ἥσκησαν* Ψ 743
 164 εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει* Π 139
 166 αὐτὰρ Ἀχαιοὶ | ἔστασαν . . . | φραχθέντες* P 266 sqq.
 φράξαντες δόρυ δουρί* N 130
 167 σείοντ' ἐγγείας* Γ 345
 πόλις δ' ἔμπληντο ἀλέντων* Φ 607

VARIETAS LECTONIS

- 154 παρὰ χεῖλεσιν L παρὰ τείχεσσι V ὁποῦ κατάκρημνος
 ὁ χώρος LV, correxi 156 κορύθων ὅπως σχεδὸν ἦλθον ἐφ'
 ἡμᾶς V 157 αὐτοὺς LV, corr. Barnes σὺν ἐκείναις V εὐθύς
 ἔλωμεν J 158 ἐν ὕδασι] ἐκείνους V 160 ὥς ἄρα φωνήσας
 ὅπλοις κατέδησεν (lege κατέδυσεν) ἅπαντας L 161 ἐὰς om. L
 162 χλωρῶν πλατέων] καλῶν χλοερῶν V τεύτλων V 163 τῶν
 suspectum 165 κέρα suspectum κοχλιέων Pape: κοχλιῶν V
 καὶ κόρυθες κοχλίαι κάρην' ἀμφοεκάλυπτον L 167 ἔμπληντο
 Wolf et u: ἐπληντο L, ἐπίμπληντο V

- Zeὺς δὲ θεοὺς καλέσας εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα 145
καὶ πολέμου πληθὺν δείξας κρατεροὺς τε μαχητάς,
170 [πολλοὺς καὶ μεγάλους ἡδ' ἔργεα μακρὰ φέροντας,
οἷος Κενταύρων στρατὸς ἔρχεται ἡδὲ Γιγάντων,]
ἡδὺν γελῶν ἐρέεινε· Τίνες βατράχοισιν ἄρωγοι
ἢ μυσὶν ἀθανάτων; καὶ Ἀθηναίην προσέειπεν· 150
ᾧ θύγατερ, μυσὶν ἄρ' ἐπαλεξήσουσα πορεύσῃ;
175 καὶ γὰρ σοῦ κατὰ νηὸν ἀεὶ σκιρτῶσιν ἅπαντες,
κνίσῃ τερπόμενοι καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσιν.
ᾧς ἄρ' ἔφη Κρονίδης, τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
ᾧ πάτερ, οὐκ ἂν πάποτ' ἐγὼ μυσὶ τειρομένοισιν 155
ἐσποίμην ἐπαρωγός, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργαν
180 στέμματα βλάπτοντες καὶ λύχνους εἵνεκ' ἐλαίου.

HOMERI LOCI SIMILES

- 168 εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα* O 371
170 πνικνοὺς καὶ μεγάλους* M 57
172 ἡδὺν γέλασσαν B 270
οἷοι Δαναοῖσιν ἄρωγοί* Θ 205
174 αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν Θ 364 sq.
178 τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν P 703
179 Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη· | σπεῖδ' μοι κτέ. K 284 sq.
τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην φ 77
κακὰ πολλὰ ἔοργε* Θ 356

VARIETAS LECTIONIS

170 om. N manus 1 post 170 addit L: 170a b ὡς βατράχων
στρατὸς ἔβρεμεν εὔτε γιγάντων | καὶ μυῖες κενταύρων μεγαλαύχων
ἦσαν ὁμοῖοι (Ἀχαιοὶ ἦσαν ὁμοῖοι* τ 240) 172 ἄρωγοι L
173 ἢ μυσὶ τειρομένοισι καὶ προσέειπεν Ἀθήνη V 174 ἄρ' L
ἄρα βοηθήσουσα V 175 ἀεὶ om. V 176 κνίσῃ V καὶ
θυσιῶν αἰδέσμασιν LN 177 τὸν δὲ] καὶ δὴ V 179 ἐσποίμην
Stadtmueller; ἐλθοίμην LV ἄρωγός L πολλά ἔοργαν L

- [τοῦτο δέ μοι λίην ἔδανε φρένας, οἶον ἔρεξαν·
πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμουῖσα
ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς καὶ στήμονα λεπτὸν ἔνησα,
τρῶγλας τ' ἐμποίησαν· [ὁ δ' ἠπητής μοι ἐπέστη
185 καὶ πόλν με πρᾶσσει·] τούτου χάριν ἐξώργισμαι.]
[χρησαμένη γὰρ ἔνησα καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι.]
186a [καὶ πρᾶσσει με τόκους, τὸ δὲ ῥίγιον ἀθανάτοισιν.]
187 [ἀλλ' οὐδ' ὥς βατράχοισιν ἀρηγέμεν οὐκ ἐθελήσω. 165
εἰς γὰρ οὐδ' αὐτοὶ φρένας αἰσίμοι, ἀλλὰ με πρῶην
ἐκ πολέμου ἀνιοῦσαν, ἐπεὶ λίην ἐκοπώθην,

HOMERI LOCI SIMILES

- 181 δάκε δὲ φρένας Ἑκτορι μῦθος | E 493
182 αὐτὰρ Ἀθηναίη . . .
πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει
ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν E 733 sqq.
184 καὶ μοι ἐπέστη* K 124
186a τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται A 325
τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται A 563
187 ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἐθελήσω Θ 223
| ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω A 116
ἀλλ' οὐδ' ὥς ἐτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ α 6
188 πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα ψ 14
τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ νῦν φρένες ἔμπεδοι οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω
ἔσσονται Z 352 sq. cf. κ 493, σ 215
189 ἐκ πολέμου ἀνιόντα* Z 480
ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν* Θ 568

VARIETAS LECTIONIS

- 181 δέ μου V οἷα μ' ἔοργαν V (οἷα μ' ἔοργας* X 347)
182 ἐξυφάνα V 183 ἔνησα] ἔοργα L 184 καὶ τρώγλας
ἐτέλεσσαν V duo hemistichia quae inclusi desunt in L, recte
fortasse, ut legatur ἐμποίησαν· ὅτον χάριν 186 ἔνησα] ὕφηνα V
186a τόκους Chalcondylas: τόκοις L, τόκος J τόκον· τό γ' ἐρί-
πονον V; sub τόκος latet fortasse πόκος 187 sqq. cf. ad 67
187 ἀρηγέμεν οὐκ ἐθελήσω V: ἀρηγέμεν βουλήσομαι L 188
αἰσίμοι scripsi: ἔμπεδοι LV πρῶτον L

- 190 ὕπνου δευομένην οὐκ εἶασαν θορυβοῦντες
οὐδ' ὀλίγον καταμῦσαι· ἐγὼ δ' ἄνπνος κατεκείμεν,
τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦσα, ἕως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.] 170
ἀλλ' ἄγε φεισώμεσθα, θεοί, τούτοισιν ἀρῆγειν,
[μὴ νύ τις ἡμείων τρωθῇ βέλει ὀξυόεντι·
195 εἰσὶ γὰρ ἀγχέμαχοι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίος ἔλθοι·]
πάντες δ' οὐρανόθεν τερπώμεθα δῆριν ὀρῶντες.
'Ως ἄρ' ἔφη, τῇ δ' αὖτ' ἐπεπεῖθοντο θεοὶ ἄλλοι 175
πάντες ὁμῶς· οἱ δ' ἦλθον ἀολλέες εἰς ἓνα χῶρον.
καὶ τότε κώνωπες, μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες
200 δεινὸν ἐσάλπιγξαν πολέμου κτύπον· οὐρανόθεν δὲ
Ζεὺς Κρονίδης βρόντησε, τέρας πολέμοιο κακοῖο.

HOMERI LOCI SIMILES

- 190 θυμοῦ δευόμενον* T 472
193 ἀλλὰ τάχιστα | πανσώμεσθα μάχης Φ 466 sq.
194 ἔγχεῖ ὀξυόεντι* E 50
195 ὅς τις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι* E 301
καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειεν* v 292
196 τερπώμεθα κοιμηθέντες* Ω 636
197 ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ,
σοὶ τ' ἐπιπεῖθονται E 877 sqq.
198 πάντες ὁμῶς* ψ 332 μῖνυτε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες* T 190
οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἵκοντο Δ 446
200 δεινὴν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγῆση Φ 199
ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός* Φ 388 πολέμοιο τέρας Δ 4
201 δεινὸν δὲ βρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε | ὑψόθεν T 56 sq.
Διὸς τέρας αἰγιόχοιο* M 209 πολέμοιο κακοῖο* A 284

VARIETAS LECTIONIS

192 ἐφώνησεν L 193 φεισώμεσθα Stadtmueller: παν-
σώμεσθα L, ἀλλ' ἄγε νῦν πανσώμεθα V 194 sq. incl. Althaus
194 νύ pro κέ restituit Baumeister ὑμείων L post 194 addit L:
μήτις καὶ λόγῃ τυπῇ δέμας ἡὲ μαχαίρῃ 195 ἐγχέμαχοι L εἰ
καὶ V ἀντίον V 197 αὖτε πεπεῖθοντο L 198 πάντες δ' ὁμῶς
ἀολλέες ἦλθετον εἰς L, πάντες δ' ὁμῶς ἀολλέες εἰσῆλθον εἰς V,
correxit Stadtmueller post 198 addit L: 198a καδδ' ἦλθον
κίρυνες τέρας πολέμοιο φέροντες (cf. ad 201) 200 ἐσάλπιζον L

- Πρῶτος δ' Ὀψιβόας Λειχήνορα οὔτασε δουρὶ 180
 ἔσταότ' ἐν προμάχοις κατὰ γαστέρα ἐς μέσον ἦπαρ·
 καὶ δ' ἔπεσε πρηνής, ἀπαλὰς δ' ἐκόνισεν ἐθείρας.
 206 Τρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτὸν ἀκόντισε Πηλείωνος,
 πῆξε δ' ἐνὶ στέρυν στυβαρὸν δόρυ· τὸν δὲ πεσόντα
 εἶλε μέλας θάνατος, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπτη. 185
 [Σευτλαῖος δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κέαρ Ἐμβασίχυτρον.]

HOMERI LOCI SIMILES

- 202 sq. πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν
 ἔσθλόν ἐν προμάχοισι Δ 457
 οὔτασε δουρὶ* E 56
 203 ἔσταότ' ἔν θ' ἱπποισι* Δ 366
 μέσῃν κατὰ γαστέρα τύψε P 313
 οὔτα καθ' ἦπαρ* T 469
 μέσον ἦπαρ Ω 212
 204 καὶ δ' ἔπεσεν* Δ 676 al.
 ἤριπε δὲ πρηνής* E 58
 ὁ δὲ πρηνής ἐπὶ γαίῃ | κάππεσ' Π 310 sq. al.
 μίανθησαν δὲ ἔθειραι* Π 795
 ἐκόνισε δὲ χαίτας* Φ 407
 207 στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε O 650
 208 ψυχὴ δ' ἐκ ρεθέων πταμένη Ἀιδόσδε βεβήκει Π 856
 ὦκα δὲ θυμὸς
 ὄχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν N 671 sq.
 μέλανος θανάτοιο Π 687
 τὸν δὲ κατ' ὄσσε | ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος E 82 sq. al.

VARIETAS LECTIONIS

- 202 πρῶτον V 203 προμάχοισι LJ καθ' ἦπατος J εἰς L
 204 καδδ' L ἐκόνισεν suprascr. σ littera eadem manu L post
 204 addit L: 205 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ'
 αὐτῷ (=Δ 504 al.) 206 πηλείωνα V 207 πῆξε δ' ἐν LV, correxi
 208 dedi quod habent OlyP alii: δὲ σώματος ἔπτη I, ψυχὴ δ'
 ἐκ στόματος ἔπτη V 209 inclusit Draheim

- 210 Ἄρτοφάγος δὲ Πολύφωνον κατὰ γαστέρα τύψεν,
 ἤριπε δὲ πρηνής, ψυχὴ δὲ μελέων ἐξέπη.
 Λιμνόχαρις δ' ὥς εἶδεν ἀπολλύμενον Πολύφωνον,]
 Τρωγλοδύτην ἀπαλοῖο δι' αὐχένος [τρῶσεν ἐπιφθᾶς 190
 πέτρῳ μυλοειδεῖ· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 216 Λειχίνωρ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ
 καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, καθ' ἥπαρ.]] ὥς δ' ἐνόησε
 Κραμβοφάγος, φεύγων αἰπείαις ἔμπεσεν ὄχθαις.

V: 209a [Ὀκμιμίδην δ' ἄχος εἶλε καὶ ἤλασεν ὀξεί σκολίῳ]
 213 Τρωγλοδύτην ἀπαλοῖο δι' αὐχένος [ἤριπε δ' ἐβύθς.
 217 οὐδ' ἐξέσπασεν ἔγχος ἐναντίον.]] ὥς δ' ἐνόησε
 218 Κωστοφάγον φεύγοντα βαθείαις ἔμπεσεν ὄχθαις.

HOMERI LOCI SIMILES

- 209a Ἀτρεΐδην δ' ἄχος εἶλε* N 581
 ξίφει σχεδὸν ἤλασε* N 576
 ἀκόντισεν ὀξεί δουρί Δ 490
 210 μέσσην κατὰ γαστέρα τύψε* P 313
 211 ἤριπε δὲ πρηνής* E 58 cf. ad 208
 212 Ἔκτωρ δ' ὥς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάρθυμον
 ἄψ ἀναχαζόμενον Π 818 sq.
 213 ἀπαλοῖο δι' αὐχένος* P 49
 214 μυλοειδεῖ πέτρῳ | H 270
 τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν* Δ 461 al.
 216 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ N 159
 217 L: καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα* N 160
 V: ἐξέσπασε μέλινον ἔγχος | Z 65
 ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος* M 395
 218 ἔμπεσε πόντῳ* δ 508

VARIETAS LECTIONIS

210--218 exhibui ex L, his mutatis: 214 κάλυψε L 218
 κραμβοφάγος J, κραμβοβάχος L (β=μ) αἰπείαις Stadtmueller:
 βαθείαις LV pro 210—218 Ambrosianus E 81 (nam V ab
 altera manu retractatus) habet quattuor versus 209a—218 supra
 positos

- ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης, ἀλλ' ἤλασεν αὐτόν. 195
 220 κάππεσε δ', οὐδ' ἀνένευσεν· ἐβράπτετο δ' αἵματι λίμνη
 πορφυρέῳ, αὐτὸς δὲ παρ' ἡιόν' ἐξετανύσθη.
 223 Τυρογλύφον ἐπ' ὄχθαις ἐξενάριξε.
 [Πτερογλύφον δὲ ἰδὼν Καλαμίνθης ἐς φόβον ἤλθεν,]
 225 ἤλατο δ' ἐς λίμνην φεύγων τὴν ἀσπίδα ῥίψας. ... 200
 228 χερμαδίῳ πλήξας κατὰ βρέγματος· ἐγκέφαλος δὲ
 ἐκ ῥινῶν ἔσταξε, παλάσσετο δ' αἵματι γαῖα.
 230 Λειχοπίνᾱξ δ' ἔκτεινεν ἀμύμονα Βορβοροκοίτην

HOMERI LOCI SIMILES

- 219 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ H 263
 220 ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι | κάππεσεν Δ 522 sq.
 μιάνθην αἵματι μηροί* Δ 146
 παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ* E 100
 αἵματι δὲ χθών | δεύετο πορφυρέῳ P 360 sq.
 221 ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη* H 271
 223 ἐξενάριξεν* Δ 488 al.
 223 sq. χερμαδίῳ γὰρ βλήτο παρὰ σφυρόν* Δ 518
 ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
 αἵματόεις P 298
 ἐγκέφαλος δὲ | ἔνδον ἄπας πεπάλαντο Δ 97 cf. ad 220
 229 | στάξε κατὰ ῥινῶν T 39

VARIETAS LECTIONIS

219 ἀπέληγεν ἐν ὕδασι· ἤλασε δ' αὐτόν L 220 δ' οὐκ L
 ἀνένευσε· βράπτετο V post 221 addit V: 222 χορδῆσι λιπαρῆσι
 τ' ἐπορνύμενος λαγόνεσσι 223 lacunam indicavit Wachsmuth
 τυρογλύφον δ' ἐπ' ὄχθαις (δὲ ἰδὼν J) λιμνήσις ἐξενάριξε L, τυρο-
 φάγον δ' αὐτῇσιν ἐπ' ὄχθαις ἐξενάριξε V 224 δ' εἰδὼν καλα-
 μίνθιος V εἰς L 225 ἤλλατο L τὴν] τῇλ' Usener, ἐὴν Wachs-
 muth, κῆρ' Stadtmueller post 225 addit L: 227 ὀδρόχαρις
 δ' ἔπεφνε πτεροφάγον βασιλῆα, item V: 226 φυτραῖον δ' ἄρ'
 ἔπεφνεν ἀμύμων ἐμβασίχνητος 228 βρέγματος L 229 ἔσταξεν
 παλάσσατο V 230 λειχοπίνᾱκα δ' ἔπεφνεν ἀμύμων βορβορο-
 κοίτης Γ

ἔργχει ἐπαΐξας· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν.

[Πρασσοφάγος δ' ἐπιὼν ποδὸς εἵλκυσε νεκρὸν ἐόντα, 205
ἐν λίμνῃ δ' ἀπέθηκε κρατήσας χειρὶ τένοντα.]

[Ψυχάρπαξ δ' ἤμυν' ἐτάρων περὶ τεθνηϊῶτων
235 καὶ βάλε Πρασσαῖον κατὰ νηδύος ἐς μέσον ἤπαρ·
πίπτε δέ οἱ πρόσθεν, ψυχὴ δ' Ἄιδόσδε βεβήκει.]
Πηλοβάτης δ' ἐσιδὼν πηλοῦ δράκα ῥῖπεν ἐπ' αὐτόν. 210
[καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε καὶ ἐξετύφλου παρὰ μικρόν.]
θυμώθη δ' ἄρα κεῖνος, ἐλὼν δέ τε χειρὶ παχείῃ
240 κείμενον ἐν γαίῃ λίθον ὄβριμον, ἄχθος ἀρούρης,
τῷ βάλε Πηλοβάτην ὑπὸ γούνατα· πᾶσα δ' ἐκλάσθη

HOMERI LOCI SIMILES

- 231 ἦ, καὶ ἐπαΐξας* Γ 369 φασγάνῳ ἀίξας* K 456
τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν* Δ 461
232 ἔλκε ποδός Δ 258 ἄνδρα θνητὸν ἐόντα Π 441
234 ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος P 182
236 ἔπεσε πρόσθε γλανκώπιδος ω 540
ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄιδόσδε βεβήκει Π 856
239 sqq. ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ
κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τροχὺν τε μέγαν τε·
τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἐπταβόειον . .
εἶσω δ' ἀσπιδ' ἔαξε βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ,
βλάψε δέ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη H 264 sqq.
240 λίθον ὄβριμον* ι 305
ἄχθος ἀρούρης* Σ 104

VARIETAS LECTIIONIS

- 231 ἔργχε' ἐπαΐξας V 232 πρᾶσσαῖος V (πρᾶσσαῖος alii)
ἐπιὼν scripsi: ἐσιδὼν L, ἐπιδὼν V 233 δ' ἀπέπνιξε V 234
δ' ἤμυνεν L 235 Πρᾶσσαῖον] πηλοῦσιον L κατὰ νηδύος
εἰς μέσον ἤπαρ L] μήπω γαίης ἐπιβάντα V 236 πίπτε δέ οἱ
προπάροιθε, ψυχὴ δ' αἰδόσδ' ἐβεβήκει V, πίπτε δέ οἱ πρόσθεν
ἦτορ δ' ἔκτοσθεν βεβήκει L 237 Κραμβοβάτης V 238 ἐξε-
τύφλωσεν L 239 θυμώθη N: (M) ουνώθη L, ὠργίσθη V ἄρα
om.* V δὲ L omisso τε δέ γε V 240 ἐν πεδίῳ V 241
Κραμβοβάτην V ἐκλάσθη] ἐάγη V

- κνήμη δεξιτερή, πέσε δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν. 215
 Κραυγασίδης δ' ἤμυνε, καὶ ἰθὺς βαῖνεν ἐπ' αὐτόν,
 τύψε δέ μιν μέσσην κατὰ γαστέρα· πᾶς δέ οἱ εἶσω
 245 ὀξύσχοινος ἔδυνε, χαμαὶ δ' ἔκχυντο ἅπαντα
 ἔγκατ' ἐφελκομένῳ ὑπὸ δούρατι χειρὶ παχείῃ.
 [Σιτοφάγος δ' ὥς εἶδεν ἐπ' ὄχθησιν ποταμοῖο,] 220
 σκάζων ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο, τείρετο δ' αἰνῶς·
 ἦλατο δ' ἐς τάφρον, ὅπως φύγῃ αἰπὺν ὄλεθρον.
 250 [Τρωξάρτης δ' ἔβαλεν Φυσίγναθον ἐς πόδα ἄκρον.]

250a καὶ οἱ ἐπέδραμεν αὐθις ἀποκτάμεναι μενεαίνων

HOMERI LOCI SIMILES

- 242 κνήμην δεξιτερήν* Δ 519
 ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν | . . πέσε O 434 sq.
 244 sq. Ἴπποθόφω περιβάντα μέσσην κατὰ γαστέρα τύπεν P 313
 γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν, ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 χύντο χαμαὶ χολάδες Φ 180 sq.
 τύψε κατὰ κληῖδα παρ' ἀνχένα, πᾶν δέ οἱ εἶσω
 δὺ ξίφος ἄμφηκες Φ 117 sq.
 τῷ ὃ γε γαστέρα τύψε μέσσην Δ 531
 τὰ γὰρ πρότερ' ἔκχυντο πάντα | τ 504
 246 χειρὶ παχείῃ* H 264
 248 σκάζων ἐκ πολέμου* Δ 811
 αὐτὰρ ὃ γ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο* P 108
 ἀπεβήσετο, τείρετο δ' αἰνῶς* E 352
 249 ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον* Ξ 507
 250 ἐς πόδας ἄκρους* Π 640
 250a αὐτὰρ ὁ ἅψ ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων Γ 379

VARIETAS LECTIONIS

- 242 κονίῃσι V 243 ἰθὺς olim conieci, idem Stadtmueller:
 εὐθὺς LV, οὗτος Q Oly, οὕτω x 244 τύψε δέ οἱ μέσσην L V,
 correxit Wolf πᾶσα δέ εἶσω V 245 ἔδυνε V ἐκέχυντο V
 246 ἐφελκυσμένῳ L χειρὶ παχείῃ] χεῖρεσσι L 247 σιτοφάγος L,
 πρᾶσσοφάγος J, τρωγλοδύτης V ὄχθησι V 249 ἦλλατο L
 ὅπως L δ' αὐτ' ἄπορον, ὅπως Stadtmueller 250 ἔβαλε V
 post 250 addit L 250a ni fallor genuinum ἐπ' ἔδραμεν L

- 260 Ἦν δέ τις ἐν μυσὶ [νέος παῖς] ἔξοχος ἄλλων,
 [ἐγγέμαχος] φίλος υἱὸς ἀμύμονος Ἀρτεπιβούλου
 261a [Μεριδάροπαξ- ὄρχαμος μιμούμενος αὐτὸν Ἄρηα,
 261b ὃς μόνος ἐν μύεσσιν ἀρίστευεν καθ' ὅμιλον.]

225

- 251 ἔσχατα δ' ἐκ λίμνης ἀνεδύσατο, τειρόμενός περ.
 Τρωξάρτης δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνονν προπεσόντα,
 ἦλθε διὰ προμάχων καὶ ἀκόντισεν ὀξεί σχοίνῳ·
 οὐδ' ἔρρηξε σάκος, σχέτο δ' αὐτοῦ δουρὸς ἀκωκή.
 255 [τοῦ δ' ἔβαλε τρυφάλειαν ἀμύμονα καὶ τετράχυτρον
 δῖος Ὀριγανίων, μιμούμενος αὐτὸν Ἄρηα,
 ὃς μόνος ἐν βατράχοισιν ἀρίστευεν καθ' ὅμιλον.]
 ὤρμησεν δ' ἄρ' ἐπ' αὐτόν· ὁ δ' ὡς ἶδεν, οὐχ ὑπέμεινεν
 ἥρωας κρατεροῦς, κατέδυν δ' ἐν βένθεσι λίμνης.

HOMERI LOCI SIMILES

- 253 βῆ δὲ διὰ προμάχων* Δ 495
 καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ* Δ 496
 254 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκός* Γ 348
 οὐδὲ ... ὄβριμον ἔγχος | ῥῆξε σάκος T 267 sq.
 τῇ ῥ' ἔσχετο μέλινον ἔγχος | T 272
 δουρὸς ἀκωκή | ἐν γαίῃ ἐπάγῃ K 373 sq.
 ἔσχετο δ' αὐτοῦ | νηῦς μ 204 sq.
 255 κυνέην θέτο τετραφάλῃσιν | E 743 ἐν ἀμύμονι τόξῳ O 463
 256 (261a) ἀτάλαντος Ἄρηι* B 627
 257 καθ' ὅμιλον Δ 460
 258 οὐδ' ὑπέμεινε | Πάτροκλον Π 814
 259 βένθεσι λίμνης* N 21
 260 ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης ἀφνειὸς ἀμύμων E 9
 νέος παῖς* δ 665
 261 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο ρ 3
 262 οἴκαδ' ἰών* A 179

VARIETAS LECTIONIS

post 250 addit V 251—259 spurios non omnes

251 ἔσχατος V τειρόμενός περ scripsi: ὄκα δὲ λίμνην ἦλλατο
 (ἦλατο N) τειρόμενός περ δεινῶς (αἰνῶς N) JN; τείρετο δ'
 αἰνῶς V 252 Τρωξάρτης JN: πρᾶσαῖος V 257 ἀρίστευε V
 258 ὤρμησε V ὃ δ' V 259 κατέδυν δ' ἐν τι: ἀλλ' ἔδυνε V
 260—263 ex L descripsi: 260 ἐν μυσὶ archetypus, vide V; ἐν
 μύεσσι L; εἰνὶ μύεσσι recepit Kuehn

- 263 αὐτοῦ δ' ἐστήκει γαυρούμενος ἀγχόθι λίμνης
 263a <στεῦτο δὲ πορθήσιν βατράχων γένος αἰχμητῶν.>
 269 [εἰ μὴ ἄρ' ὄξυν νόησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.] 230
 270 καὶ τότε ἀπολλυμένους βατράχους ὦκτειρε Κρονίων,
 κινήσας δὲ κάρη τοιήνδ' ἐφθέγξατο φωνήν.

- 264 οὗτος ἀναρπάξει βατράχων γένος ἠπείλησεν
 265 καὶ ῥήξας καρύοιο μέσσην ῥάχιν εἰς δύο μοῖρας
 φράγδην ἀμφοτέροισιν ἐν ὅμοις εἴλαρ ἔθηκεν.
 οἱ δὲ τάχος δέισαντες ἔβαν πάντες κατὰ λίμνην.
 καὶ νῦ κεν ἔξετέλεσσεν, ἐπεὶ μέγα οἱ σθένος ἦεν,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυν νόησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

HOMERI LOCI SIMILES

- 263a | στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν B 597
 στεῦτο δὲ διψάων* λ 584
 Λαπιθῶν αἰχμητῶν* M 128
 268 καὶ νῦ κεν ἔξετέλεσσεν* λ 317
 μέγα γὰρ σθένος ἔμβελ' Ἀθήνη Φ 304
 269 = Θ 132
 270 ἐπεὶ οὕτι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις H 27
 μυρομένω δ' ἄρα τότε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων, P 441
 271 κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν P 442

VARIETAS LECTIONIS

- 263 ἔστηκε L ἀγχόθι λίμνης Stadtmueller: κατὰ λίμνην L
 (cfr. V) 263a ex N repetivi pro 260—263 V haec:
 260 ἦν δέ τις ἐν μυσὶ [δὴ μεριδάρπαξ] ἔξοχος ἄλλων,
 [κρείωνος] φίλος υἱὸς ἀμύμονος Ἀρτεπιβούλου
 [οἰκᾶδ' ἰὼν πολέμοιο μετασχεῖν παῖδ' ἐκέλευσεν.]
 αὐτὸς δ' εἰστήκει γαυρούμενος ὥς κατὰ λίμνην
 Pro 263a V habet 264—268 264 ἀναρπάσαι V (ἀναρπάξαι
 alii) ἠπείλησεν Stadtmueller: ἐπηπείλει 265 καρύοιο μέσσην
 Wachsmuth: καρύον μέσσην V 266 εἴλαρ Stadtmueller: χεῖρας V
 271 κάρηα τοίην V τοίηνδ' L

- ὦ πόποι, ἣ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶμαι·
οὐ μικρὸν πλήσσει Μεριδάρπαξ κατὰ λίμνην
[ἐναίρειν βατράχους βλεμαίνων.] ἀλλὰ τάχιστα 235
275 Παλλάδ' Ἀθηναίην ὀτρύνομεν ἦε καὶ Ἄρην,
οἷ μιν ἀποσχήσουσι μάχης κρατερόν περ ἔοντα.
ὦς ἄρ' ἔφη Κρονίδης, Ἥρη δ' ἀπαμείβετο μύθῳ·
Οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίης, Κρονίδη, σθένος οὔτ' ἄρ' Ἄρης
279/280 ἰσχύσει βατράχοισιν ἀρηγέμεν, ἀλλὰ σὸν ὄπλον, 240

HOMERI LOCI SIMILES

- 272 = N 99
273 ἐκ γὰρ με πλήσσουνσι* σ 231
274 σθένει βλεμαίνων Θ 337
274 sqq. ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἷ κε τάχιστα I 165
Παλλάδ' Ἀθηναίην* A 200
276 ἦ μ' Ὀδυσῆος | οἶκον ἀποσχήσει* τ 571 sq.
κρατερός περ ἔων O 164
278 οὐδέ κ' Ἄρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα καὶ πονέοιτο. T 358 sq.
279 τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον Σ 129

VARIETAS LECTONIS

- 272 ὦ L μέγα ἔργον ἐν ὀφθ. V 273 μικρὸν] μικρόν με LV
nomen muris corruptum κατὰ] ὅς κατὰ V 274 [ἄρπαξ βα-
τράχοισιν ἀμείβεται] ἀλλὰ τάχιστα V 275 ὀτρύνομεν Stadt-
mueller: πέμπωμεν L ἦε scripsi: ἦδὲ L; παλλάδα πέμπωμεν
πολεμόκλονον ἦ καὶ Ἄρην V 276 ἀποσχήσουσι L, ἐπισχήσουσι V
278 Ἥρη Baumeister: Ἄρης LV μῦθον V 279 οὔτ' ἄρ' Ἀθ. L
οὔτ' ἄρ' Ἄρης scripsi: οὔτε Ἄρ. L, οὔτε γ' Ἄρ. V 279/280
— 283 ex L exhibui 280 ἀλλὰ N: ἦ τὸ L 281 delevit
Haupt μέγα om. L ὁμφομοεργόν τε L 282 καὶ κελάδοντα
πεδήσας L V pro quattuor versibus habet quinque:
279 ἰσχύσει βατράχοισιν ἀρηγέμεν αἰπὺν ὄλεθρον.
280 ἀλλ' ἄγε πάντες ἴωμεν ἀρηγόνες· ἦ τὸ σὸν ὄπλον
κινεῖσθω· οὔτω γὰρ ἀλώσεται ὅστις ἄριστος,
ὥς ποτε καὶ καπανῆα κατέκτανες ὕμβριμον ἄνδρα
καὶ μέγαν ἐγκελάδοντα καὶ ἔγρια φῦλα γιγάντων.
279 βατράχοις V

- [κινείσθω μέγα Τιτανοκτόνον ὀβριμοεργόν,]
 ὧ Τιτᾶνας πέφνες ἀρίστους ἔξοχα πάντων,
 Ἐγκέλαδόν τ' ἐπέδησας ἰδ' ἄγρια φῦλα Γιγάντων.
 285 Ὡς ἄρ' ἔφη, Κρονίδης δ' ἔβαλε πολόεντα κεραυνόν.
 [πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον, 245
 αὐτὰρ ἔπειτα κεραυνόν, ἀμαιμάκετον Διὸς ὄπλον,
 ἦκ' ἐπιδινήσας· ὁ δ' ἄρ' ἔπατο χειρὸς ἄνακτος.]
 πάντας μὲν ῥ' ἐφόβησε βαλὼν ἐπὶ τούσδε <Κρονίων>·
 290 | ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μῦθων στρατός, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 ἵετο πορθήσειν βατράχων γένος αἰχμητάων, 250
 εἰ μὴ ἀπ' Οὐλύμπου βατράχους ἐλέησε Κρονίων,
 ὅς ῥα φθειρομένοισιν ἀρωγούς αὐτὸς ἐπεμψεν.

HOMERI LOCI SIMILES

- 282 κατέκτανες, ὅς μὲν ἄριστος χ 29
 ἔξοχ' ἀρίστας | I 638 ἔξοχα πάντων* Ξ 257 al.
 283 ὥσπερ Κύνλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων* η 206
 285 καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει πολόεντα κεραυνόν ω 538
 286 αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου ν 103
 μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον* Α 530
 288 ἦκ' ἐπιδινήσας* Η 269
 289 τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων | Α 406
 290 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ
 ἀλλ' Η 263 sq.
 291 βοῶν γένος εὐρυμετώπων | ν 212
 292 cf. ad 270

VARIETAS LECTONIS

- 281 ἀλώσεται V 283 εἰκελάδοντα V 286—288 inclusit
 Kuehn 287 om. L ἀμαιμάκετον Stadtmueller, ὁ δειμαλέον
 Haupt, ἀεὶ μαλερόν M. Schmidt: δειμαλέον LV 289 ἐπὶ τοὺς
 δέ τε μῦσας L, ἐπὶ τοὺς δὲ nullo verbo addito V, explevi, sed
 ne ἐπὶ τούσδε quidem sanum 291 ἵετο L: ἔλπετο V (ἔλπετο
 alii) γένος βατράχων ἀγερώχων L 292 ἐλέησε] ὦκτειρε V
 293 ὅστις φθειρ. L ὅς ῥα τότε βατράχοισιν ἀρωγούς εὐθὺς V

Ἦλθον δ' ἐξαίφνης νωτάκμονες, ἀγκυλοχῆλαι,
 295 λοξοβάται, στρεβλοί, ψαλιδόστομοι, ὀστρακόδεσμοι,
 297 βλαισοί, χηλοτένοντες, ἀπὸ στέρνων ἐσορῶντες, 255
 ὀκτάποδες, δικέραιοι, ἀτειρέες, οἱ δὲ καλεῦνται
 καρκίνοι, οἳ ῥα μυνῶν οὐράς στομάτεσσιν ἔκοπτον
 300 [ἦ δὲ πόδας καὶ χεῖρας· ἀνεγνάμπτοντο δὲ λόγχαι.]
 τοὺς καὶ ὑπέδδειςαν δειλοὶ μύες, οὐδ' ὑπέμειναν,
 ἐς δὲ φυγὴν ἐτράποντο. ἐδύσετο δ' ἥλιος ἦδη, 260
 καὶ πολέμου μελέτη μονοήμερος ἐξετελέσθη. |

HOMERI LOCI SIMILES

- 298 οἱ Τιτῆνες καλέονται Ξ 279
 299 sq. χεῖρας τ' ἦ δὲ πόδας κόπτον χ 477
 300 ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή Γ 348 al.
 301 τὸν καὶ ὑπέδδειςαν μάκαρες θεοὶ οὐδέ τ' ἔδυσαν Α 406
 οὐδ' ὑπέμεινεν* Π 814

VARIETAS LECTIONIS

294 νωτάκμονες V ἀγκυλοχεῖλαι L post 295 addit L:
 296 ὀστοφνεῖς, πλατύνωτοι, ἀποστίλβοντες ἐν ὥμοις 297
 βλαισσοί L, βλεσσοὶ V χηλοτένοντες L, χειροτένοντες V στερ-
 νῶνος ὀρῶντες L 298 δικέραιοι Baumeister: δικάρηνοι LV
 ἀτειρέες Nauck: ἀχείρες L, ἀχειρές V 299 καρκίνοι L
 μυνῶν V 300 incl. Wachsmuth 301 οὐς L δειλοὶ] πάντες V
 μύες L οὐδ' ἔτ' ἔμειναν V 302 τράποντο V ἐδύσετο:
 ἐδύετο L, δύσατο V 303 μελέτη Stadtmueller: τελετή LV
 πολέμοιο τέλος μονοήμερον Bergk

II

HIPPONAX EPHESIUS

Hipponactis fragmentum parodicum¹⁾, quod quattuor continetur hexametris Homeri imitatione conspicuis, earum quae generis illius poeseos aetatem tulerint reliquiarum chorum quasi ducere communis est virorum doctorum sententia praecedente Polemone Periegeta, qui in libro duodecimo eorum quos in Timaei historias conscripsit, uberius de vetere parodia Graeca disserens Hipponactem parodiae inventorem praedicavit: id ut demonstraret, versus illos Hipponacteos apposuit.²⁾ Qui cum per se pro documento admodum memorabili sint habendi unde discamus, quibus ex initiis ars parodica orta atque aucta sit, etiam magis respiciendi videntur propterea quod qui illos condidisse a Polemone traditur, Hipponax iambographus, ab eo viro plane omittitur, cuius summa his in rebus est auctoritas, Aristotele. Hic enim Poet. V 2 Hegemonem Thasium primum parodias composuisse satis diserto testimonio confirmat.³⁾ Quod testium fide dignissimorum dissidium minime potest ita expediri, ut cum Hipponactem circa ol. 60 fuisse, Hegemonem belli Peloponnesiaci tempore floruisse satis constet, inventae parodiae palmam ad Hipponactem deferamus aetate sane multo anteriorem. Nam

1) Cf. Welandium p. 11 sqq., Prellerum Polem. fr. p. 76 sqq., Peltzerum p. 20 sqq., Paessensii progr. Kempis 1859 editum, Bergkium PLG ⁴ II p. 489 sq.

2) Vide infra testimonium.

3) Cf. infra ad Hegemonem p. 37 adn. 2.

ut omittam quae de consuetudine illa veterum uniuscuiusque artis auctorem inventoremve indagandi hac aetate sentiunt viri docti, nullo modo potest concedi Aristotelem inscium atque invitum Hipponactis in condenda parodia meritum praetermisisse. Cuius testimonium ne eo quidem licet redigere, quod Hegemo primus parodiarum recitationes in certamina musica introduxit.¹⁾ Immo hoc utique debet ex Aristotelis silentio colligi, consulto omisisse illum Hipponactis memoriam, quippe cuius carmen vere esse parodicum non concederet; contra Polemo admodum sapere sibi visus est parodiae inventionem tam antiquae aetati vindicans. Atque Aristotelis illud silentium Wachsmuthius verissime ita explicat, ut imitationem illam homericæ dictionis ab Hipponacte non adhibitam esse confirmet nisi per illos ipsos quattuor proemii versus a Polemone adlatos, cum reliquam narrationem stilo suo constanti componeret.²⁾ Quae ratio parodica si per totum carmen obtinuisset, non his verbis Polemonem illos introducturum fuisse: λέγει γὰρ οὕτως ἐν τοῖς ἐξαμέτροις, sed his fere: κέχρηται γὰρ ἐν τοῖς ἐξαμέτροις ὧν ἡ ἀρχή. Itaque carmen quod non liceret appellari parodiae nomine, iure potuisse ab Aristotele neglegi.

Singularis etiam est huius parodiae in initio narrationis positæ natura atque indoles. Nam si comparamus, ut hoc exemplo utar, cum Hipponacte Matronem³⁾, parodiae excultae florentissimum auctorem, Matro superiorem

1) Sic Welandius p. 26, Prellerus p. 79, Peltzerus p. 22 sq.; Floegelius 'Gesch. der com. Literatur' I p. 363 Aristotelis verba ita interpretatus est tamquam Hegemo primus scaenicas parodias composuisset.

2) Cf. Schrader Mus. Rhen. XX p. 186, qui raros tantum locos parodicos fuisse dicit.

3) Hegemo minus apte comparatur propter peculiarem naturam eius fragmenti quod exstat; cf. infra p. 39.

quodammodo se gerit Homero; detrahit illi per iocum lusumque non nihil auctoritatis, cum verba dictionesque epico pondere gravia ad leves humilesque sententias deprimens in ridiculum vertat. Hipponax nullo nisi Homero inferior esse vult; quam longissime abest vel a lenissima summi poetae irrisione, illa praesertim aetate qua tale quid ne in animum quidem inducere quisquam potuit nisi is, qui a rationibus philosophiae profectus Homerum serio impietatis arguit, velut Xenophanes Colophonius¹⁾; nihil Hipponax illius dignitati obtrectat, immo epica dictione ut ita dicam bona fide utitur, ut ea fretus reverentia, qua Homerica ab hominibus excipi solebant, popularium animos auresque conciliaret audiendae acerrimae illi accusationi, qua adversarium in populi iudicium arcessit²⁾: quae accusatio eo fit acerbior quod epicorum verborum nobilitas ac magnificentia sordibus pessimi illius hominis non convenit, qua ipsa dissimilitudine efficitur ut improbitas atque nequitia rei videatur esse etiam multo detestabilior.

Haec si recte disputata sunt, habes duo genera parodiae ipsa natura ipsoque consilio inter se contraria: alterum honoris Homero debiti prorsus memor illius versus adhibet ut suis robur ac nervos addat, alterum dum risus hominum moveat ne divino quidem poetae parcat versus eius detorquens atque corrumpens; in utroque imitatio est Homeri, sed in priore illo profecta a sincera eius admiratione, in altero ad irrisionem eius tendens. Hoc alterum genus solum nomine parodiae dignum esse videtur; Polemo specie

1) De quo nunc vide Wachsm. fasc. II p 55 sqq. et 188 sqq.

2) Nam ὅπως v. 3 accipiendum est notione finali; cf. α 76, γ 19, imprimis ξ 118 οἰκᾶδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φῦλον ὀληται, neque opus est cum Tenbrinkio et Cobeto scribere ὀλειται. Quominus autem vertamus 'quomodo interierit', ut de re iam perfecta agatur, impedit et coniunctivus ὀληται et tempus praesens ὃς ἐσθίει οὐ κατὰ νόμον; cf. Paessensium progr. s. c. p. 8 et 18.

quadam similitudinis ductus non dubitavit Hipponactem parodiae inventorem appellare, qui in prooemio illo homerica dictione insigni satis intellegitur tam procul abesse a posteriorum parodorum hilaritate, quam proxime ad ipsius mordacissimos accedit choliambos.

Fuerunt etiam qui sub Eurymedontiadae nomine Bupalum pictorem latere conicerent eundem quem ut hominem improbissimum acerbissimis choliambis poeta insectatur.¹⁾ At ille filius Archenni est, hic Eurymedontiades audit nec potest ratio probabilis excogitari, cur poeta illum non vero patris nomine significaverit.²⁾

Titulus carminis cuius exstat prooemium neque traditus est neque omnino fuisse videtur; Polemonis verba ἐν τοῖς ἑξαμέτροις³⁾ nihil testantur nisi hoc, grammaticos illo titulo ea quae heroico metro Hipponax composuerat ab iambica eius poesi distinxisse; quantum in illis parodica ratio ea quam supra adumbravimus obtinuerit dici nequit³⁾: nomen certe parodiae ab Hipponactis aetate aliena fuit.

1) Tenbrinkius Philol. VI p. 57 sq., Peltzerus p. 26.

2) Peltzerus etiam apertum esse ait, cur Bupalos Eurymedontiades appellatus sit; Eurymedontem enim esse Gigantum patrem, quare aptissime hominem voracissimum cum prole eius comparari. At unus omnino est locus η 58, ubi prodit Eurymedon rex Gigantum; dein quid quaeso rei est Gigantibus cum helluonibus?

3) ἐν τόνοις ἑξαμέτροις coniecit Meinekius cui Bergkius respondit offendere pluralem numerum, quo Suidas solus utatur.

Hipponactis fragmentum

Μοῦσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεα, τὴν πολτοχάρυβδιν,
τὴν ἐγγαστριμάχαιραν, ὃς ἐσθίει οὐ κατὰ κόσμον,
ἔννεφ', ὅπως ψηφῖσιν <ἀγείς> κακὸν οἶτον ὀλῃται
βουλῇ δημοσίῃ παρὰ θῖν' ἀλὸς ἀτρογέτοιο.

HOMERI LOCI SIMILES

- 1 ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα α 1.
2 ἐπεὶ σὺ περ οὐ κατὰ κόσμον | αἰτίζεις v 181 sq.
3 σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὀλῃαι* Γ 417
κακὸς κακὸν ἡγηλάξει* ρ 217
4 παρὰ θῖν' ἀλὸς ἀτρογέτοιο* Α 316

TESTIMONIUM

Ath. XV 698b: Πολέμων δ' ἐν τῷ δωδεκάτῳ τῶν πρὸς
Τίμαιον περὶ τῶν τὰς παρωδίας γεγραφότων ἱστορῶν τάδε
γράφει . . . εὐρετὴν μὲν οὖν τοῦ γένους Ἰππώνακτα φατέον
τὸν λαμβοποιόν. λέγει γὰρ οὕτως ἐν τοῖς ἑξαμέτροις· «Μοῦσα
— ἀτρογέτοιο».

VARIETAS LECTONIS

In testimonio Ἰππώνακτε φατέον Α ἐν τόνοις ἑξαμέτροις
Meineke οὗτος Α, οὕτως Schrader 1 πολτοχάρυβδιν Wachs-
muth: ποντοχάρυβδιν Α, παντοχάρυβδιν Bergk in Poet. Lyr.
Graec. editione prima et Meineke 2 ἐνγαστριμαχαιρανος Α
3 ψηφῖσιν <ἀγείς> Stadtmueller: ψηφῖδι Α, κακὸς suppl. Cobet pro
vulgato κακῇ ὀλεῖται Cobet probante Tenbrinkio et Meinekio.

COMMENTARIUS

V. 1. 'Corrige πολτοχάρυβδιν; nequaquam enim ποντο-
φάρυγξ potest comparari; ipsa vero Χάρυβδις a qua imago
ducitur, maritima est. Pessime igitur dicitur ποντο-
χάρυβδις. Immo fuit addendum aliquid quo vel ubi habitet
altera illa Charybdis significetur (ut γαστροχάρυβδις quidam

audit apud Cratinum I 121 Kock) vel quid devoret. Alterum praetuli; cf. Ps.-Plautinum parasitum cui nomen fuit Πολτοφαγωνίδης (cf. Ritschl op. III p. 328)'. Wachsmuthius. V. 2. Hesychius: ἐγγαστριμάχαιραν· τὴν ἐν τῇ γαστρὶ κατατέμνουσαν. Cf. ἐγγαστροίμυθος, ἐγγαστροίμαντις. V. 3. ὅπως — ὅλγται finali sensu accipiendum esse supra p. 33 adnotavi. 'Verba παρὰ θῖν' ἄλως ἀτυγέτοιο docent ψηφῖδα nomen non de suffragiis esse usurpatum (sic enim vulgo interpretabantur ut ψηφίς dicatur pro ψῆφος, cuius usus nullum exstat exemplum), sed de silicibus: sunt enim ψηφῖδες proprie lapilli qui in litoribus inveniuntur: αἱ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφῖδες (ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς = παρὰ θῖν' ἄλως) Luc. pisc. 35, Tim. 5, Parasit. 52; fortasse scribendum ὅπως ψηφῖσιν ἀγεῖς κακὸν οἶτον ὅλγται βουλῇ (an ψηφῖσι ῥαγείς vel δαρείς, lapidibus laceratus, contusus?'). Stadtmuellerus. Bergkio in editione quarta videtur Ψηφῖδι scribendum 'ut loci sit appellatio' eius fortasse 'ubi tunc populus Ephesius suffragia ferebat'. Omnium adhuc plausum tulerat Cobetus supplendo κακός. V. 4. Verba incorrupta βουλῇ δημοσίῃ infeliciter temptarunt Cobetus, Hartungius, Bergkius olim.

III

HEGEMO THASIVS

Hegemonis Thasii¹⁾, cui parodiae inventae palmam tribuit Aristoteles²⁾, fragmentum versuum viginti et unius una cum Hipponactis et Euboei reliquiis servavit Athenaeus XV 698 d sqq.³⁾ desumptum Polemonis Periegetae ex libro duodecimo illorum, quos adversus Timaei historias conscripserat.⁴⁾ Cuius fragmenti argumentum cum ad ipsius Hegemonis vitam artemque spectet, quam brevissime quae certo sciri de illo possunt comprehendam. Hegemon Thasi⁵⁾ natus patria propter rei familiaris

1) Cf. Welandium p. 25 sqq., Ecksteinium l. l. p. 270, Prellerum p. 79 sqq., Peltzerum p. 28 sqq., Paessensii progr.

2) Poet. 2 (p. 1448 a 12). De imitatione disserit Aristoteles: sicut inter pictores Polygnotus meliores, Pauso deteriores, Dionysius similes finxit homines, ita inter poetas *Ὅμηρος μὲν βελτίους, Κλειφῶν δὲ ὁμοίους, Ἠγήμων δὲ ὁ Θάσιος ὁ τὰς παρωδίας ποιήσας πρῶτος καὶ Νικοχάρης ὁ τὴν Δηλιάδα χεῖρους.*

3) Hegemonis versuum tres et dimidiatum (v. 18—21) habet Athenaeus etiam libro IX 406 ef ex Chamaeleontis Pontici libro sexto *περὶ τῆς ἀρχαίας κωμῶδίας* (fr. 18 Koepke).

4) Prellerus p. 78 sq. probabiliter coniecit Timaeum de Boeoto ab Agathocle e patria expulso itemque de Euboeo ita scripsisse, tamquam hi primi parodiam condidissent; quare Polemonem maxime hoc urgere, fuisse etiam antea qui parodiam scripsissent, imprimis Hegemonem Thasium.

5) Cf. praeter ipsius fragmentum Ath. I 5b, IX 406 de, Paroemiogr. Graec. ed. Leutsch et Schneidew. I p. 406.

angustias¹⁾ relictā haud mediocre tempus ut canendo quaestum faceret peregre ac potissimum Athenis comoratus est. Primus fuit qui a rhapsodia ad parodiam delatus²⁾, quod maxime memorabile gravissimumque est documentum ad originem totius generis parodici statuendam, in certaminibus thymelicis³⁾ parodicam artem professus est, qua in re Atheniensibus adeo placuit, ut cum aliis parodiis tum maxime Gigantomachia⁴⁾ circa expeditionis Siciliensis tempestatem⁵⁾ acta primas auferret.

1) Cf. fragmenti v. 6—10 et quae infra de cognomine *Φανή* dicentur.

2) Rhapsodum enim fuisse certo concluditur ex fragmenti v. 9 sq.; a rhapsodia vero quam proclivis sit ad parodiam via, vix est quod moneatur.

3) De thymela et actoribus thymelicis cf. Wieselerum 'über die Thymele des griech. Theaters' et Iulium Hoepken, de theatro Attico saeculi a. Chr. quinti, p. 5 sqq. Thymelicos a scaenicis actoribus discernit Stratonicus citharista ap. Ath. VIII 350b: *γυμνικοὺς δὲ ἀγῶνας διατιτέθωσαν Ἥλεῖοι, Κορίνθιοι δὲ θυμελικοὺς, Ἀθηναῖοι δὲ σκηνικοὺς*; Vitruvius V 7, 2: 'tragici et comici actores in scaena peragunt, reliqui autem artifices suas per orchestram praestant actiones; itaque ex eo scaenici et thymelici graece separatim nominantur' (quae verba interpolatori tribuit Hoepkenius p. 19 sq.); Simmias Anth. Pal. VII 21 *ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι*; cfr. Isidorus orig. XVIII 47: 'thymelici autem erant musici scaenici, qui in organis et lyris et citharis praecinebant, et dicti thymelici quod olim in orchestra stantes cantabant super pulpitum, quod thymele vocabatur'.

4) Polemo ap. Ath. XV 699a: *τούτων δὲ πρῶτος εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς θυμελικοὺς Ἡγέμων καὶ παρ' Ἀθηναίους* (cfr. fr. v. 16) *ἐνίκησεν ἄλλαις τε παρωδίαις καὶ τῇ Γιγαντομαχίᾳ*. Chamael. ap. Ath. IX 407a (fr. 18 Koepke): *εὐδοκίμει δ' ὁ ἀνὴρ μάλιστα ἐν ταῖς παρωδίαις καὶ περιβόητος ἦν λέγων τὰ ἔπη πανούργως καὶ ὑποκριτικῶς καὶ διὰ ταῦτα σφόδρα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις εὐδοκίμει*. Vide ibidem eiusdem de Hegemone et Alcibiade narratiunculam.

5) Hoc enim credi potest Chamaeleonti ap. Ath. l. l., cuius

Quas inter parodias illa quoque cenae descriptio fuisse videtur, quam commemorat Athenaeus I 5a; quam parodiam fuisse homericam ex simili fortasse Matronis artificio poterit colligi. Sed iambicis quoque numeris parodias easque ex tempore eum fudisse constat paroemiographi alicuius¹⁾ testimonio, qui dicit illum quotienscumque in recitandis parodiis haereret, explendo versui ilico subiecisse verba 'καὶ τὸ Πέρδικος σκέλος'. Idem propter fabulam cui *Φίλιννα* titulus erat²⁾ a quibusdam veteris comoediae poetis adscriptus est. Floruit igitur aetate belli Peloponnesiaci³⁾ et prosperiora etiam viderat imperii Attici tempora illa, quibus socii Athenis causas agere solebant.⁴⁾ Cognomen *Φακῆ*, quod sibi ipse in fragmento Minervam tribuentem facit, inde eum traxisse, quod propter egestatem lentibus potissimum vesceretur

narrationem accuratissime castigavit Hermannus Schrader 'die parodischen Vortraege des Hegemon aus Thasos in Athen' Mus. Rhen. XX 186 sqq. Idem Hegemonem docet non in theatri sed in Odei scaenam debuisse prodire; Gigantomachia enim in theatro acta esse a Chamaeleonte dicitur.

1) Paroemiogr. Gr. ed. Leutsch et Schneidewin I p. 406: Πέρδιξ ἦν τις Ἀθήνησι χωλὸς κάπηλος, οὗ διαβεβοημένον Ἠγήμων ὁ Θάσιος ὁπότε παρωδῶν ἀπορήσειε προσετίθει 'καὶ τὸ Πέρδικος σκέλος'. Cf. Schneidew. 'Goett. Gel. Anz.' 1837 p. 846; Schrader l. l. p. 191 adn. 11. Vide etiam Suidam s. v. Πάμφιλος: οὗτος αἰεὶ ἔμμετρα ἔλεγεν ἐν τοῖς πότοις. ἔγχει πιεῖν μοι καὶ τὸ πέρδικος σκέλος' κτέ.

2) Polemō ap. Ath. XV 699a: γέγραφε δὲ καὶ κωμωδίαν εἰς τὸν ἀρχαῖον τρόπον, ἣν ἐπιγράφουσι Φιλίνην. Idem I 5b: Ἠγήμων . . ὃν τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ τινὲς ἐπιτάττουσιν. Fragmentum unum servavit Ath. III 108c; I 700 Kock.

3) Consentit Polemo qui Cratini (mortui ol. 89, 2, Meinek. Hist. Crit. p. 44 sq.) Hegemonem aequalem appellat ap. Ath. XV 698c: Κρατῖνος ὁ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιητῆς . . καὶ τῶν κατ' αὐτὸν Ἠγήμων ὁ Θάσιος, ὃν ἐκάλουν Φακῆν.

4) Chamaeleo ap. Ath. IX 407b.

vilissimo inter Graecos cibo, pro certo affirmari potest.¹⁾ Qua vero petulantia spectatorum multitudinem lacessere adversariorumque eludere ausus sit invidiam ex alia Chamaeleontis narratiuncula cognoscere licet fide haud indigna, quae ad illud ipsum Φακῆς cognomen alludit.²⁾

1) Eustath. p. 1239, 30 minus recte διὰ τὸ χαίρειν μάλιστα τῷ τοιῷδε ὀσπρίῳ, ad quod cf. eundem 1572, 52. Vide Welandii, Peltzeri, Paessensii, Leutschii (Philol. X p. 704 sqq.) commenta; nuperrime de hac re disputavit Wachsmuthius Sill. Gr. p. 123 (ad fr. XXI). Φακῆς ἐγκώμιον scripsisse Hegemonem vix ex cognomine illo coniecero cum Bergkio Poet. Lyr. Gr.⁴ II p. 367 sq. (ad Cratetis fr. 10). (Eiusdem de Zenonis aliquo carmine eiusmodi opinionem refutavit Wachsmuthius l. l.)

2) Chamael. ap. Ath. IX 406f: εἰσῆλθε δὲ ποτε καὶ εἰς τὸ θέατρον διδάσκων κωμωδίαν λίθων ἔχων πλήρες τὸ ἱμάτιον, οὗς βάλλων εἰς τὴν ὀρχήστραν διαπορεῖν ἐποίησε τοὺς θεατάς. καὶ ὀλίγον διαλιπὼν εἶπε·

λίθοι μὲν οἶδε· βαλλέτω δ' εἴ τις θέλει·

φακῆ δὲ κἄν χειμῶνι κἄν θέρει φακῆ.

Venetus habet φακῆ δὲ καὶ ἐν θέρει καὶ ἐν χειμῶνι ἀγαθόν. Dedi quod coniecit Leutschius (Philol. X p. 704) ex Macarii Prov. VIII 71: φακῆ δὲ κἄν θέρει κἄν χειμῶνι φακῆ· ἐπὶ τῶν ἀεὶ τῶν αὐτῶν ὄντων. Dobreus scripsit ἀγαθὸν δὲ κἄν χειμῶνι κἄν θέρει φακῆ, quod recepit Kaibelius, Meinekius φακῆ δὲ κἄν χειμῶνι κἄν θέρει καλόν. Uberrime de his versibus praeter ceteros disputavit Leutschius l. l. Mihi Hegemo fabulam agens displicuisse videtur et Atheniensium more lapidibus esse petitus; quare ut ioco quodam exhilararet spectatorum animos obtreptatorumque invidiam petulanter inrideret, lapidibus in orchestram effusis hoc fere videtur illis versibus voluisse indicare: 'vel ultro vobis lapides praebeo quos in me coniciatis utpote qui Φακῆ sim' (in lentibus enim non diligenter purgatis calculi inesse solent; cf. acerbissimum iocum Corydi parasiti in malum citharoedum (Ath. VI 245 d): Πυλόντορος δὲ τοῦ κίθαροῦδ' φακῆν ῥοφοῦντος καὶ λίθον μασήσαμένον 'ὦ ταλαίπωρε, ἔφη, καὶ ἡ φακῆ σε βάλλει'); 'et hieme et aestate mihi consto' (cf. supra Macarii proverbium) h. e. 'sive studiis vestris elatus sive iniuriis vexatus aequo persisto'.

Hegemonis fragmento multis sane difficultatibus implicato in ipsius parodi mediam vitam artemque deducimur. Exponit enim quibus cum contumeliis criminationibusque, cum diutius canendo peregre quaestum fecisset, Thasum redux a civibus exceptus fuerit; quibus rebus adeo se fuisse afflictum, ut iam domi commorari secum constitueret; movente tamen Minerva iterum se certamina adiisse. Verissime autem de hac narratione iudicavit Welandius p. 26; dicit enim in prooemio operis parodici videri illam positam fuisse¹⁾, qua iis, qui fortasse famem Hegemoneae artis existitisse magistram dictitassent, non invita se Minerva carmina componere indicaret. Quod ideo tenendum est, ne quis animum inducat hoc ex fragmento satis serium argumentum tractante veram parodiae Hegemoneae rationem atque naturam adumbrare, quae per hos versus non potuit nisi raro apparere; quantopere enim iocis facetiisque illa scauerit ex iis debet colligi quae de Gigantomachiae successu traduntur.

1) Obloquitur Welandio Prellerus l. l. p. 79 sq., quod Chamaeleo ap. Ath. IX 406e hos versus positos fuisse dicat *ἐν τινι τῶν παρρηδιῶν*. Quae verba non premenda esse satis apparet praesertim in Chamaeleonte.

Hegemonis fragmentum

Ἔς δὲ Θάσον μ' ἐλθόντα μετεωρίζοντες ἔβαλλον
πολλοῖσι σπελέθοισι, καὶ ὧδέ τις εἶπε παραστάς·
ᾧ πάντων ἀνδρῶν βδελυρώτατε, τίς σ' ἀνέπεισεν
καλὴν ἐς κρηπίδα ποσὶν τοιοῖσδ' ἀναβῆναι;
5 τοῖσι δ' ἐγὼ πᾶσιν πνικινὸν μετὰ τοῦτ' ἔπος εἶπον·

HOMERI LOCI SIMILES

- 1 Παρνησόνδ' ἐλθόντα* τ 394
εἰς ἄλλα λύματ' ἔβαλλον* A 314
ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' αἰέρας M 383
2 πολλοῖσι βέλεσσιν N 555
ὧδε δέ τις εἶπεσκεν B 271
καὶ Ἔκτορι εἶπε παραστάς* Z 75
3 πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν A 146
5 τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον εἶπεν I 622 sq.
ὄφρα τί οἱ εἴπω πνικινὸν ἔπος Ω 75

TESTIMONIA

Polemo ap. Ath. XV 698c: κέχρηται δὲ (scil. τῇ
παρωδίᾳ) καὶ ὁ Ἐπίχαρμος . . . καὶ Κρατῖνος . . . καὶ τῶν
κατ' αὐτὸν Ἠγήμων ὁ Θάσιος, ὃν ἐκάλουν Φακῆν. λέγει
γὰρ οὕτως «ἐς δὲ Θάσον — μᾶλλον».

Ath. IX 406e: Χαμαιλέων ὁ Ποντικὸς ἐν ἔκτῳ περὶ
τῆς ἀρχαίας κωμωδίας Ἠγήμων, φησὶν, ὁ Θάσιος τὰς παρ-
ωδίας γράψας Φακῆ ἐπεκαλεῖτο, <ὃς addidit Kaibelius>
καὶ ἐποίησεν ἐν τινι τῶν παρωδιῶν «ταῦτα — θάρσησα»
(v. 18—21).

V. 20 affert Eustath. p. 1239, 27.

VARIETAS LECTONIS

2 σπέλθοισι A 3 sq. τισσαν ἐπίσε | καλὴν A, ἐς ante
καλὴν addidit editio princeps; transposui ποσὶν τοῖσδ' A, cor-
rexerit Casaubonus 5 πνικινὸν Stadtmueller (idem πικρὸν): μι-
κρὸν A, πᾶσι σμικρὸν Dindorf

- ‘λῆμυ’ ἀνέπεισε γέροντα καὶ οὐκ ἐθέλουτ’ ἀναβῆναι
καὶ σπάνις, ἣ πολλοὺς Θασίων εἰς ὀλκάδα βάλλει
εὐκούρων βδελυρῶν, ὀλλύντων τ’ ὀλλυμένων τε
ἀνδρῶν, οἳ νῦν κεῖθι κακῶς κακὰ ῥαψωδοῦσιν.
10 οἷς καὶ ἐγὼ σίτοιο μέγα χρῆζων ἐπίθησα.
αὐθις δ’ οὐκ ἐπὶ κέρδος ἀπείσομαι, εἰς Θασίους <δὲ>
μηδὲν πημαίνων κλυτὸν ἄργυρον ἐγγυαλίζω,
μή τίς μοι κατὰ οἶκον Ἀχαιιάδων νεμεσήσῃ,

HOMERI LOCI SIMILES

- 6 Ζεὺς ἐμέ γ’ ἠνώγει δεῦρ’ ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα ε 99
πέμψειν εἰς Ἀίδαο καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι Φ 48
7 εἰς ἄλλα βάλλει* Α 495
8 sq. ἔνθα δ’ ἄμ’ οἴωγῃ τε καὶ εὐχολῇ πέλεν ἀνδρῶν
ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων Α 450 sq.
ὀλλύντας τ’ ὀλλυμένους τε* Α 83
9 κακὸς κακὸν ἡγηλάζει* ρ 217
10 τῶν σὺ μάλιστα | χρηρίζεις· σῖτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον |
γαστέρα βοσκήσεις ρ 557 sqq. πιθήσας* Ζ 183 al.
11 sq. φρασσόμεθ’, ὅττι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίσῃ ψ 140
κλυτὸν Ἄργος Ω 437
τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίσω* Α 192
13 μή τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιιάδων νεμεσήσῃ β 101
τά μοι κατὰ οἶκον* τ 18

VARIETAS LECTIONIS

- 6 μνῆμ’ Α, λῆμυ’ Iacobs, λῆμυ’ Meineke 8 οἰκουρῶν
Meineke 9 οἳ καὶ νῦν κιθι Α 10 οἷς καὶ ἐγὼ μετὰ τοῖσιν
τὰ χρηρίζων ἐποιήθησα Α, ἐπίθησα P; σίτοιο (βιότοιο Stadtmueller)
μέγα χρῆζων dedi: ὥς καὶ ἐγὼ μετὰ τοῖς σίτον χρῆζων ἐποίησα
Iacobs, quo praeunte Meineke coniecit οἷς καὶ ἐγὼ μέγα τοι
σίτον χρῆζων ἐπίθησα; εἰς καὶ ἐγὼ μετὰ τοῖς ἴσα χρηρίζων ἐπέρησα
Hermann apud Meinekium; ὥς καὶ ἐγὼ πέλαγος σίτον χρῆζων
ἐπέρησα Stadtmueller 11 ἀποίσομαι Α, correxit ed. pr.; αὐθις
δ’ οὐκ ἔτι κέρδος ἀπώσομαι Hermann Θασίους | μηδὲν Α, δὲ edi-
tores addiderunt ut videtur, μηδὲν Schweighauser ὡς Θασίοισι,
μηδὲν (fortasse μηδένα) πημαίνων, κλ. ἄ. ἐγγ. Stadtmueller
Κλυτοῖ Hermann 12 ἐγγυαλίσων Α, correxit ed. pr. 13 τὰ
κατ’ οἶκον Stadtmueller, κατὰ μοῖραν ego

πεσσομένης ἀλόχου τὸν ἀχάινον ἄρτον ἀεικῶς,
 15 καὶ ποτέ τις εἶπη σμικρὸν τυροῦντ' ἐσιδοῦσα·
 'πῶς; φιλίων ὀρμὴν παρ' Ἀθηναίοισιν ἀείσας
 πεντήκοντ' ἔλαβε δραχμάς, σὺ δὲ μικρὸν ἐπέψω;''

Ταῦτά μοι ὀρμαίνοντι παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη
 χρυσῇν δάβδον ἔχουσα καὶ ἤλασεν εἰπέ τε φωνῇ·
 20 'δεινὰ παθοῦσα Φακῇ βδελυρῇ, χῶρει 'ς τὸν ἀγῶνα'.
 καὶ τότε δὴ θάρσησα καὶ ἤειδον πολὺ μᾶλλον.

HOMERI LOCI SIMILES

- 15 καὶ ποτέ τις εἶπῃσιν ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν Z 459
 ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα* Θ 526 (ἀσπαίροντα ἰδοῦσα DS 1.m.
 Palatinus Larochii)
 16 Φημίω, ὅς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη α 154
 18 τόσσα μιν ὀρμαίνουσιν ἐπήλυθε νῆδυμος ὕπνος δ 793
 εἶος ὁ ταῦτ' ὤρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
 ἐγγύθεν ἱσταμένη προσέφη Διομήδεα δῶν K 507 sq.
 ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων Π 715
 ὡς κελύφ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη γ 222
 19 πάροιθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη | χρύσειον λύχρον ἔχουσα τ 33 sq.
 χρύσειον σκηπτρον ἔχων* λ 91
 ἔχε δὲ δάβδον μετὰ χερσὶ | καλὴν χρυσεῖην ω 2 sq.
 ἧ καὶ χρυσεῖη δάβδω ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη π 172
 ὀππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκει δάβδω κ 293
 εἰπέ τε μῦθον* H 277
 ἐκαλέσσατο φωνῇ* Γ 161
 20 τέκνον, ἐγὼ δειλὴ· τί νυ βείλομαι αἰνὰ παθοῦσα | X 431
 21 καὶ τότε δὴ θάρσησε καὶ ἠὔδα μάντις ἀμύμων A 92

VARIETAS LECTONIS

14 ἀχάινον Casaubonus: ἀχαϊκὸν A ἀεικῶς Wachsmuth:
 ἐν οἴκοις A 15 εἶπῃσι μικρὸν A, correxit Meineke 16 πῶς;
 Stadtmueller (idem ἐπέψω;): ὡς A ὀρμην παραθηναίοισιν A
 pro ὡς Φιλίων Meinekio fortasse scribendum videbatur Ἀσφα-
 λίων vel Ὀφελίων, pro ὀρμην eidem ἄρμοι vel πρῶην; fortasse
 οἴμην Stadtmueller 17 ἐπέψω ed. pr. 19 εἰπέ τε μῦθον
 Chamaeleo 20 βδελυρὰ χωρειστον A, βδελυρῇ Chamaeleo,
 χῶρει 'ς Nauck 21 καὶ τότε δὴ ἐγὼ θάρσησα Chamaeleo

COMMENTARIVS

V. 1. ἐς δὲ Θάσον μ' ἐλθόντα dicit cum ante ni fallor exposuerit qua fortuna Athenis usus sit. Omnium interpretum crux fuit μετεωρίζοντες. Quod quidam transitive explicarunt obiectum supplentes σπελέθους, ut esset pro ἄραντες, collato M 383 ὁ δ' ἄρ' ὑπόθεν ἔμβαλ' αἰέρας (ad quod Eustath. 910, 22: τὸ δὲ αἰέρας ἀντὶ τοῦ μετεωρίσας τὴν χεῖρα), ceteri aut φρένας aut ἑαυτούς intellegunt, ut activum sit pro medio μετεωριζόμενοι, 'efferentes animos' i. e. 'ferocientes' vel 'tumultuantes'. Iacobsius (animadv. in Eur. trag. p. 111) proposuit μέγα κρίζοντες, Meinekius ad Ath. μέγα κρίζοντες. Mihi tradita lectio non mutanda videtur, sed propria illa notione explicanda ita, ut aut hominum missilia manibus tenentium et ad iactum paratorum gestus describatur aut ipsius iactus vis atque altitudo. V. 2. Quod stercoribus Hegemonem obruunt, ad spurcos Thasiorum mores depingendos inventum est; ceteri homines lapides mittere satis habent. Id ipsum, πολλοῖσι λίθοισι, habet epitome. V. 3. Vox βδελυρός intra tam mediocrem versuum ambitum ter (v. 3, 8, 20) repetita, cum ea et Thasios in se ipsum utentes faciat poeta et ipse in eos utatur, eiusdem illorum spurcitiae admonet. V. 4. Scripsi καλὴν ἐς κρηπίδα, quia adiectivum καλός saepissime apud Homerum ita positum est, ut prior syllaba primam versus arsin teneat ad efferendam sententiam praemissum; rarior ea syllaba cum omnino in thesi, tum in thesi primi pedis invenitur in Iliade bis, in Odyssea nusquam (vide Ebelingii Lex. Hom. s. v. καλός). Verba καλὴν ἐς κρηπίδα κτέ. explicavit Casaubonus: 'quis te impulit pulchras adeo crepidas talibus pedibus inducere?' Unde omnes praeter Dalecampium et Villebrunium, qui portus crepidinem intellexerunt, interpretati sunt id genus calciamentum, quo hilaroedi utebantur

teste Ath. XIV 621 b: καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ὑποδήμασιν ἐχοῖτο (ὁ ἱλαρφδός), ὥς φησι ὁ Ἀριστοκλῆς (in libro primo περὶ χορῶν, Mueller Fr. H. G. IV 331), νῦν δὲ κρηπίσι, descriptum in Bekk. Anecd. 273, 18 εἶδος ὑποδήματος ἀνδρικοῦ, ὑψηλὰ ἔχοντος τὰ καττύματα. Unde quidam, id quod propter temporum intervallum ab Aristocle distinctum minime licet, etiam artiore quandam hilaroediae et parodiae affinitatem statuebant. At vix potuit Graece dici 'ascendere in pulchram crepidam', ut taceam pluralem potius numerum desiderari; crepidinem iudico Hegemonem dicere θυμέλην (cf. Soph. Trach. 994 κρηπίς βωμῶν, Eurip. Herc. fur. 984 βωμίαν κρηπίδα) ut qui thymelicus esset actor. Quae explicatio confirmatur loco quodam Paroemiogr. Graec. ed. Leutsch et Schneidewin I 31: Ἀνίπτοις ποσὶν ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ στέγος· ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπὶ τινα ἔργα καὶ πράξεις ἀφικομένων, ad quod apte conferunt editores Syriani locum ad Hermogenem p. 40 vol. IV Walz: οἷος ἦν ὅτε που ἀπὸ τῆς κόπης ἀνίπτοις ποσὶ κατὰ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τὸ βῆμα πηδήσας Δημάδης, Ἡγήμων τε καὶ Πυθέας καὶ Ἀριστογείτων ὕθλων ἀλόγων συκοφαντίας βουλὰς τε καὶ τὰ δικαστήρια ἐμπεπληκότες κτέ. Quod Hegemoni rhetori βῆμα est, Hegemoni parodo est θυμέλη. Opponitur vero crepido pulchra, ut discitur ex proverbii illius comparatione, taetris decrepiti senis (v. 6 γέροντα) pedibus, ut artis inscitia Hegemoni per acerbum iocum exprobretur. **V. 6.** Iacobsii recepi coniecturam λῆμμα, quod Hesychius et Suidas κέρδος interpretantur, 'lucris studium'; quod Meinekio placuerat λῆμα (Exerc. in Ath. II 41 sq.), ipse postea (ad Ath. XV 698 d) verbis οὐκ ἐθέλοντα repugnare vidit. Notabilis est versus ap. Ath. X 428 a: οἶνος ἄνωγε γέροντα καὶ οὐκ ἐθέλοντα χορεύειν, qui nescio an Hegemoni obversatus sit; etenim sententiam antiquam esse testatur Eriphus comicus ἐν Αἰόλῳ: λόγος γάρ ἐστ' ἀρχαῖος οὐ κακῶς ἔχων· | οἶνον λέγουσι τοὺς γέροντας, ὧ πάτερ, | πεῖθειν χορεύειν κοὐκ ἐθέ-

λοντας (cf. Mein. ad Ath. IV 134c; Kockius C. A. F. II 428 habet οὐ θέλοντας). V. 8. εὐκονροι cum Prellero interpretor homines delicatiores, eleganter tonsos, qui opponuntur βδελυροῖς, sicuti ὀλλύντες opponuntur ὀλλυμένοις. Nec obstat vox σπάνις v. 7, ut monet Peltzerus, cum nimirum etiam homines delicatiores possint inopia premi. Verba ὀλλύντων ὀλλυμένων τε, 'qui se invicem perdunt', miseriam istam homerice describunt; confert Meinekius Plutarch. de an. et corp. aff. p. 502 a: συνέρρωγεν ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων. Idem coniecit οἰκουρῶν, ut paupertas Thasios otii et desidiaae amantes ad remigationis necessitatem compellere dicatur. Acerbissimo autem cum sale dicit οἷ νῦν κεῖθι κακῶς κακὰ ῥαψωδοῦσιν, remorum pulsum ac strepitum comparans cum suae artis, rhapsodiae, numeris ac sonis; illam rhapsodiam et difficillimam quidem utpote in navibus onerariis ceteros, hanc nobiliorem se sibi delegisse. Quo ex ioco hoc quoque certissime deduci mihi videtur, Hegemonem munus rhapsodi susipientem domo esse profectum; a rhapsodia deinde ad parodiam delatus videtur. V. 10. Iacobsii coniecturam σίτου χορήζων confirmat locus homericus quem subscripsi neglectus a viris doctis, ρ 557 sq.; de ἐπίθησα quoque quod Meinekio placuit sponderi poterit, cum πιθήσας in eadem sede versus saepius legatur. Quod autem Meinekius proposuit μέγα τοι, reicitur (id quod ipse innuit) constanti usu homerico qui postulat μάλα τοι. Itaque cum vix acquiesci possit in hac lectione: οἷς (scil. τῷ λήμματι καὶ τῇ πενίᾳ) καὶ ἐγὼ μετὰ τοῖς (una cum ceteris) σίτου χορήζων ἐπίθησα, ego scripsi οἷς (scil. multis Thasiorum) καὶ ἐγὼ σίτοιο μέγα χορήζων ἐπίθησα (cf. μέγα . . χατέουσιν ο 376, μέγ' ἐμεῖο ποθὴν .. ἔχουσιν Z 362). V. 11 sq. εἰς Θασίους δὲ | μηδὲν πημαίνων κλυτὸν ἄργυρον ἐγγυαλίξω, de quibus verbis Casaubonus: 'tenebrae magnae isto loco'. Quae sane removerentur, si quod scriptum est μηδὲν πημαίνων

(quod verbum ceteris locis cum accusativo coniungitur) ad verba εἰς Θασίους referre et cum Hermannō scribere liceret *Κλυτοῖ*, ut *Κλυτώ* nomen proprium esset (C. I. G. III 5275, IV 7381) uxoris Hegemonis, cui pollicetur in posterum se pecuniam comparatam traditurum; qua ratione facilior foret transitus ad coniugis mentionem v. 14. Sed neque illud facile poterit concedi neque traditam ut temptemus scripturam admittere videntur exempla homERICA *κλυτὸν Ἀργος*, item *κλυτὰ δῶρα*, *τεύχεα*, *δῶματα*. Itaque nihil relinquitur nisi ut verba εἰς Θασίους δὲ ad ἐγγυαλίξω referentes explicemus ‘ad Thasios autem nihil damni efficiens splendidam pecuniam deferam’. Quae cum non modo obscure contortequē dicta sint, sed etiam aegre coniungantur cum insequentibus versibus quibus uxoris subito mentio fit, praestat fortasse ultima ratio, hiatum ut statuamus qua v. 10 et 11 dirimantur; intercidissee vero talia, ut ea evaderet fere sententia quam omnes requisiverunt: ‘apud Thasios degens quam pecuniam mihi comparavero nihil peccans uxori tradam, ne quis mihi domi Achivarum suscenseat, quod absens uxorem neglexerim’. Prellerus lacunam post v. 12 indicavit, sed aliis ductus rationibus quas irritas esse demonstravit Peltzerus p. 34. [ὥς Θασίοισι Stadtmuellerus, qui interpretatur ‘in futurum vero non peregrinabor, sed hic permanebo, ut Thasiis procul iniuria pecuniam tradam, i. e. domi consumam’.]

V. 13 sq. Magnopere displicet vocis οἶκος repetitio, κατὰ οἶκον et ἐν οἴκοις. Itaque pro ἐν οἴκοις, quod et propter pluralem numerum offendit nec qua ratione additum sit apparet, acutissima est Wachsmuthii coniectura ἀεικῶς, qua huius loci sententia mirum quantum aperitur. Sic enim vituperatio illa placentiae ab Hegemonis uxore coctae elicitur, quam Schweighaeuserus et Prellerus in vocabulo quod est ἀχαϊκὸν latere suspicabantur, propter recentem Achivarum mentionem (v. 13) sane molestissimo. Ille

coniecit ἀχύρσειον, quem secutus hic scripsit τὸν ἀχύρσειον ἄρτον, collato Arat. Diosem. 365 (ἄμητος κενεὸς καὶ ἀχυρσιός); cf. E 502 ἀχυρσιαί in eadem versus sede. Sed verissime iam Casaubonus ἀχάινον, quod Meinekio quoque placuit, nec obstat Semi testimonium ap. Ath. III 109f de placentis quae ἀχαῖναι appellabantur Thesmophoriis factae: εἰσὶ δὲ ἄρτοι μεγάλοι, καὶ ἑορτὴ καλεῖται μεγάλῳρτια; quae quibusdam cum verbis σμικρὸν τυροῦντα v. 15 pugnare visa sunt. Immo id ipsum ab Hegemonis uxore ἀεικῶς fieri videbatur, quod festo die placentarum magnarum exiguam tantum atque tenuem placentam coquebat. Sed ne κατὰ οἶκον quidem incorruptum videtur; quod nisi fuit τὰ κατ' οἶκον (sic Stadtmueller), fortasse restituendum est κατὰ μοῖραν. **V. 16** torserunt interpretes verba ὥς φιλίων ὥρμην (sic A); quaeritur utrum subiectum sit ipse Hegemo qui cecinerit carmen Φιλίων ὁρμή vel simili nomine significatum an Philio quidam et ipse Thasius et rhapsodus. Sed necessario uxori Hegemonis opponitur ab Achivis ipse Hegemo, qui quamquam quinquaginta drachmas ceperit, tamen coniugem inopia premi sinat. Sententiae languidiori versuum 16 et 17 nervos addidit Stadtmuellerus scribens πῶς; et post ἐπέψω rectius interpungens; de vocabulis φιλίων ὥρμην omnes desperant. **V. 20.** Verbis δεινὰ παθοῦσα Hegemo attingit locum Iliadis X 431 τέκνον, ἐγὼ δειλή· τί νυ βέλομαι αἰνὰ παθοῦσα, de cuius lectione minime constat, praesertim de forma βέλομαι (βέω Et. Gud. 109, 27), etsi αἰνὰ ab omnibus editoribus tenetur. Num quid veri fortasse parodus servavit? De cognomine Φακῇ vide supra p. 36 sq. De elisione diphthongi ει in χάρ' εἰς Eustathius p. 1239, 26: ἰστέον δ' ὅτι, ὥσπερ ἡ αἰ δίφθογγος ἐκθλίβεται διὰ καλλιφωνίαν, οὕτω καὶ ἡ εἰ δίφθογγος ἐν τῷ δεινὰ παθοῦσα φακῇ βδελυρῇ, χάρ' εἰς τὸν ἀγῶνα, ἡγουν ἀγωνίζου. Sed rectius cum Naekio χάρ' εἰς scribitur (vide Philol. V p. 696).

III EVBOEVS PARIVS

De Euboeo Pario¹⁾ nihil compertum habemus praeter ea, quae tradit Athenaeus XV 697f—699c Polemonis Periegetae potissimum testimonio nisus, cuius de parodia Graeca vetere excursus²⁾ ad verbum paene descripsit.³⁾ Inde de vita Euboei hoc scimus, fuisse illum circa Philippi Macedonis aetatem et Atheniensibus aliquando male-dixisse⁴⁾; quod qua data occasione fecerit ignotum est, nisi ex ista aetatis definiendae ratione suspicari licet par-odum non sine Philippi gratia ad calumniandos Athenienses arte sua abusum esse. Parodiarum scripsit quattuor saltem libros; tot enim Polemonis aetate erant. Plura et uberiora de arte eius parodica habemus testimonia: a Matrone (fr. VI) eorum qui ante suam aetatem optimi fuerint parodorum nominatur primus; idem a Polemone clarissimus omnium parodorum praedicatur pariterque ac Boeotus dicitur λόγιος

1) Vide praeter ceteros Welandium p. 41 sq. et Prellerum p. 82.

2) Cf. supra ad Hegemonem p. 38 adn. 4.

3) Omnia enim quae Athenaeus hoc loco de parodis tradit ex Polemone fluxisse mihi persuasum est nec tantum ea quae aperte Polemonis nomine inducuntur (698b—699c). Matronis certe fragmentum VI quod est de Euboeo Hermogene Philippis Cleonico parodis (697f—698a) artificio quodam quod facile potest perspicui ex pristino ereptum verborum tenore et prae-missum est eo nimirum consilio, ut ansam daret totam de parodis disputationem adnectendi; etenim sic fere videtur Athenaeus in fonte suo scriptum legisse (698b): *μνημονεύει δ' αὐτοῦ* (scil. Euboei) *Τίμων ἐν τῷ πρώτῳ τῶν σίλλων, ἔτι δὲ καὶ Μάτρων ὁ παρρηδὸς ἐν τούτοις· κτέ.* Welandius quoque p. 42 non dubitat verba *πολλοί τινες παρρηδιῶν ποιηταὶ γεγόνασιν, ἐνδοξότατος δ' ἦν Εὐβοίος κτέ.* ad Polemonem referre.

4) Ath. l. l. *Εὐβοίος ὁ Πάριος, γενόμενος τοῖς χρόνοις κατὰ Φίλιππον. οὗτός ἐστιν ὁ καὶ Ἀθηναίους λοιδορησάμενος.*

διὰ τὸ παίζειν ἀμφιδεξίως et qui priores parodiae poetas virtute superaverit. A Timone sillographo in primo sil-
lorum libro commemoratus est (fr. XXXVIII Wachsm.).
Alexander denique Aetolus in epigrammate elegiaco, quod
statuae in honorem Boeoti Syracusis positae subscriptum
fuisse et inde a Polemone ut periegeta decerptum esse
coniecit Heckerus¹⁾, haec de Boeoto dicit:

ἔγραφε δ' ὦνεο

εὖ παρ' Ὀμηρείων ἀγλαΐαν ἐπέων

πισύγγως ἢ φῶρας ἀναιδέας ἢ τινα χλοῦνην,

φλύων ἀνθηρᾷ σὺν κακοδαιμονίᾳ²⁾,

τοῖα Συρακοσίοις καὶ ἔχων χάριν· ὃς δὲ Βοιωτῷ

ἔκλυεν, Εὐβοίῳ τέρεται οὐδ' ὀλίγον.

Unde etsi constat Euboeum multo minus probatum
fuisse Alexandro quam Boeotum, tamen ex hac ipsa illorum
parodorum comparatione hoc debet effici, similia eorum
ac vilia fuisse parodiae argumenta, id quod comprobatur
duobus Euboei fragmentis, quorum alterum tumultum in
tonstrina ortum tamquam Achaeorum Troianorumque pu-
gnam homericam festive describit, alterum ad rixam inter
tonsorem et figulum de uxore velut de altera Briseide
coortam pertinet; quae fragmenta eiusdem parodiae fuisse
verisimile est. Quam vere autem Polemo dixerit, multa luisse
Euboeum in carminibus facete, iam ipsi iudicent lectores.

1) Phil. V 1850 p. 424 doricam dialectum ubique reducens.
Meinek. Anal. Alex. p. 230 ex carmine Alexandri Musarum
nomine inscripto (Macrob. Sat. V 22) censuerat hoc fragmentum
depromptum esse.

2) ἀνθηρᾷ σὺν καλοειμονίᾳ Wachsmuthius, ut ad ipsum
poeseos Boeoti ornatum spectet, sicut Bion dicitur ab Eratosthene
τὴν φιλοσοφίαν ἀνθινὰ περιβαλεῖν ap. Strab. I 2, 2 p. 15; cf. Wachs-
muthii Sillogr. p. 74 sq.; aliam viam ingressi erant Hermannus
Opusc. V p. 10: ἢ τινα χλοῦνην φλοιῶν ἀνθηρᾷ σὺν κακοειμονίᾳ,
et Meinek. Anal. Alex. p. 232 ἀνθηρᾷ σὺν κακοδαιμονίᾳ, cf.
eundem Ath. vol. IV p. 360.

Euboei fragmenta

I.

βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείησιν.

II.

μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἑών, ἀποαίρεο, κουρεῦ,
μήτε σύ, Πηλείδη.

HOMERI DETORTI VERSVS

- I. βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείησιν Σ 534
II. μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἑών, ἀποαίρεο κούρην,
μήτε σύ, Πηλείδη, θέλ' ἐριζέμεναι βασιλῆι A 275, 277

TESTIMONIUM

Polemo ap. Ath. XV 699a: ὁ δὲ Εὐβοῖος πολλὰ μὲν εἶρηκεν ἐν τοῖς ποιήμασι χαρίεντα. περὶ μὲν τῆς τῶν βαλάνεων μάχης «βάλλον — ἐγχείησιν», περὶ δὲ τοῦ λοιδορουμένου κουρέως τῷ κεραιεῖ τῆς γυναικὸς χάριν «μήτε — Πηλείδη». Cf. Eustath. p. 1224, 57.

VARIETAS LECTIIONIS

In testimonio βαλανείων A, βαλανέων Dalecampius

COMMENTARIUS

Fr. I. Significantur forcipes, quibus ut telis tonsores dimicabant; Schweighaeuserus olim proposuit ἀγγείοισιν vel ἀγγηίοισιν, quo omnis iocus tollitur. Fr. II. Πηλείδης cur appelletur figulus, non est quod dicam; cf. Batr. 19 et 206.

V

MATRO PITANAEVS

Omnis parodicae poesis pulcherrimum luculentissimumque specimen tenemus Matronis Pitanaei Ἀττικὸν Δεῖπνον, quod totum operi suo inseruisse Athenaeum colligere licet ex iis verbis quibus honorifice inducit carmen libri IV p. 134d: Ἀττικὸν δὲ δεῖπνον οὐκ ἀχαρίτως διαγράφει Μάτρων ὁ παρωδός, ὅπερ διὰ τὸ σπάνιον οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι ὑμῖν, ἄνδρες φίλοι, ὁ Πλούταρχος ἔφη, ἁπομνημονεῦσαι.¹⁾ Sed exstitit Meinekius²⁾ qui negaret totum atque integrum carmen ab Athenaeo fuisse subiectum, nam praeter manifesta lacunarum indicia unum saltem versum ab illo diserte e Δείπνῳ afferri, qui in carmine ipso non appareret, libro II p. 62c (fr. I):

ὅστιρά τ' ἥνεικεν, Θετίδος Νηρηίδος ὕδνα.

Ac lacunae quidem illae tam manifestae sunt, ut nullo modo possint latere; quas carmen iacturas utrum priusquam ab Athenaeo ipso in opus suum receptum est, temporum iniuria fecerit an culpa eius qui sexto vel septimo saeculo Dipnosophistarum libros triginta in quindecim coartavit eosdem quos olim integros liber Venetus continebat³⁾, nisi utraque res in causa fuit, non iam potest

1) Amplius Plutarchi sermonis exordium fuisse quod nunc interierit docet Kaibelius praef. ad Athenaeum p. XXVII.

2) Exercitat. phil. in Ath. I p. 13.

3) De hoc Athenaei epitomatore cf. Kaibellii praefat. ad Athenaeum p. XXI sqq.

ad liquidum perducī. His igitur lacunis Meinekius illum quoque versum ὄστρεα — ὕδνα haustum esse confirmat, quem post v. 97 Convivii Attici inserendum videri.¹⁾ At miror virum egregium fugisse iam initio Cenae, v. 16, ostrearum fieri mentionem quas in eodem convivio bis apponi non magis veterum mos erat quam est nostratium. Circumspicientibus igitur quam aliam versui illi exsulanti sedem adsignemus ita, ut ostrearum a coquo appositarum mentio cum versu 16 possit conciliari, quo ostreas se edisse poeta narrat, unus relinquitur locus post v. 13, nam v. 11 coqui dicuntur cibus adlatis mensas implevisse. At illic omnia optime inter se cohaerent; quis enim credat poetam bis eos cibos enumerare voluisse, quos deinceps a versu 16 singillatim recenset? eo autem deferentur qui versum illum ὄστρεα — ὕδνα inter v. 13 et 14 Convivii Attici intrudere animum induxerint.²⁾ Iam cum ad Ἀττικὸν Δείπνον pertinere non possit, sed tamen debeat e cenae aliqua descriptione esse depromptus, ne Athenaeum quidem (vel eius epitomatores) illud testari tenendum est, si quidem II 62c haec tantum traduntur: καὶ Μάτρων ὁ παρωδὸς ἐν τῷ Δείπνῳ· ὄστρεα — ὕδνα. Sed nihil opinor obstat quominus praeter Ἀττικὸν Δείπνον aliam quoque cenae descriptionem vel plures etiam Matronis Musam lusisse statuamus, quam sententiam aliis iam atque firmioribus rationibus comprobabo.

Etenim non solum hoc fragmentum (I), sed etiam fr. II III IV quae ἐν (ταῖς) παρωδίαις posita fuisse Athenaeus testatur, Meinekius Ἀττικῷ Δείπνῳ vindicavit. Quod quo iure fecerit quaerendum est. Ac primum hoc ipsum videtur

1) Peltzerus p. 64 quo loco ille versus reponendus sit in dubio relinquit, Paessensius dissertationis suae p. 63 ad Meinekii maxime inclinat sententiam.

2) Eodem loco excidisse fr. II aliquis sumpserit, sed vide infra.

permire factum quod licet satis multa exciderint, ne unum quidem ex tribus illis fragmentis aliis locis ab Athenaeo adlatis in carmine ipso quoque legatur. Accedit quod cum fr. II poeta convivas inter se colloquentes inducat, per totum carmen, id quod recte monuit Peltzerus p. 64, nullum eiusmodi sermonis vestigium indagabis. Sed hanc utramque rem epitomatori illi sexti vel septimi saeculi imputare possis, qui partim versus in prioribus libris iam adlatos (fr. I libro II 62c; fr. II libro II 64c; fr. III libro III 73e) omiserit, partim omne convivarum colloquium (fr. IV) brevitatis causa resecuerit. Quod vero gravissimum visum est Meinekio argumentum, ut illa fragmenta ex hoc carmine olim multo ampliore desumpta esse putaret, id plurimum ad illius sententiam diluendam valet. Summa enim verborum similitudo fragmento II cum Convivii versibus 16 (ὄστρεα μνελόεντα) et 18 (~ II 2), 63 (~ II 3), 5sq. (~ II 5sq.), fragmento III cum Convivii Attici versibus 36sq. (~ III 1sq.) intercedit, cum eidem utrimque versus homerici parodice detorqueantur.¹⁾ Haec igitur fragmenta cum Meinekio ad Convivium Atticum referat, miro illo verborum consensu tamquam argumento utitur quo multo maiorem comprobet carminis illius ambitum fuisse quam ab Athenaeo esset exhibitum; in tam brevi enim carmine quem umquam poetam eorundem propemodum versuum iterationes sibi permisisse? Sed concedamus ambitum Convivii multo fuisse maiorem, ut iterationes illae a Meinekio carmini inlatae minus molestae fierent: iam novis implicamur difficultatibus. Etenim fragmentum II si modo ad Convivium Atticum pertinet non potest illuc inseri nisi ante vv. 14—16, quibus commemorantur asparagus et bulbi; ergo postremis duobus

1) Quod nusquam fit per totum carmen quale nunc comparatum est, nam ne v. 20 quidem et v. 86 qui ut nunc res se habet ab isdem verbis ἐν καθ'αυτῶν incipiunt, eosdem Homeri locos tangunt, sed ille Ψ 61, hic K 199.

versibus fragmenti repetentur simillimis verbis ea quae Convivii vv. 4 sq. dicta sunt, item secundi versus eiusdem fragmenti verba *μυελόεν βλάστημα* praeripient versui 16 Convivii iocum *ῥσθρεα μυελόεντα* et hemistichium posterius eiusdem illius fragmenti versus (*καρηκομόωντας ἀκάνθαις*) versum 18 Convivii dimidiatum praeoccupabit. Quibus rebus fiet ut rursus simillimi loci tam exiguo intervallo legantur, ut in easdem quas fugiebamus reiciamur angustias.¹⁾

Quae cum ita sint, fragmenta I—III non possumus non vel ad plures alias quae fuerint praeter *Ἀττικὸν Δεῖπνον* parodias vel ad unam referre parodiam, qua alterius convivii descriptio a poeta exhibebatur plane per eandem festivitatem ex locupletissimis Homeri thesauris congesta. De fragmento IV licebit quidem dubitare num ex Meinekii sententia post v. 97 Convivii Attici inserendum sit.²⁾ At ne ille quidem locus ullum detrimentum fecisse videtur, quamquam fuerunt qui etiam post versum 99 nonnulla excidisse suspicarentur.³⁾ Itaque fr. IV quoque ad aliud quoddam Convivium referre praestat. Ex aliis denique parodiis sumpta sunt fr. V et VI, quorum posterius haud mediocris momenti est ad parodiae historiam cognoscendam, cum et parodos quosdam in eo Matro nominet paulo ut videtur se aetate priores et Cleonicum quendam insectetur adversarium artisque suae aemulum.

De nomine patria aetate Matronis dilucide disseruit Welandius l. l. p. 31 sqq. Fuit Matro Pitana natus Aeolum ex oppido in Mysia sito. Athenis eum aliquamdiu commoratum fuisse, non expertem communis fere poetarum

1) Osanni opinionem (Anal. crit. p. 74) propter similitudines illas de duplici quadam Convivii Attici recensione cogitantis Welandius l. l. p. 40 acute refutavit.

2) Huc Meinekios refert etiam fragmentum incertum I.

3) Paessensius propter vocem *αἴτοϋ* (v. 100) sine dubio corruptam.

sortis, inopiae atque egestatis, ex ipso Convivio Attico discimus (v. 3 et 91 sq.). Pariter quo tempore vixerit ipsius poetae testimoniis ostenditur. Nam cum fr. VI inter alios Euboeum Parium nominet ut vita defunctum, quem fuisse docet Athenaeus XV 698a Philippi Macedonum regis temporibus, recte Welandius p. 34 colligit Matronem quoque circa Philippi tempora vel paulo post vixisse. Eandem fere in aetatem deducimur ratione habita earum personarum, quae a parodo in Convivio inducuntur: quamquam ex mentione eius qui cenam apparavit, Xenoclis Atheniensis rhetoris¹⁾, nihil ad eam rem elicere possumus. Maiore cum fructu quaeremus de Chaerephonte et Stratocle, quorum prior v. 9 et 98 prodit parasiti agens personam, alter v. 30 cum ipso Matrone de mulli capite certans idemque v. 122 meretriculas inducens. Et hunc quidem pro certo habemus fuisse Stratoclem rhetorem, qui Plutarcho (Demetr. 11—26) teste Antigono et Demetrio turpissime adulatus omnia iura divina et humana permiscuit.²⁾ Qui non solum mensium dierum phylarum sacrorum denique nomina in illorum honorem mutavit, sed ne fanorum quidem sanctitati pepercit, cum illo suadente Parthenonis opisthodomus Demetrio deversorium ab Atheniensibus decerneretur. Propter haec et alia impie facta acerrime eum consecratus est Philippides comicus (Plut. Dem. 12 et 24; IV 474 sq. Mein.) cuius versus

ὁ τὴν ἀκρόπολιν πανδοκεῖον ὑπολαβών
καὶ τὰς ἐταῖρας εἰσαγαγὼν τῇ παρθένῳ

1) Tertius is est haud dubie eorum quos recenset scholiasta Aristoph. Ran. 86: εἰσὶ δέ, φασί, δύο Ξενοκλεῖς, τραγωδοὶ γεγονότες. τρίτος δὲ τούτοις ἐστὶν ὁμώνυμος πολιτικός, Φαῦλλον (sic Meinekius CGF I p. 516 adn. pro φαύλον) μὲν πατρός, τῷ δὲ δῆμῳ (τῶν δὲ δῆμων Mein.) Χολαργεύς.

2) Cf. Procopius ap. Maium Auct. Class. IV p. 224, Ruhnkenius ad Rutil. Lup. p. 34, Welandius l. l. p. 35 sq., Meinekius CGF IV 474 sq.

dignissimum fuisse demonstrant Stratoclem, cui Matro similes partes in convivio profano (v. 122) adsignaret.¹⁾ Quae si recte exposita sunt, Matronis quoque carmen sub ipso quarti saeculi fine ponendum est.

Neque minus de Chaerephonte²⁾ gravissima habemus comicorum testimonia, quae omnia praeter duo (Nicostrati dico ἐν Τοκιστῇ Ath. XV 685 ef; II 226 Kock, et Alexidis ἐν Φυγάδι Ath. IV 164 f; II 391 Kock) Athenaeus affert uno loco libri IV, cap. 42 sq. inter alios parasitos Chaerephontem quoque recensens. Castigatur igitur non solum ab Alexide (nam in Nicostrati fabula personam agit nulla re insignem), sed etiam ab Antiphane (II 96 K.), Timotheo (II 450 K.), Timocle (II 455 K.), Menandro (IV 162, 179 Mein.), Apollodoro Carystio (IV 447, 449 Mein.), a Machone³⁾ denique ut qui ad epulas accurrat invocatus, veste servili tectus in convivarum numerum se insinuet, ne longum quidem ex urbe in agrum iter renuat quo nuptiis rusticis intersit, alia id genus, quibus gulae illius impudentia atque voracitas irrideatur.⁴⁾ Itaque cum plerique

1) Ab eodem Philippide propter turpe coniugium perstringi Stratoclem Plutarchus testatur (Amat. p. 750 f; IV 475 Mein.). De meretricibus eius vide Ath. XIII 596 f et Plut. Dem. 11. Gnathaenae de eo facete dictum Macho refert ap. Ath. XIII 580 d e.

2) Chaerephontis descriptionem uberrimam et elegantissimam exhibet Ribbeckius in commentatione quae 'Kolax' inscripta est, act. societ. litt. lips. vol. IX p. 76 sqq. Ceterum falso Papius (lex. onom. s. v. Χαιρεφῶν) Chaerephontem illum Socraticum ab Eupolide Cratino Aristophane notatum et Chaerephontem parasitum a Matrone novaeque comoediae poetis irrisum confundit, quae res ut per se ipsa apparet, ita Platonis (Apol. 21 a) testimonio constat illum mortuum esse fingentis ante Socratem; cf. Kockium CAF II 96.

3) Macho Diphili eum interlocutorem inducit VI 243 f.

4) Quod etiam scripsisse de epulis Chaerephontem ad Cyrebionem et ipsum parasitum testatur Callimachus ap. Ath. VI 244 a (τοῦ Χαιρεφῶντος καὶ σύγγραμμα ἀναγράφει Καλλι-

illorum poetarum qui Chaerephontem perstringunt novae comoediae adsignandi sint, horum ipsorum temporibus optime convenit, ut carminis Matronei origo circa quarti et tertii saeculi confinium ponatur.

De arte parodica Matronis atque incredibili fere carminum homericorum cognitione ipsi iudicent lectores ex exemplis homericis quae accuratissime enotata subscripsi; pauca tantum aptius in commentario afferri videbantur. Diligentissime vero inquisivi, qualem Matro sive legerit Homerum sive memoria tenuerit, unde ad ipsam carminum homericorum historiam criticam fructum aliquem redundare arbitror. Etenim per centum quadraginta duos versus non minus duodeviginti locos animadverti huc pertinentes; quos locos non solum inter versus Homeri detortos latioribus litterarum spatiis insignivi, sed etiam in commentario recensui. Sunt autem hi: *Ἀττικὸν Δειπνον* v. 3, 12, 20, 28, 31, 54, 57, 60, 65, 68, 80, 87, 88, 93, 95, 116; fr. III v. 3, fr. VI v. 1.

μαχος ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν πίνακι γράφων οὕτως 'δειπνα ὅσοι ἔγραψαν' Χαιρεφῶν Κυρηβίωνι'. εἰθ' ἐξῆς τὴν ἀρχὴν ὑπέθηκεν 'ἐπειδὴ μοι πολλάκις ἐπέστειλας. στίχων τοέ'), valde vereor ne libellus ille impostoris nescio cuius opus fuerit famosissimorum parasitorum nominibus ad sua scripta nobilitanda abutentis.

ΑΤΤΙΚΟΝ ΔΕΙΠΝΟΝ

Δεῖπνά μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροφα καὶ μάλα πολλά,
 ἃ Ξενοκλῆς ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις δείπνισεν ἡμᾶς·
 ἦλθον γὰρ κακεῖσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λιμός.
 οὗ δὴ καλλίστους ἄρτους ἶδον ἢ δὲ μεγίστους,
 5 λευκοτέρους χιόνος, ἔσθειν δ' ἀμύλοισιν ὁμοίους, . . .
 τᾶων καὶ Δρομέης ἠράσσατο πεσσομενάων.
 αὐτὸς δὲ Ξενοκλῆς ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,

HOMERI DETORTI VERSVS

- 1 Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλά α 1
 3 ἦλθον γὰρ καὶ κεῖσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαός § 164
 4 τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἶδον ἢ δὲ μεγίστους·
 5 λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι K 436 sq.
 6 τᾶων καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων T 223
 7 αὐτὸς δὲ κτίλος ὧς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν Γ 196
 αὐτὰρ ὁ πεξὸς ἐὼν ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν Δ 231

TESTIMONIUM

Ath. IV 134d: Ἀττικὸν δὲ δεῖπνον οὐκ ἀχαρίτως δια-
 γράφει Μάτρων ὁ παρῳδός, ὅπερ διὰ τὸ σπάνιον οὐκ ἂν
 δυνήσαιμι ὑμῖν, ἄνδρες φίλοι, ὁ Πλούταρχος ἔφη, ἀπομνη-
 μονεῦσαι «Δεῖπνα — ὄρνιθας ὧς».

VARIETAS LECTIONIS

In testimonio ἀχαρίτως Meineke: ἀχαρίστως AC 5 ἐσθίειν
 AC, corr. Musurus hiatum notavit Kaibel 6 Δρομέης
 Wachsmuth: Βορέης AC, γαστήρ Meineke coll. fr. II 6

- στῇ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, σχεδόθεν δέ οἱ ἦν παράσιτος
 Χαιρεφών, πεινῶντι λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς,
 10 νήστις, ἀλλοτρίων εὖ εἰδὼς δειπνοσυνάων.
 τέως δὲ μάγειροι μὲν φόρεον πλησάν τε τραπέζας,
 οἷς ἐπιτετράφεται μέγας οὐρανὸς ὀπτανιάων,
 ἡμὲν ἐπισπεῦσαι δείπνου χρόνον ἡδ' ἀναθεῖναι.
 ἔνθ' ἄλλοι πάντες λαχάνοις ἐπὶ χειρᾶς ἱαλλον·
 15 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, ἀλλ' ἥσθιον εἶδατα παστά,
 βολβοὺς ἀσπάραγόν τε καὶ ὄστρεα μυελόεντα,
 ὠμοτάριχον ἔῶν χαίρειν, Φοινίκιον ὄψον.
 αὐτὰρ ἐχίνους ῥῖψα καρηκομόωντας ἀκάνθαις·
 οἱ δὲ κυλινδόμενοι καναχὴν ἔχον ἐν ποσὶ παίδων

HOMERI DETORTI VERSVS

- 8 στῇ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών* v 128
 σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος Π 800
 9 σέατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς ε 51
 10 | νήστις σ 370 (ἀνήρ) εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων* ε 250
 11 ἡ δ' ἑτέρη προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας κ 354
 φόρεον* χ 448 ω 417
 οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδοσαν, πλησαν δ' ἄρα πῆρην ρ 411
 12 sq. τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλυμπός τε,
 ἡμὲν ἀνακλῖναι πνικτὸν νέφος ἡδ' ἐπιθεῖναι E 750 sq.
 14 ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες* α 11
 ἑτάροις ἐπὶ χειρᾶς ἱαλλε* ι 288
 οἱ δ' ἐπ' ὀνειδάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χειρᾶς ἱαλλον I 91 al.
 15 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην* E 201, ι 228
 15 sq. ἥσθιε δ' ὥστε λέων* . . .
 ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα ι 292 sq.
 18 καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς* B 11
 19 ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὕφ' ἵππων Π 794

VARIETAS LECTIIONIS

- 11 τέως Stadtmueller: τῷ AC 13 ἀναμεῖναι A, ἀναθεῖναι
 scripsi, ἀνατεῖναι Meineke 15 πειθόμην AC εἴσθιον A παστά
 Wachsmuth: πάντα AC 17 χαίρειν μακρά, Ποντικὸν ὄψον Kaibel

- 20 ἐν καθαροῖ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἡμόνος κλύζεσκε·
 πολλὰς δ' ἐκ κεφαλῆς προθελύμους εἴλκον ἀκάνθας.
 ἡ δὲ Φαληρικὴ ἦλθ' ἀφύη, Τρίτωνος ἑταίρη,
 ἄντα παρειάων σχομένη θυπαρὰ κρήδεμνα
 τοὺς δ' ὁ Κύκλωψ ἐφίλει καὶ ἐν οὖρεσιν ἐξεπεφύκει ...
- 25 πῖνας ἦλθε φέρων κατὰ τρύβλια ἡχήμεντα,
 ἅς κατὰ φρυγίχου πέτρης λευκὸν τρέφει ὕδωρ
 ψῆττά τε χονδροφυῆς καὶ τρίγλη μιλοπάροχος.
 τῇ δ' ἐγὼ ἐν πρώτοις ἔπεχον κρατερώνυχα χεῖρα,
 οὐδ' ἔφθην τρώσας μιν, ἄειρε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.

HOMERI DETORTI VERSVS

- 20 ἐν καθαροῖ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἡμόνος κλύζεσκον Ψ 61
 21 πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμους ἔλκετο χαίτας K 15
 22 φύζα, φόβον κρυόεντος ἑταίρη* I 2
 23 ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα α 334
 24 τὸν ῥα μάλιστα | Ἐρμείας Τρώων ἐφίλει Ξ 490 sq.
 ἥ με λαβοῦσα | ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν η 255 sq.
 ἐν οὖρεσιν* Δ 455 ἐξεπεφύκει* hymn. in Cer. 12
 25 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος H 219
 καὶ δώματα ἡχήμεντα* δ 72
- 26 κρήνη μελάνυδρος,
 ἥ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δυοφερὸν χέει ὕδωρ I 14 sq.
- 27 νέες πᾶρα μιλοπάροχοι* ι 125
- 28 ἡ ῥα καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους T 424
 αὐτὰρ ὁ Πατρόκλης ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους Π 732
 θρηῖνον .. | .. ᾧ ῥ' ἔπεχεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων ρ 410
- 29 Φοῖβος Ἀπόλλων* A 43

VARIETAS LECTIONIS

- 20 ἡμόνος] εἰλαπίνης e.gr. Wachsmuth post 23 hiatum not. Kaibel
 24 post ἐφίλει hiatum not. Meineke, post ἐξεπεφύκει Dindorf 25
 πῖνας A κατὰ τρύβλια Wachsmuth: καὶ ἄμυλα AC, κατὰ δώματα
 ἡχ. Meineke, καὶ κογχύλι' ἡχ. Casaubonus, κατὰ κογχ. ἡχ. Stadt-
 mueller 26 φρυγίχου AC, corr. Scaliger 26 hiatum not. Kaibel
 29 τρώσας (τρώγειν C) ἵνα (om. in lacuna C) εἶασε Φ. AC, τρώσας μιν,
 ἄειρε δὲ Φ. dubitanter scripsi, τρώξας Schweighaeuser, τρώσαι μιν,
 ἄασε δὲ Φ. Scaliger, τρώξας, ἀνένευε δὲ Φ. (cf. Z311) Frider. Reuss,
 τρώσας· νεμέσθησε δὲ Φ. (δέ μοι τόγ' praetulerim) Stadtmueller

- 30 ὥς <δὲ> ἶδον Στρατοκλῆ, κρατερὸν μῆστωρα φόβοιο,
 τριγλῆς ἱποδάμοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχοντα, ...
 ἄψ δ' ἐλόμην χάρμη, λαιμὸν δ' ἄπληστον ἄμυξα.
 ἦλθε δὲ Νηρῆος θυγάτηρ, Θέτις ἀργυρόπεξα,
 σηπὶν εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς ἀνδρήεσσα,
 35 ἢ μόνη ἰχθὺς οὔσα τὸ λευκὸν καὶ μέλαν οἶδε.
 καὶ Τιτυδὸν εἶδον λίμνης, ἐρικυδέα γόγγρον,
 κείμενον ἐν λοπάδεσσ'· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κείτο τραπέζας.
 τῷ δὲ μετ' ἵχνια βαῖνε θεὰ λευκώλενος ἰχθὺς
 ἔρχεσθαι, ἢ Διὸς εὖχετ' ἐν ἀγκοίνῃσι μιγῆναι,
 40 ἐκ Κωπῶν, ὅθεν ἐρχέλεων γένος ἀδροτεράων.

HOMERI DETORTI VERSVS

- 30 κρατερὸν μῆστωρα φόβοιο* Z 97
 31 Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχοντα Ω 724
 δαῖδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες* η 101
 32 τὴν ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων Π 58
 χάρμη Π 823 σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις A 243
 33 ἀργυρόπεξα Θέτις, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος A 538
 τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεξα Σ 381
 ἀλλά ἔ Νηρῆος θυγάτηρ, Θέτις ἀργυρόπεξα hymn. in
 Apoll. 141 [319]
 34 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς ἀνδρήεσσα κ 136
 36 sq. καὶ Τιτυδὸν εἶδον, Γαίης ἐρικυδέος νιόν,
 κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κείτο πέλεθρα λ 576 sq.
 38 ὁ δ' ἐπειτα μετ' ἵχνια βαῖνε θεοῖο β 406
 θεὰ λευκώλενος Ἥρη* A 55
 39 ἢ δὴ καὶ Διὸς εὖχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι λ 261
 γείνατ' ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μέγαλοιο μιγεῖσσι λ 268
 40 ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων B 852

VARIETAS LECTIONIS

- 30 δὲ addidit Musurus 31 κάρη C: κακῆς A 35
 ἰχθὺς A οὔσα omnes praeter Paessensium: εἰούσα AC 36
 καὶ ῥ' νιόν εἶδον Meineke 37 λοπάδι C 40 ἐκ Κωπῶν
 Kaibel et ego, ἐν κοιτῶν A, ἐν κοιτῶν C, ἐκ κοιτῶν E
 ἀδροτεράων Stadtmueller: ἀγροτεράων AC, ἀβροτεράων Meineke

- παμμεγέθης· τὴν δ' οὐ καὶ δὴ ἄνδρες ἀθλητῆρες,
οἷοι ἄρ' Ἀστυάναξ τε καὶ Ἀντήνωρ ἐγένοντο,
δηιδίως ἐπ' ἅμαξαν ἀπ' οὐδὲος ὀχλίσσειαν·
τρισπίθαιοι γὰρ ταί γε καὶ ἐννεαπήχες ἦσαν
45 εὖρος, ἀτὰρ μῆκος γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.
πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα κατὰ στίχας ἦλθ' ὁ μάγειρος,
σείων ὀσοφόρους πίνακας κατὰ δεξιὸν ὦμον.
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι χύτραι ἔποντο·
αὐτὰρ ἀπ' Εὐβοίης λοπάδες τόσαι ἐστιχόωντο.
50 Ἴρις δ' ἄγγελος ἦλθε ποδὴνεμος ὠκέα τευθίς,
πέρικη τ' ἀνθεσίχρως καὶ ὁ δημοτικὸς μελάνουρος,
ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἔπετ' ἰχθύσιν ἀθανάτοισιν.

HOMERI DETORTI VERSVS

- 41 sqq. τὸν δ' οὐ καὶ δὴ ἄνδρες δῆμον ἀρίστω
δηιδίως ἐπ' ἅμαξαν ἀπ' οὐδὲος ὀχλίσσειαν,
οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δέ μιν κτέ. *M* 447 sqq.
οὐ γὰρ πον τοίους ἴδον ἄνδρας οὐδὲ ἴδωμαι,
οἷον Πειρίθοόν τε Δρύαντά τε κτέ. *A* 262 sq.
44 sq. ἐννέωροι γὰρ τοί γε καὶ ἐννεαπήχες ἦσαν
εὖρος, ἀτὰρ μῆκος γε γενέσθην ἐννεόργυιοι *λ* 311 sq.
46 sq. πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον *Ψ* 116
ἀγχίμολόν δ' αἱ οἱ ἦλθε κατὰ στίχας* *Π* 820
ἦλθεν Ἀχιλλεύς
σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον *X* 131, 133
οἷον ἐς ὑπόροφον* *ε* 42 al. κρειῶν πίνακας* *π* 49
48 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο *B* 545
49 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νῆες ἐστιχόωντο *B* 516
50 Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδὴνεμος ὠκέα Ἴρις *B* 786
52 ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἔπετ' ἵπποις ἀθανάτοισι *Π* 154

VARIETAS LECTONIS

- 41 τὴν δ' scripsi: τὴν Kaibel, ἦν *AC* 46 στέγας *AC*,
corr. Scaliger, στέγος Casaubonus 49 ἐπ' εὐβοίαν *A*, ἀπ'
εὐβοίας *C*, correxi

οἷη δ' αὖ θύννου κεφαλὴ θαλαμηνιάδαο
νόσφιν ἀφειστήκει, κεχολωμένη οὔνεκα κλειδῶν
55 αἰρομένων· τὸ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι,
ρίνη θ', ἣν φιλέουσι περισσῶς τέκτονες ἄνδρες,
τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· ἥ γὰρ ἔγωγε
ἧς σαρκὸς δύναιμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
ὀπταλέος δ' εἰσῆλθε πελώριος ἱππότης κεστρεύς,
60 οὐκ οἶος· ἅμα τῷ γε δυνάδεκα σαργοὶ ἔποντο.
κνανόχρως δ' ἀμίας ἐπὶ τοῖς μέγας, ὅς τε θαλάσσης
πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμῶς·
καριδές θ', αἰ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰσὶν ἀοιδοί,
αἰ δὴ γήραϊ κυφαὶ ἔσαν, χρησταὶ δὲ πάσασθαι·

HOMERI DETORTI VERSVS

- 53 sq. οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
νόσφιν ἀφειστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης λ 543 sq.
Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληιάδαο* λ 557
54 sq. οὐδὲ θανῶν λήσεσθαι ἔμοι χόλον εἵνεκα τευχέων
οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν λ 554 sq.
56 τέκτονες ἄνδρες* Z 315
57 sq. τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὐ τοι ἔγωγε
ἧς γαίης δύναιμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι ι 27 sq.
59 πελώριος* Γ 229 al. Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ* B 336
60 οὐκ οἶος· ἅμα τῷ γε δύω κύνες ἀργοὶ ἔποντο β 11
61 sq. ἀθάνατος Πρωτεὺς Αἰγύπτιος, ὅς τε θαλάσσης
πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμῶς δ 385 sq.
63 Τυνδαρίδας, οἱ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἐξεγένοντο hymn. XVI 2
64 ὅς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην καὶ μυρία ἦδη β 16

VARIETAS LECTIONIS

- 53 αὖ θυγκυνου κεφ. A, corr. C 54 εἵνεκα Meineke
κλειδῶν scripsi: τευχέων AC 56 ρινην φιλ. A, ρίνην τὴν
φιλ. C, ρίνη θ', ἣν Meineke 57 ἥ A: οὐ C 59 ὀπτανέος A,
corr. C 61 ποσιδάωνος A 64 αὖ δη γὰρ | ἰ κυφαὶ A, αἰ
δὴ γὰρ ἰδεῖν φυτὴν C, corr. Paessens

- 65 χρύσοφρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἄλλοις ἴσταται ἰχθύς,
 κάραβος, ἀστακὸς αὖτε λιλαίετο θωρήσσεσθαι
 ἐν μακάρων δειπνοῖς. τοῖς δαιτυμόνες χέρ' ἐφέντες
 ἐν στόμασιν <τ'> ἔθεσαν καὶ ἀπήγαγον ἄλλυδις ἄλλον.
 τῶν δ' ἄρ' ἔλοψ κρείων δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
 70 οὗ πλήρης περ ἐὼν κρατερῶς παλάμη ἐπορέχθην,
 γεύσασθ' ἱμείρων· τὸ δέ γ' ἀμβροσίη μοι ἔδοξεν,
 οἴην δαίνυνται μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔοντες.
 μύραιναν δ' ἐπέθηκε φέρων, τὸ κάλυμμα τραπέξης,
 ζώνην θ', ἣν φορέεσκεν ἀγαλλομένη περὶ δειρὴν,

HOMERI DETORTI VERSVS

- 65 ἔσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῳ ἴσταται ἀστήρ X 318
 66 μάλα δ' ὥκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι v 27
 λιλαίετο* Υ 76 θωρήσσεσθαι* Α 715 al.
 67 ἐν μακάρων νήσοισι* Hesiod. Opp. 171
 ἀάπτους χεῖρας ἐφείω | Α 567
 68 ἐν στόματι προὔχουσιν* κ 90
 ἀπεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ* λ 385
 Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος* Α 486
 69 τῶν μὲν ἄρ' Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευε B 650
 70 καὶ πεζὸς περ ἐὼν* Α 721
 ὠρέξατο χερσὶ φίλησιν Ψ 99
 71 ψύχεος ἱμείρων* κ 555
 72 τῷ ἐνὶ τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἡμῶν πάντα ζ 46
 μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔοντες* ε 7
 73 τὸν κατέθηκε φέρων πρὸς Τηλεμάχοιο τραπέξαν ρ 333
 74 | μίτρης θ', ἣν ἐφόρει Α 137
 θώρηξ | χάλκεος, ὃν φορέεσκε* Ν 371 sq.
 ἀγαλλόμενος, παρὰ νηῶν | Μ 114
 παρὰ δειρὴν* Μ 204
 κνάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο πρὸς δειρὴν Α 26

VARIETAS LECTIIONIS

- 65 ἄλλοις] ἔλλοις Stadtmueller 68 τ' addidit Meineke
 70 κρατερῶς mavult Meineke 72 οἴην Nauck, εἶναι ἦν ΑC
 δαίνυνται Moser: δαίονται C, δέονται Α 73 προκάλυμμα Kaibel
 74 fortasse ζώνη θ', ἣν φορέεσκεν, ἀγαλλομένην π. δ. δειρὴν C:
 δῆριν Α, νείρην Meineke

- 75 εἰς λέχος ἡνίκ' ἔβαινε Δρακοντιάδῃ μεγαθύμῳ.
 σάνδαλα δ' αὖ παρέθηκεν αἰγενῇ ἀθανατάων,
 βούγλωσσόν <θ'>, ὃς ἔναιεν ἐν ἄλμῃ μορμυρούσῃ,
 κίχλας θ' ἐξείης ἡβήτορας ὑψιπετέης
 καὶ πέτρας κᾶτα βοσκομένας, ὑάδας θ' ὑδατινούς.
 80 ἐν δ' ἀναμῖξ φάγροι τε καὶ ἵππουροι γλάνιές τε,
 μόρμυρος αὐτόθ' ἔην, γαλήη, σπάρος· οὓς ὁ μάγειρος
 σίζοντας παρέθηκε φέρον, κνίσωσε δὲ δῶμα.
 τῶν ἔλεγεν δαίνυσθαι· ἐμοὶ δέ γε θηλυτεράων
 εἶναι βρώματ' ἔδοξεν, ἐπεὶ ῥ' ὄρμαινον ἐπ' ἄλλα.

HOMERI DETORTI VERSVS

- 75 εἰς δίφρον τ' ἀνέβαινε γ 483 ἢ δ' εἰς δίφρον ἔβαινεν* E 364
 ἢ γυναιχ', ἢ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι Θ 291
 76 θεῶν αἰγενετῶν* B 400
 ἀθανάτοισι θεοῖς αἰγενέτησιν β 432
 77 Ἡετίων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῃ ὑλήεσση Z 396
 78 κρῆναι δ' ἐξείης* ε 70
 αἰετὸς ὑψιπετέης* X 308
 ἡγήτορες* B 79 al.
 79 ξύλοχον κᾶτα βοσκομενάων | E 162
 | Πληιάδᾱς θ' Ὑάδας τε Σ 486
 80 ἐπιμῖξ ἵπποι τε καὶ ἄνδρες | Ψ 242
 ἐπιμῖξ* Ξ 60
 81 | μορμύρων Φ 325
 οὓς ὁ γεραίός* Ω 279
 82 cf. ad 73 | κνίσῃεν δέ τε δῶμα κ 10
 83 γυναικῶν θηλυτεράων* λ 386

VARIETAS LECTIONIS

- 76 παρέθηκεν A, fort. recte 77 βουγλώσων δς A, βού-
 γλωστος C, corr. Meineke 78 θ' scripsi: δ' AC ὑψιπετεῖς
 τε Wilamowitz 79 θυάδας θ' AC, corr. Schweighaeuser
 80 σαργοί AC, φάγροι vel σαῦροι Meineke 81 ἄντα δ' ἦν
 μεγάλη AC, αὐτόθ' Stadtmueller, ἄντα δ' ἔην, γαλήη Scaliger
 οὓς C: ἦς A 83 τῶν δ' C 84 ἐπεὶ ῥ' Stadtmueller: ἐπεὶ δ' A,
 ἐπὶ δ' C ὄρμαινον C

- 85 κείτο δέ τις βατάνη, τῆς οὐδεις ἦπτετο δειπνῶν,
 ἐν καλάθῳ, ὅθι περ λεπάδων διεφαίνετο χῶρος ...
 ἐξῆς κόσσυφος ἦλθε μόνος γεύσασθαι ἔτοιμος·
 οὐ μὴν οὐδ' ἄρ' ἄθικτος ἔην, πόθιον δὲ καὶ ἄλλοι.
 κωλῆν δ' ὥς εἶδον, ὥς ἔτρεμον· ἐν δὲ σίναπυ
 90 κείτ' ἀγχοῦ γλυκὺ πνεῖον, ἀτὰρ χέρας οὐκ ἀπέρυνκον.
 γευσάμενος δ' ἔκλαιον, ὅτ' αὔριον οὐκ ἔτι ταῦτα
 ὕσομαι, ἀλλὰ με δεῖ τυρῷ καὶ μάζῃ ὀτρυνεῖν ...
 νηδὺς δ' οὐχ ὑπέμεινε· βιάζετο γὰρ ὃ' ἀδέεσσι·

HOMERI DETORTI VERSVS

- 85 ἔμειο θεὰ Θέτις ἦψατο γούνων* O 76
 86 ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκῶν διεφαίνετο χῶρος K 199
 κείτο ... | ἐν καθαρῷ, ὅθι* Ψ 60 sq.
 87 πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν | φ 98
 88 οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθιον γε μὲν ἀρχόν B 703
 τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι* H 112
 89 ὥς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυπεν Ξ 294
 οὐδέ τις ἔτλη
 ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν· ἀντάρ Ἀχιλλεύς
 ὥς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδν χόλος· ἐν δὲ οἱ ὅσσε T 14 sqq.
 91 μνησάμενοι δὴ ἔπειτα φίλους ἔκλαιον ἑταίρους
 οὓς ἔφαγε Σκύλλη μ 309 sq.
 93 Αἴας δ' οὐκ ἐτ' ἔμεινε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·

VARIETAS LECTIIONIS

85 βατάνης οὐδ. A, βατῖς οὐδ. C, βατάνη, τῆς Meineke
 δείπνωι A, δείπνω superscr. σν C, corr. Meineke 86 καλάθῳ
 Wachsmuth: καθαρῷ AC; an τάλῳ (δ 131)? λεπάδων Wachs-
 muth: λοπάδων AC fortasse σωρός Wachsmuth hiatus no-
 tavit Meineke 87 μόνος suspectum 89 δ' εἰσίδον πῶς
 ἔτρεμεν AC, corr. Scaliger 90 ἀγχοῦ] ἄγγει Stadtmueller
 πλείονα χρυσὸς ὢν ἀπερύων AC, πνεῖον Meineke, cetera corr.
 Wachsmuth 92 τυρῳδεῖ A, δεῖ τυρῷ Kaibel hiatus notavit
 Scaliger 93 νηλῆς AC, corr. Paessens ῥαδέεσσι AC, distinxi,
 γὰρ ἀδέεσσι Kaibel, ὃ' ἀχέεσσι Ribbeck Mus. Rh. XXXIII p. 300,
 βαρέεσσι Stadtmueller

- δάμνα μιν ζωμός τε μέλας ἀκροκώλιά θ' ἐφθά.
 95 παῖς δέ τις ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν τρισκαίδεκα νήσας,
 λίμνης ἐξ ἱερῆς, μάλα πίονας, ἃς ὁ μάγειρος
 θῆκε φέρων, ἵν' Ἀθηναίων κατέκειντο φάλαγγες.
 Χαιρεφόων δ' ἐνόησεν ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
 ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐναΐσιμα σιτιζέσθαι.
 100 ἦσθιε δ' ὥστε λέων, παλάμη δ' ἔχε τὸ σκέλος ἄμνου,
 ὄφρα οἱ οἴκαδ' ἰόντι πάλιν ποτιδόρπιον εἷη ...
 χόνδρος δ' ἡδυπρόσωπος, ὃν Ἥφαιστος κάμεν ἔψων
 Ἀττικῷ ἐν κεράμῳ πέσσω τρισκαίδεκα μῆνας.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δόρποιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἔντο,
 105 χεῖρας νιψάμενοισιν ἀπ' Ὠκεανοῦ ῥοάων

HOMERI DETORTI VERSVS

- 94 δάμνα μιν Ζηρός τε νόος καὶ Τρῶες ἀγανοί Π 102 sq.
 95, 97 Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας·
 στήσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἴσταντο φάλαγγες B 557 sq.
 96 λίμνη κεκλιμένος Κηφισίδι· πᾶρ δέ οἱ ἄλλοι
 ναῖον Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες E 709 sq.
 98 οὐδ' ἐτι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω A 343
 99 ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐναΐσιμα μυθήσασθαι β 159
 100 ἦσθιε δ' ὥστε λέων ὀρεσίτροφος οὐδ' ἀπέλειπεν ι 292
 παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος* α 104
 101 ὥπασαν οἴκαδ' ἰόντι* ν 121
 ὄφρα οἱ εἷη
 πινέμεν αἰνομένῳ καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἷη ι 248 sq.
 102 δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων Θ 195
 103 χαλκῷ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας E 387
 104 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο A 469 al.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἔντο ω 489
 105 | χεῖρας νιψάμενος πολιῆς ἁλός β 261
 ἀπ' Ὠκεανοῦ ῥοάων* T 1
 ἔνιψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι Π 229

VARIETAS LECTIONIS

- 95 τρισκαίδεκα A, corr. C 100 ἄμνου Wachsmuth: αὐτοῦ
 AC 103 πέσσω scripsi: πέττων AC τρισκαίδεκα A, corr. C
 τρισκαίδεκα ἄμηντας Kaibel

- ὥραϊος παῖς ἦλθε φέρων μύρον ἱρινον ἡδύ·
 ἄλλος δ' αὖ στεφάνους ἐπὶ δεξιὰ πᾶσιν ἔδωκεν,
 οἷ ῥόδον ἀμφεπλέκοντο διάνδιχα κοσμηθέντες.
 κρητῆρ δὲ Βρομίου ἐκεράννυτο· πίνετο δ' οἶνος
 110 Λέσβιος, οὗ δὴ πλεῖστον ἀνὴρ ὑπὲρ ἄνδρα πεπώκει.
 δεύτεραι αὖτε τράπεζαι ἐφωπλίζοντο γέμονσαι·
 ἐν δ' αὐταῖσιν ἐπὴν ἄπιοι καὶ πίονα μῆλα,
 ῥοιαί τε σταφυλαί τε, θεοῦ Βρομίοιο τιθῆναι,
 πρόσφατοι, ἦν θ' ἀμάμαξυν ἐπίκλησιν καλέουσιν.
 115 τῶν δ' ἐγὼ οὐδενὸς ἦσθον ἀπλῶς, μεστὸς δ' ἀνεκείμεν.
 ὥς δὲ ἶδον ξανθόν, γλυκερόν, μέγαν, εὐκνκλον, ἄβρὸν

HOMERI DETORTI VERSVS

- 106 Αἶας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἡύτε πύργον H 219
 107 ἐνδέξια πᾶσιν | A 597
 κῆρυξ δὲ φέρων* .. | δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν H 183 sq.
 ὄρνυσθ' ἐξείης ἐπιδέξια πάντες ἑταῖροι | φ 141
 108 οἷ ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες B 655
 διάνδιχα* A 189 al.
 109 κρητῆρα κερασσάμενος η 179
 ἔνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο* ι 45
 ἦπτετο, πῖπτε δὲ λαός | A 85
 110 ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζε | A 472
 111 δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς* T 273
 δόρυπον ἐφωπλίσσαντες ἔκαστοι | Ψ 55
 112 πίονα μῆλα* M 319 al.
 113 Διωνύσοιο τιθήνας* Z 132
 114 Ἄρκτον θ', ἦν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν ε 273
 116 sq. ξανθὴ Δημήτηρ E 500
 πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν Φ 76

VARIETAS LECTIONIS

- 106 ἡρινον A, corr. Casaubonus 108 Fortasse ῥόδιν' ἀμφ.
 Kaibel an διὰ τρίχα (θριξ)? 114 πρόσφατος AC, correxit
 Heinsius, hiatus ante v. 114 statuit Meineke 116 εὐκνκλον
 scripsi: ἐγκνκλον AC ἄβρὸν scripsi (cf. Archestr. fr. IV 18):
 ἄνδρες AC, ἀγνῆς Meineke, ἀκτῆς W. Ribbeck, ἀδρὸν Iacobs

Δήμητρος παῖδ' ὅπτον ἐπεισελθόντα πλακοῦντα,
 πῶς ἂν ἔπειτα πλακοῦντος ἐγὼ θείου ἀπεχοίμην; ...
 οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν χεῖρες, δέκα δὲ στόματ' εἶεν,
 20 γαστήρ δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη.
 πόρνοι δ' εἰσῆλθον, κοῦραι δύο θαυμαστοιοί,
 ἄς Στρατοκλῆς ἤλαυνε ποδώκεας ὄρνιθας ὥς.

HOMERI DETORTI VERSVS

- 118 πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην; K 243, α 65
 119 sq. οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν,
 φωνή δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη,
 εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς ἀλγιόχοιο
 θυγατέρες κτέ. B 489 sqq.
 121 Μοῦσαι αἰεΐδοιεν, κοῦραι Διὸς ἀλγιόχοιο B 598
 122 τὰς Εὐμηλὸς ἔλαυνε ποδώκεας ὄρνιθας ὥς B 764

VARIETAS LECTIONIS

- 118 hiatum notavit Meineke 119 χείλη pro χεῖρας
 Eustath. 261, 41 121 πόρνοι δύο A, corr. C

COMMENTARIVS

V. 1 affert Eustath. p. 1382, 61. V. 2. De Xenocle vide supra p. 57. V. 3 καὶ κείσε § 164 vulgo, κἀκεῖσε multi libri (Nauck), quod Matro quoque legit. V. 4 sq. Cf. Archestr. fr. IV 16 et 6 λευκότερ' αἰθερίας χιόνος, ubi vide adnotata. De amyliis cf. Chrysipp. Tyan. ap. Ath. XIV 647 f et Plin. H. N. XVIII § 76 sq. Dicitur aut ἄμυλος (scil. ἄστος) aut ἄμυλον (scil. ἄλευρον), quam ob rem recte videtur Kaibelius post v. 5 hiatum indicasse collato etiam fr. II 6, μαζῶν vel tale quid intellegens. V. 6 Boreae mentionem Casaubonus explicare studebat ex Hesychii glossa: Βορεασμοί· Ἀθήνησιν οἱ ἄγοντες τῷ Βορέᾳ ἐορτὰς καὶ θοίαν. ἵνα ἄνατοι (sic Stadtmuellerus [vel ἀνατεῖ], ἄνοτοι

Musurus, ἀνετοι Phavorinus, ἄνοσοι Meinekio) πλέωσιν (traditum est πνέωσιν); sed nihil ex Borealibus illis ad hunc locum illustrandum effici potest. Meinekio prorsus inepta Boreae mentio videbatur atque illata ex exemplo homerico quod subscripsi; quare collato fr. II v. 6 coniecit τάων καὶ γαστήρ ἡράσσατο. Sed neque coniunctio καὶ quadrat et consulto ubique Matro deorum nomina captat. Potuit igitur Boream ex Homeri exemplo simpliciter inducere ut deum, cf. Archestr. IV 6 sq., quem Matro saepius imitatur. (Similiter heroem inducit Eubulus ap. Ath. II 47 b; II 167 Kock: Ζῆθον μὲν ἐλθόνθ' ἄγνόν ἐς Θήβης πέδον | οἰκεῖν κελεύει· καὶ γὰρ ἀξιώτερους | πωλοῦσιν, ὥς ἔοικεν, τοὺς ἄρτους ἐκεῖ.) Sed rectius iam Kaibelius iudicaverat pro Borea hominis nomen fuisse appositum, quod nunc Wachsmuthius restituit Dromeae, clarissimi parasiti, epularum potissimum 'prooemiorum', de quibus hic agitur, gnarissimi aestimatoris, cf. Ath. IV 132 c. **V. 7.** De ipso Chaerephonte Alexis ap. Ath. IV 165 a; II 374 Kock: ἐπὶ δεῖπνον εἰς Κόρινθον ἐλθὼν Χαιρεφῶν | ἄκλητος· ἦδη γὰρ πέτεται διαπόντιος· | οὕτω τι τ' ἀλλότρι' ἐσθίειν ἐστὶ γλυκύ. Item τ' ἀλλότρια δειπνεῖν Theopompus ap. Ath. IV 165 b; I 743 Kock (cf. Eurip. fr. 886 Dind.) et Eubulus ap. Ath. VI 239 a; II 189 Kock. Idem ap. Ath. III 113 f; II 212 Kock: ἀνόσιοι λάρυγγες, ἀλλοτρίων πτεάνων παραδειπνίδες. Sophocl. in Cedalionē (Ath. IV 164 a; fr. 309 Dind.) μαστιγία, κέντρωνες, ἀλλοτριοφάγοι. **V. 9.** Ἀόρος avis saepe apud Aristophanem (Equ. 956, Nub. 591, Av. 567) gulae aviditatis imago; quam ob rem etiam Herculi nimirum ἀδηφάγῳ attribuitur teste Ath. X 411 c; cf. Kockium ad Arist. Av. 567'. Wachsmuthius. **V. 11** Meinekio videbatur fortasse scribendum τοῖς δὲ indicato ante plurium versuum hiatu; desiderabat enim ceterorum convivarum nomina. Sed rectius cum Stadtmuellerō restituitur τέως. **V. 12** non ausus sum ex E 750

auctore Schweighaeusero reponere ἐπιτέτραπται pro ἐπιτετράφεται, quod illi videbatur ex B 25 et 62 (ᾧ λαοί τ' ἐπιτετράφεται) huc falso illatum esse. Nam et rectissime docet Meinekius Anal. Alex. p. 158, Euphorionem φλεγεθόλατο (Schol. ad Ψ 197), Callimachum παρείλατο (Cramerī Anecd. I p. 373), Aratum Diosem. 716 ῥηγνύατο dixisse ἐνικῶς, et illo ipso Iliadis loco quem detorquet (E 750) Matro fortasse legit ἐπιτετράφεται, etsi eius lectionis librorum vestigia nunc evanuerunt. **V. 13** scripsi ἀναθεῖναι, quod proxime accedit ad ἐπιθεῖναι E 751; legitur ἀνατιθέναι cum notione differendi, ut posteriores omittam scriptores, apud Soph. Ai. 476 et Plat. Leg. XI 935e. **V. 16.** Ὅστροα in prooemiis apposita esse docet Ath. IV 132c'. Wachsmuthius. **V. 17.** In initio epularum salsamenta appositos esse praeter ipsam Dipnosophistarum dispositionem III 116a sqq. docet ibidem Euthydemus Hesiodum ementitus: Γαδειρόθεν ἄξει | Βορέτιος ἢ Καμπανὸς ἢ ἐκ ξαθέοιο Τάραντος | ὀρκύνιοι τρίγωνα, τὰ τ' ἐν στάμνοισι τεθέντα | ἀμφαλλὰξ δειπνοῖσιν ἐνὶ πρώτοιισιν ὀπηδεῖ. **V. 17** simillimus est locus Archestr. fr. XXXVIII 3 σαπέροδῃ δ' ἐνέπω κλαίειν μακρά, Ποντικῷ ὄψω, quem vix Matro potuit non in animo habere. Unde Kaibelius etiam apud Matronem restituendum iudicat χαίρειν μακρά, Ποντικὸν ὄψον, 'nisi forte salsamenta Gaditana intellegas' (Γαδειρικὸν τάρικος Ath. III 118d e; cf. Euthydemī fragmentum modo adlatum). Qua in interpretatione acquiescere poteris; sed fortasse Phoenices salsamenta illa non tam in deliciis quam in necessariis habuisse dicuntur, ut qui navigantes coacti fuerint carne sale indurata vesci. Quod opsonium qua de causa minus probatum fuerit, colligi potest ex Diphili Siphnii verbis ap. Ath. III 121 b: τὸ δὲ ὠμοτάριχον . . ἐστὶ βαρὺ καὶ γλοιῶδες, προσέτι δὲ καὶ δύσπεπτον. **V. 18.** De echinis Aristot. H. A. IV 5: ἐστὶ δὲ γένη πλείω τῶν ἐχίνων, ἐν μὲν τὸ ἐσθιόμενον· τοῦτο

δ' ἐστὶν ἐν ᾧ τὰ καλούμενα ὥὰ μεγάλα ἐγγίνεται καὶ ἐδώδιμα. Vide lepidam narratiunculam ap. Ath. III 91 c de Lacone quodam qui illius cibi inscius echinum σὺν τῷ κελύφει ori imposuerit; quae simplicitas Matroni certe impunitari nequit: abiecit quod non magni faciebat. Dictum enim est ῥῖψε ut ap. Laert. Diog. VI 55 de Diogene cynico legimus ἀριστῶν ἐλάας, πλακοῦντος εἰσενεχθέντος, ῥίψας φησὶν· ὃ ξένε, τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο, καὶ ἄλλοτε· μάλιστα δ' ἐλάαν notum illud homericum ingeniosissime detorquens. Sicut vero Diogeni placenta, ita Matroni apua quae iam afferebatur (v. 22) dignior visa est cui operam daret. Ex v. 20, quem unum, ut nunc res se habet, Matro probum et integrum ex Homero excerpserit, discere videmur convivium in ipso maris litore fuisse (cf. ad v. 105); quod credi vix potest, licet huic interpretationi non repugnent verba ἐν Ἀθήναις (v. 2), si cum Schweighauesero prope portum cenam apparatus fuisse statuimus (sic Archestratus fr. IX postquam apuam omnem iussit respui πλὴν τὴν ἐν Ἀθήναις, adiungit capiendam illam esse ἐν εὐκόλοιο Φαλήρου ἀγκῶσιν). Recte enim iudicat Paesensius non posse concedi Matronem adeo sibi ipsum non constitisse, ut versum homericum incorruptum mutuaretur, neque magis mihi poetae facetiae ut oblitteratae videbantur, ita quo modo recuperandae essent liquebat. Nunc subsidio venit Wachsmuthius, cuius verba ipsa apponam: 'Die Seeigel werden durchs Fenster auf die Strasse geworfen: dort stürzt sich die Schaar der Gassenbuben darüber her; das wird mit dem Branden der Wogen am Gestade verglichen: κύματα ἀνδρῶν und ähnlich sagt man ja auch sonst von wogenden Menschenmassen. Das muss der Sinn sein; die Herstellung ist zweifelhaft.' (ἐλλαπλύνης e. gr. positum est.) Aliam post Wachsmuthium viam ingreditur Stadtmuellerus: ἐν δαπέδῳ (vel προθύρῳ), ὅθι λύματ' ἀπ' ἡῶν κλύζεσκεν (vel ἀπ' ἡῶν προσκλύζεσκεν) 'in solo' (vel 'ante fores')

quo sordes i. e. res abiectae e convivio mittebantur, ut fluctuum instar adluerent'. Ceterum hic versus ex parte confirmat Veneti scripturam Ψ 61: ἐπ' ἡμόνος *A* (ἐπ' ἡμόνας Vrat. duo), κλύζεσκον supra o script. ε *A*, adscripto in margine διχ[ῶς]. Scripturam κλύζεσκον habent liber *C* Larochii, Harleianus, Eust. 1287, 26. **V. 21.** Pueri echinos a Matrone proiectos spinis extractis comedunt. **V. 22** apua Phalerica laudatur ab Archestr. fr. IX, Machone ap. Ath. VI 244 c, Eubulo ap. Ath. III 108 b; II 190 Kock (φαληρικὴ κόρη), Sotade III 508 Mein.; erat enim aliunde captis maior, ut testatur scholiasta Aristoph. Equ. 642: Tritonis amica apua appellatur, sicut ipsae meretrices apuarum cognomine gaudebant, cf. Ath. XIII 586 b: ἐταιρῶν ἐπωνυμία αἱ ἀφύαι, περὶ ὧν Ἀπολλόδωρός φησι (ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἐταιρίδων) Ὑταρόνιον καὶ Ἀνθις ἀδελφαί. αὗται ἀφύαι ἐκαλοῦντο, ὅτι καὶ λευκαὶ καὶ λεπταὶ οὔσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους εἶχον'. Ἀντιφάνης δ' ἐν τῷ περὶ ἐταιρῶν Νικοστρατίδα φησὶν ἀφύην κληθῆναι διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. Cf. Bekk. An. p. 203, 15 et Suidas s. v. Ἀφύας. Itaque magni apuarum oculi veteribus maxime conspicui erant nimirum vivarum atque recentium, sed ut scis piscium assorum coctorumve oculi lumine ac nitore amisso flaccescunt ut velati quoddammodo videantur esse: huc spectare videntur verba v. 23 ὕπαρὰ κρήδεμνα; quae quominus ad nimiam pinguedinem referantur qua unctae apponi mensis apuae solebant, obstat is ipse locus Aristophanis ap. Ath. III 96 c (I 522 Kock), ad quem provocant: ἄλλις ἀφύης μοι· παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων [Dobraeus illud ipsum λιπαρὰ Matrioni restituendum esse putavit]. Ad nostram autem sententiam confirmandam valet Hicesii locus ap. Ath. VII 285 b: τῆς ἀφύης ἥ μὲν λευκὴ καὶ λίαν λεπτὴ καὶ ἀφρώδης . . , ἥ δὲ ὕπαρῳτέρα ταύτης καὶ ἀδρωτέρα. **V. 24.** Conclamatus est hic versus, quem Kaibelius quoque negat aut suo loco aut sine vitio traditum esse;

quamquam verba satis sustinentur homericis exemplis. Polyphemus Neptuno et Thoosa nympha natus est, Phorcynis filia, unde fortasse aliqua ratio quae inter illum et maris incolas intercederet, excogitari posset, nisi convivae significatio sub Cyclopis nomine latere videretur. **V. 25** mendum gravissimum καὶ ἄμυλα ἡχήμεντα, cui fortius remedium attulit Meinekii coniectura κατὰ δώματα ἡχήμεντα; praepositio κατὰ Kaibelio quoque certa videtur nec δώματα festivitate carerent, si intellegerentur conchyliorum domus, testae, quorum cavernae sonum illum edere solent. Haec sententia recuperatur si scribitur κατὰ κογχύλι' ἡχήμεντα, etenim κογχύλια etiam testas concharum significare constat (Herod. II 12). Nunc cum Wachsmuthio scripsi κατὰ τρύβλια, quae ἡχήμεντα appellari possunt quippe quae aenea sint. **V. 26** Meinekii cui epitheton λευκόν aquae marinae non satis aptum videbatur, proposuit ἄλυκόν, sed colorem album opponit Matro atro colori exempli homerici I 14; ceterum cf. hymn. XXXIII 15 λευκῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσι. Post v. 26 non nulla excidisse videntur. **V. 27** χονδροφυῆς est alicae similis; inter σελάχη (cartilaginea, 'Knorpelfische') refertur ψῆντα ab Aristotele ἐν τῷ περὶ ζῳικῶν (Ath. VII 330 a, p. 295 R). Cf. infra praef. ad Archestr. Epitheton μιτοπάροχος (cf. Eustath. 310, 30) alludit ad purpureum mulli colorem: similiter Cratinus ἐρυθρόχρων τρύβλην I 80 Kock, Nausiocrates αἱ ξανθόχρωτες IV 575 Mein., Opp. Hal. 130 τριγλῆς ῥοδόχροα φῦλα, Ovid. Hal. 123 'suffuso sanguine mullus'. **V. 28** videtur Matro eam sequi lectionem Iliadis II 732 quam habent Larochii libri *G L* (ἔπεχε; item in *A*: ἐν ἄλλῳ ἔπεχε); ceteri ἔφεπε. Sed cf. etiam *T* 24. Nolui denique celare lectorem locum Odysseae ρ 410 quem Kaibelius dubitanter adiecit; in tanta enim Matronis carminum homericorum cognitione quis prae-fracte neget illum quoque versum parodo obversatum esse

(cf. λιπαροὺς πόδας et κρατερώνυχα χεῖρα)? **V. 29** adhuc certam desiderat emendationem; Scaligeri enim coniectura ἄσσε δὲ Φ. Ἀ. vix cuiquam suffecerit. Nego enim sic dici posse omisso obiecto ἐμέ vel μέ nec prorsus convenit sententiae. Nec magis placet Peltzeri coniectura ἔασεν Φ. Ἀ., quae ne loco quidem § 443 potest defendi θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἔάσει. Paessensus collato *I* 564 ὅτε μιν ἐκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων hoc quoque loco pro εἶασε coniecit ἀνήρπασε nulla litterarum similitudine adiutus. Mihi locus ille clarissimus remedium habere videtur quo Iovis iussu Apollo narratur Sarpedonem mortuum ex acie sustulisse, *II* 678 αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον αἰείρας κτέ. cf. *P*588, *Ω*583. Itaque scripsi ἄειρε δὲ Φ. Ἀ., sed ita ut dei nomine unum e convivis significari existimarem. **V. 31.** Adscribendum est Matronis Iliadis exemplar eorum numero quae *Ω* 724 ἵπποδάμοιο habent pro ἀνδροφόνιο (*DL*, Pap., Vrat. b, *A* Larochii), quod Kaibelius quoque advertit. Ἴπποδάμοιο: 'generosiores pisces festive ut nobiles equites inducit'. Schweighaeuserus. Certamen quod poeta cum Stratocle se habuisse fingit, sic quidam interpretati sunt: cum appositi essent rhombus et mullus, priorem Matro aggressus est, sed abripuit Apollo; iam se in Stratoclem convertit mulli caput manibus tenentem nimirum manducantem, quod ex ipso ore eripiens guttur illius insatiabile laesit. Sed τῇ δὲ (v. 28) non potest referri ad priorem ψῆτταν, immo referendum est ad τρώλην. Deinde pro τρώλης nomine (v. 31) alterius piscis mentionem requiro, cuius caput in deliciis habebatur, id quod de mullo minime constat. Denique inter v. 31 et 32 hiat oratio. **V. 33** sq. Summus seipiae tribuitur honor Thetidis cognomine; quanto enim in pretio fuerit docet Eriphi fr. ap. Ath. VII 302 e; *II* 429 Kock: ταῦτα γὰρ οἱ πένητες οὐκ ἔχοντες ἀγοράσαι | . . . οὐδὲ σηπίας, ἃς οὐδὲ μάκρας ὑπερ-

ορᾶν οἶμαι θεούς. Epitheta ἀργυρόπεζα et ἐνπλόκαμος (sic enim fortasse scribendum ut legatur σηπίη ὑπλόκαμος) meruit sepia cirris quibus venatur, qui a Romanis quoque crines appellabantur, cf. Plin. N. H. IX 86 de polypo. In altero epitheto praeiit Philoxenus in Cenae fr. ap. Ath. IV 147 b σηπιω-
 πουλνποδείων ἀπαλοπλοκάμων. Adhuc nondum satis explanatum erat quid sibi velit αὐδήεσσα epitheton eo mirabilius, quod cetera aquatilia ἄναυδα esse solent. Pertinet ad stridorem quem mittit sepia capta, cf. 'Brehms Thierleben' ed. mai. part. IV tom. 2 p. 206: 'ausser Wasser stirbt die Sepie sehr schnell. Wenn man sie anfasst, lässt sie ein sehr vernehmliches Zähneknirschen hören, auch bläst sie ausser Wasser sehr heftig Luft durch den Trichter.' Priores interpretes Apionis inventum amplectebantur qui αὐδήεσσα explicavit ὀνομαστή καὶ ἐνδοξος οἶον αὐδωμένη (E. M. 169, 10; Eust. 1651, 48; schol. ε 334). **V. 35.** In proverbio fuit Graecis ὅστις οἶδε τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν vel εἴ τις οἶδε τὸ λευκὸν ἢ τὸ μέλαν: παροιμία ἐπὶ τῶν πάνν φανερῶν (Schol. Arist. Equ. 1276), quod facete ad sepiam refertur ut quae ipsa alba atramento effuso infuscata aqua abscondatur. Cf. imprimis Ovid. Hal. 131 sq. 'et nigrum niveo portans in corpore virus lolligo'. Iure fortasse Paessensius librorum scripturam ἰχθὺς ἐοῦσα (ἰχθὺς οῦσα ceteri editores omnes) tuetur locis homericis T 97 Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα*, Ψ 409 Αἴθη θῆλυς ἐοῦσα*, quibus adde O 619 ἐγγὺς ἐοῦσα; contra quos nihil valet unus Homeri locus Φ 127, quo ultima syllaba vocis ἰχθὺς in thesi primi pedis producitur. Accedit quod forma οῦσα ab Homero aliena est praeter unum Odysseae librum τ, ubi v. 489 οὔσης legitur ('forma novicia' adnotat Nauckius). **V. 36 sq.** Τιτυὸς λίμνης appellatur conger ut opponatur alteri illi Tityo, Gaeae filio. Neque enim nomen Tityi omnino mutari potest (Meinekus collato fr. III proposuerat καὶ ᾧ ὑἷον εἶδον λ.), cum Matro deorum semi-

deorum heroum nominibus Cenam suam largiter exornare studeat; Tityus generaliter dictum est pro gigante, atque respondet nostro 'Seeriese'. De ingenti magnitudine congrui cf. Ath. VII 288 c: *Εὐδοξος δ' ἐν ἔκτῳ Γῆς περιόδου γόγγρους φησὶ πολλοὺς ἀνδραχθεῖς ἐν Σικυῶνι ἀλίσκεσθαι· ὧν ἐνίους εἶναι καὶ ἀμαξιάιους*. Ceterum cf. fr. III. V. 38 sqq. Dea nominatur anguilla propter summam epulonum aestimationem: Eubulus in Ione ap. Ath. VII 300 c; II 186 Kock: *Βοιωτῖαι παρῆσαν ἐγγέλεις θεαί*, idem in Medea (II 177 Kock) *παρθένου Βοιωτίας | Κωπῆδος· ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεάν*, Antiphanes ap. Ath. VII 299 e; II 71 Kock *κωμωδῶν τοὺς Αἰγυπτίους* dicit: *τά τ' ἄλλα δεινούς φασὶ τοὺς Αἰγυπτίους | εἶναι τὸ νομίσαι τ' ἰσόθεον τὴν ἔγγελυν*. Cf. etiam Archestr. VIII 7 sqq. Epitheton *λευκώλενος* miro errore Peltzerus et Paessensus referunt ad *λεπτὰ βράγχια* collato Athenaeo VII 298 b: immo cute detracta anguilla candido brachio similis est; ab Eubulo ap. Ath. VII 300 b *λευκόχρως* appellatur. Anguillarum generatio et veteribus ignota nec nostris temporibus nisi nuperrime observata (cf. 'Illustr. Zeitung' 1887 num. 2298 p. 62) variarum fabularum ansam dedit. Vulgaris Graecorum opinio, quae Aristoteli quoque placuit, usque ad hanc aetatem propagata haec erat, nasci anguillas *ἐν τῷ βορβόρῳ καὶ τῇ ἰλύι σήψεως γινομένης* (Ath. VII 298 c, Aristot. H. N. VI 16, 1); quod vero amplexibus Iovis fructam esse anguillam fabulatur, eam parodus fortasse opinionem sequitur, qua Iove pluvio opus esse ad generandas nutriendasque anguillas putabant, cf. Arist. l. l. *γίνονται* . . , *ὅταν ὕδωρ γένηται ὀμβρίον*, et iterum: *καὶ γὰρ ζῶσι καὶ τρέφονται ὀμβρίῳ ὕδατι*; cf. etiam Matronis fr. II *Διὸς παῖς ἄσπετος ὀμβρός*. Porro anguilla *παρθένης* appellatur ab Eubulo (Ath. 300 c), eidem ibidem *νύμφα ἀπειρογάμος*. Itaque Danaes quoque fabulae ratione habita potuit Matro sua excogitare. Muraenae cum serpentibus coire putabantur,

cf. Ath. VII 312 d e. **V. 40.** Iamdudum inveneram emendationem certissimam ἐκ Κωπῶν, quam nunc occupaverunt Wilamowitzius et Kaibelius; anguillae enim ex Copaide palude ortae tam famosae erant, ut etiam simpliciter Κωπῆδες appellarentur, cf. Arist. Pac. 1005, Stratt. ap. Ath. VII 327 e; I 724 Kock, Antiph. ap. Ath. VII 303 f; II 63 Kock. Illas vero maximas fuisse miraue crassitudine testantur Dorio ap. Ath. VII 297 c (Δορίων . . τὰς Κωπαῖδας ἐπαινεῖ, γίνονται δ' αὖται ὑπερμεγέθεις) et Archestr. fr. VIII 6 sq. (μεγάλοι τε γὰρ εἰσι | καὶ τὸ πάχος θανμασταί). Unde etiam pro ἀγροτεράων quod apta caret explicatione, cum Stadtmuellerο ἀδροτεράων scribendum erat. Quod autem Peltzerus dicit, anguillas ἀγροτέρας appellari quod saepe in agros prodeant et frugibus vescantur, nihil tale innotuit veteribus; est enim fabula quam primus Albertus Magnus protulit, cf. 'Brehms Thierleben' III tom. II p. 324. **V. 41** sqq. obscuriores parodi facetias ingeniose aperuit Meinekios. Nam neque Astyanactem Hectoris filium, qui puer occubisset, neque Antenorem Troianum, cuius sapientiam Homerus, eloquentiam Euripides praedicaret, in robustorum virorum posse numero haberi; immo Astyanactem intellegendum esse Milesium, de quo schol. Theocr. IV 34: φασὶ γὰρ τοῦτον Ἴσθμια νικήσαντα καὶ οἴκοι παραγενόμενον ἐκ τῆς ἰδίας ἀγέλης τοῦ μεγίστου λαβέσθαι βοδὸς καὶ μὴ ἀνεῖναι ἕως ὃ ταῦρος ἐλευθερῶν τὸ σῶμα τῇ βίᾳ κατέλιπε τὴν ὀπλήν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, Syncellus p. 274 d (p. 521 Bonn.): Ἀστυάναξ Μιλήσιος τὸ παγκράτιον νικᾷ τρίτον. οὗτος δὲ καὶ ἕξ ἀνδρῶν σιτία κατήσθιεν. (Eiusdem nomen oblitteratum Meinekios restituit apud Ath. X 413 a et apud Photium Bibl. p. 83, 40.) Antenorem vero eundem esse de quo Eusebii Chron. ad Olymp. CXVIII (p. 205 sq. Schoene): Ἀντήνωρ Ἀθηναῖος ἢ Μιλήσιος, παγκράτιον, ἀκόντιον περιόδουνης, et quem cum Leontisco pancratiasta commemoraret Macho ap. Ath. XIII p. 578 f.

V. 44. *Τρισπίθαμοι* ex Hesiodi Op. 428 desumptum est. V. 44 sqq. ad anguillas Copaides referendi sunt, quamquam exemplum homericum ad duos homines spectat Aloidas, Otum et Ephialtem. Rariorem Homeridarum usum Matronem non ignorasse suspiceris propter numerum dualem *γενέσθην* ex λ 312 ascitum: dualis enim pro plurali positus est hymn. Ap. 456, 487, 499. **V. 46** Casauboni coniectura *κατὰ στέγος* nihil habet festivitatis, qua *κατὰ στήθας* si scribis convivarum ordines cum acie comparantur. **V. 49** ἀπ' *Εὐβοίας λοπάδες*: patinas Carystias intellegendas esse observavit Casaubonus collato Antiphane ap. Ath. IV 169e f (II 85 Kock): *Καρύστου θρέμμα, γηγενής, ξέων*. — *κάκκαβον λέγω*. σὺ δ' ἴσως ἂν εἴποις *λοπάδα*. **V. 50.** Plin. N. H. IX 84: 'Loligo etiam volitat extra aquam se efferens, quod et pectunculi faciunt, sagittae modo'. Inde *ποδήνεμος* et *ὠκέα* appellatur teuthis (cf. Epich. ap. Ath. VII 318e; p. 235 Lorenz: *ποταναὶ τευθίδες*), Iris propter colores splendidos praecipue purpureos, cf. Brehmium l. l. p. 208. **V. 51.** Percas variis coloribus insignes *αἰόλας* vocat Epicharmus ap. Ath. VII 319b; p. 236 Lorenz. Verbum *ἀνθεσίχρως* est ἄπαξ λεγόμενον; sed cf. Antiph. ap. Ath. XIV 634d (II 102 Kock) Philoxeni dithyrambici *ἀνθεσιπότατα μέλεα* laudantem. Melanurus cum plebeius appelletur, videtur inter viles pisces fuisse. **V. 52** sicut v. 35 proverbio utitur poeta, Ath. VII 319c: *καὶ παροιμία δέ ἐστιν· ἔπεται πέρκη μελανούρω*; cf. Antiph. ap. Ath. X 450c; II 92 Kock: *βουλομένη δ' ἔπεται πέρκη μελανούρω*. Pisces illos societate quadam in piscium genere haud rara coniungi docet etiam Numenius (ap. Ath. VII 320e) Halieut. fr. 18 B: *πέρκαισι καθηγητὴν μελάνουρον*. Apud Ovidium quoque (Hal. 112 sq.) percas non nisi tragis iunctus sequitur 'laude insignis caudae melanurus'. **V. 53.** In exitu versus *τευχέων* offendit, inepte enim vulgo *τεύχεα* interpretati sunt 'membra abscissa', tamquam membra

dici possent pro corpore. Sane ὑπογάστρια thynni summo-
 pere laudantur ab Aristophane, Eubulo, Antiphane, Theo-
 pompo, Strattide ap. Ath. VII 302 d—f. Sed remedium
 praebet Athenaei locus subsequens p. 303 ab, quo dicit
 laudari thynnorum etiam claviculas (τὰς κλειῖδας καλουμένας),
 apposito Aristophontis fragmento (II 278 Kock), quo du-
 plici nominis κλείς significatione poeta ludit. Claviculae
 illae capiti finitimae rescissae erant utpote quae in epulis
 apponerentur, caput ipsum erat sepositum ut opsonium
 vilissimum; cf. Alexin ap. Ath. VII 303 a (II 354 Kock):
 οὗτος πρότερον κεφαλὴν εἰ λάβοι θύννον, | ἐνόμιζεν ἐγγέλεια
 καὶ θύννας(?) ἔχειν. Aliud enim est thynni caput, aliud
 κεφάλαιον apud Calliam (Ath. VII 286 b; I 694 Kock)
 laudatum, quod respondet nostro 'Kopfstueck' (cf. οὐρή et
 οὐραῖον) nec diversum esse videtur ab illis ipsis claviculis,
 quae Aristophonti probantur, Matroni ni fallor restituendae
 sunt. Cf. Ath. VII 315 d: ἐν Γαδείροις μὲν οὖν τὰ κλειδιά
 (scil. oreynorum) καθ' αὐτὰ ταριχέεται, ὥς καὶ τῶν ἀν-
 τακαίων αἱ γνάθοι καὶ οὐρανίσκοι κτέ. Ceterum ad verba
 τὸ δὲ (scil. thynni caput) πῆμα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι
 cf. Axionicum ap. Ath. VIII 342 b (II 413 Kock) glauci
 caput laudantem, cuius verba infra adferam ad Archestr.
 fr. XX. Vox Θαλαμηιάδαο novata a Matrone ad patro-
 nymici normam ducitur a nomine θαλάμη i. e. 'piscium
 cubile', nec sane immemor fuit parodus loci Odysseae
 ε 432 πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο. Aristoteles
 enim H. A. VIII 15 (p. 599 b 8) haec habet: Φωλοῦσι δὲ
 καὶ οἱ θύννοι τοῦ χειμῶνος ἐν τοῖς βάθεσι, καὶ γίνονται
 πιότατοι μετὰ τὴν φωλείαν, καὶ ἄρχονται θηρεύεσθαι
 ἀπὸ Πλειάδος ἀνατολῆς μέχρι Ἀρκτούρου δύσεως τὸ ἔσχα-
 τον· τὸν δ' ἕλλον χρόνον ἡσυχίαν ἄγουσι φωλοῦντες. ἀλί-
 σκονται δ' ἐνιοι περὶ τὸν χρόνον τῆς φωλείας . .
 ἀπὸ γὰρ τῆς θαλάμης προέρχονται μικρὸν ἐπὶ νομήν . .
 εἰσὶ δ' οἱ πολλοὶ φωλοῦντες ἥδιστοι. Et Plinius de

somno piscium disserens N. H. X 209 sq. haec: 'de thynnīs confidentius adfirmatur. iuxta ripas enim aut petras dormiunt, plani autem piscium in vado, ut manu saepe tollantur'. Itaque thynnus e cubili protractum ideoque et pinguedine et suavitate insignem poeta significat; cui obversatum esse Odysseae locum supra allatum adeo certe licet demonstrari; nulla enim alia re nisi quod in comparatione illa homerica ε 435 *ῥινοί* commemorantur (*ὥς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασείων ἀπὸ χειρῶν | ῥινοὶ ἀπέδρουφθεν*), factum est ut apud parodum iam v. 56 *ῥίνη* (in prima versus sede) sequatur. Ceterum pro eo quod v. 54 legitur *οὔνεκα*, in exemplo homerico λ 544 omnes libri tenent *εἵνεκα*, quod Meinekio etiam illic restituendum videbatur.

V. 56 sqq. Asperrima squatinae cute lignum et ebora poliri docet Plin. N. H. IX 40; cf. etiam XXXII 108: 'haec est (scil. squatina) qua diximus lignum poliri, quoniam et a mari fabriles usus exeunt'. Cf. Epicharm. ap. Ath. VII 286 c; p. 232 Lorenz: *ῥῖναι τε τραχυδέμορες*, Archestr. fr. XXXVI, *τρηχάλην ῥήνην* Marcellus Sideta v. 27. **V. 57** optime Venetus *ἦ γάρ*, fabrorum enim usui et liberis alendis aptam esse dicit squatinam; sibi vero alia magis probari. Ceterum nota scripturam *ἦ γὰρ ἔγωγε*, cum exemplum homericum ι 27 praebeat *οὔ τοι* (*οὔ τι* plerique); an hac lectione cum illa coniuncta legendum est apud Matronem *ἦ τοι ἔγωγε κτέ.* **V. 59** *ἱππότα* appellatur mugil ut mullus v. 31 *ἱππόδαμος*. Assari mugilem iubet Archestratus quoque fr. XXXV 9; sic Philemo ap. Ath. VII 307 e (II 501 Kock): *κιστρέ' ὀπτόν*. **V. 60** verba *δυνάδεκα σαργοί* testantur Matronem in versu illo qui ter recurrit, β 11, ρ 62, υ 145 recte legisse *δύω κύνες ἀργοί*, non *κύνες πόδας ἀργοί*, quae scriptura nunc ab omnibus reicitur; cf. Ameis. ad β 11. **V. 61** sq. De amiarum in Pontum migrationibus cf. Aristot. H. N. VIII 13; quibus locis capiantur docet Archestr. fr. XXXV. **V. 63.**

Cantrices vocantur squillae sive quia sonos quosdam acutos crustarum tritu edere solent et in aqua degentes et ex aqua sublati teste Brehmio l. s. l. p. 23 (cf. supra v. 34 ἀνδήςσα), sive quia cum crustis comesae flatus ventris gignunt, cf. Rondol. I p. 551. Eadem fere dubitatio recurret in loco simillimo fr. II 3, quo bulbinae Iovis Olympii cantrices praedicantur. Altera certe explicatio utrique loco convenit si modo Iovem squillas et bulbinas in deliciis habuisse volumus; quae si cui minus verecunda videbitur, audiat Hermippum in parodia homerica ap. Ath. I 29 e; I 249 Kock: Μενδαῖον, <τοῦ> μὲν καὶ ἐννοροῦσιν θεοὶ ἀντοὶ | στρώμασιν ἐν μαλακοῖς. Cf. etiam Damoxenum ap. Ath. III 102 c (IV 530 Mein.) quantae calamitati soleat esse coquorum imperitia his describentem: τίς παρακολουθεῖ ταῦτα; τοιγαροῦν στρόφοι | καὶ πνευμάτια γινόμενα τὸν κεκλημένον | ἀσχημονεῖν ποιοῦσι. παρὰ δ' ἔμοι τρέφει | τὸ προσφερόμενον βρῶμα καὶ λεπτύνεται | ὀρθῶς τε διαπνεῖ. **V. 64** certa emendatione αἰ δὴ γήραϊ κυφαὶ ἔσαν restituit Paessensius; praeter exemplum homericum β 16 cf. Philoxenum in Cenae fr. ap. Ath. IV 147 b: καρῖδες αἰ κυφαί, Eubulum ap. Ath. III 106 a; II 204 Kock: καρῖδας τε τῶν κυφῶν. Forma curvata squillarum ridicule ad aetatem proveciorem refertur. **V. 65** semper mihi languidissima visa sunt verba ἐν ἄλλοις, cum desiderarem substantivum quod maris mentionem contineret caelo (ἐν οὐρανῷ X 318) oppositi; quod ut reperirem mihi non contigit. Nam quod scribere in promptu est, ὃς κάλλιστος ἐν ἄλμῃ ἵσταται ἰχθύς (cf. v. 77), hiatu offendit. Sed ea quoque suspicio mihi suborta est num Matro apud Homerum fortasse legerit ἔσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν ἄλλοις ἵσταται ἀστὴρ, ut ὠκυμορώτατος ἄλλων (A 505) alia similia multa. Quam suspicionem, etsi nullo Iliadis libro manu scripto fulcitur, reticere tamen nolui. Ceterum acutissime Stadtmuellerus ἔλλοις, cfr. Titanomachiae scriptorem ap. Ath.

VII 277d: *χρυσώπιδες ἰχθύες ἔλλοι*, Soph. Ai. 1297 *ἔλλοις ἰχθύσιν*. Nam quod epitheto substantivum *ἰχθύσι* non addi hic offendere non posse sequente praesertim voce *ἰχθύς*; ac fortasse nomen *ἔλλος* sicut *ἔλλοψ* et adiectivi et substantivi vicem obtinuisse. **V. 66.** Coniungit *κάραβον*, *ἄστακόν* Philyllius quoque ap. Ath. III 86 e; I 785 Kock; item Opp. Hal. I 261 *κάραβος ὀξυπαγῆς ἡδ' ἄστακός*. Astacorum crusta cum lorica comparatur, qua freti opulentorum (*μακάρων*) convivio non indigni sibi videbantur. **V. 69.** Elops rostro longissimo et acuto insignis est gladio simili. **V. 73.** Non obsecutus sum Kaibelio *προκάλυμμα* scribenti, et quia *κάλυμμα* vox homerica est (Ω 93, hymn. Cer. 42) et quod Philoxenum poeta videtur imitatus esse (ap. Ath. IV 147b) cui sinodon audit *ἰσοτραπέζος*. **V. 74** sq. De muraenarum quae feminini tantum sexus credebantur, cum serpentibus coitu multa veteres fabulati sunt; cf. Ath. VII 312d, Oppian. Cyn. I 381, Hal. I 554 sq., Plin. IX § 76, Ael. A. H. I 50, IX 66. Scripturam traditam *περὶ δειρήν* contra Meinekium, qui coniecit *περὶ νειρήν*, recte defendit Paessensus. **V. 76** sq. non sine consilio parodus verba *θεῶν ἀειγενετάων* artificio quodam commutavit, ut fierent *ἀειγενῆ ἀθανατάων*. De soleis enim Brehmius l. s. l. p. 199: 'ihre Lebenszähigkeit ist sehr gross'. Qua explicatione gaudeo ultro me occurrisse Kaibelio in editione sua quarenti 'quidni *θεῶν ἀειγενετάων*? *ἀειγενῆ* non verum'. Ceterum deae immortales aptissime intelleguntur Nereides. Cfr. etiam Eupolis I 338 Kock: *τοῦ Διὸς τὸ σάνδαλον*. **V. 77** verbis *ὃς ἔναιεν* lux affulsit ex Meinekii interpretatione 'qui natabat in muria' (similiter I 222 *ναῖον δ' ὄρω ἄγγεα πάντα*). Ludit enim poeta ambiguitate verborum *ἔλμῃ* (et 'mare' hymn. XXVIII 12, et 'muriā' ὁ τῶν ἰχθύων *ζωμός* Hesychius) et *ναίειν* ('habitare' et 'natare'). **V. 78** sq. Huic quoque loco Meinekius feliciter operam navavit, cum

doceret ὑψιπετῆεις dici pro ὑψιπετηέσσας, collato Nicandro ap. Ath. XV 683d κάλυκες ἀργῆεις pro ἀργήεσσαι, item Alex. 266 ἀμπελόεις ἔλκας et 293 πόσιες φαρμακόμεις. Verba κίχλας θ' ἐξείης ὑψιπετῆεις cum daret parodus utique locum Odyssaeae χ 465 sqq. meminit, quo Telemachus ancillas πειῖσμα ὑψόσ' ἐπεντανύσας suspendit ὡς κίχλας. ὡς αἶγ' ἐξείης κεφαλὰς ἔχον κτῆ. Ambigitur de sensu vocis ὑψιπετῆεις, cum sine dubio turdi marini dicantur. Atque interpretum commenta contortiora sunt quam veriora. Aenigmatice poeta avium epitheton ad pisces describendos deflectit. Atque suspiceris observasse poetam pisces illos solere ex aqua prosilire. Qua de re cum alioquin nihil observatum reperiam, altera in promptu est explicatio. Turdi enim et ipsi facillime decurrunt ad hamum, et cum viles sint ad praestantiorum piscium capturam adhibentur, cf. Brehmii l. l. p. 168 et 166 de labro: 'der Fang hat wenig Schwierigkeiten, weil alle Lippfische leicht an die Angel gehen . . das Fleisch steht in geringer Achtung und dient den Fischern gewöhnlich nur als Köder zum Fang wertvollerer Arten'. Itaque alte volantes appellantur turdi, quod arundine et ipsi capiuntur et hamo suspensi ad alios pisces inescandos usui sunt. Denique quam accurate Matro piscium naturam observaverit exemplo iuvat demonstrare luculentissimo: confer quaeso verba καὶ πέτρας καταβοσκομένας (v. 79) cum Brehmii verbis l. l. p. 166: 'Ihrem Gebisse entsprechend fressen die meisten Arten vorzugsweise Muscheln, welche sie mit den beweglichen Lippen vom Grunde oder von den Pflanzen des Meeres ablesen . .; doch gibt es auch Pflanzenfresser unter ihnen, welche förmlich weiden, ohne übrigens deshalb tierische Stoffe zu verschmähen' . . V. 79 ludit poeta ambiguitate verborum ὕδαας θ' ὕδατινους; cum enim per se intellegi possint Hyades pluviae, succulas marinas intellegi vult; eadem verborum ambiguitas Romanis fraudi fuit teste

Cicerone de nat. deor. II 111: 'has Graeci stellas Hyadas vocitare suerunt'; cui versui ex Arateis suis desumpto addit: 'nostri imperite suculas, quasi a subus [ὑς] essent, non ab imbribus [ἕιν] nominatae'. Idem testatur Plin. N. H. XVIII 247. **V. 80.** Adverbium ἀναμίξ, quo Matro utitur, ab Homero alienum est, qui quinquies habet ἐπιμίξ, ter ita ut componantur ἵπποι et ἄνδρες vel αὐτοί (Φ 16, Ψ 242; Α 525). Quodsi parodus ad ἵπποι illud alludens dicit ἵππουροι, vix potest dubitari quin locis illis legerit ἀναμίξ. Iam v. 60 σαργοί felicissimo lusu commemorati sunt; itaque alteram recepi Meinekii coniecturam. **V. 81.** Mormyrus etiam Archestrato fr. LII κακὸς ἰχθὺς οὐδέ ποτ' ἐσθλός. **V. 88.** Matro B 703 legisse videtur οὐ μὴν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν. **V. 90** nondum persanatus est. Egregie quidem Meinekios γλυκὺ πνεῖον (cf. δ 446 ἥδὲ μάλα πνείουσαν, δ 567 ξεφύροιο λιγὺ πνείοντος), sed ubique apud Homerum syllaba quae ante πνέειν praecedit in arsi est, quem usum ne Matro quidem potuit neglegere. Accedit quod ἀγχοῦ neque apte potest explicari neque apud Homerum occurrit nisi primum pedem occupans. Denique vereor ut χρυσὸς mutari debeat, cum ad aureum sinapis colorem pertinere videatur. **V. 91.** Lacrimis quas sinapis acrimoniam sibi elicuisse fingit, ad paupertatem suam describendam abutitur, pernae enim et sinapi opponit cotidianum suum victum, caseum et panem. Quid autem sibi velit panis epitheton ὀτρηρός, ut in loco mutilato non expedio. Rectissime vero Kaibelius iudicavit verba τυρῶ δεῖ transponenda esse, nimirum ne versus caesura post tertium pedem apud veteres poetas inaudita dirimatur. **V. 93** ineuntem certissima emendatione Paessensius sanavit. Hoc quoque versu Matronis exemplar Iliadis a nostris libris discrepuisse videtur; legisse enim parodum II 102 Αἴας δ' οὐχ ὑπέμεινε (δ' οὐκέτ' ἔμμενε libri omnes) eo certius licet affirmari,

quod locis haud paucis inter *μίμνε* et *μεῖνε* libros fluctuare scholia testantur, cf. schol. A interl. ad I 355 (*ἔμεινε* pro *ἔμιμνε*); rursus pro *μένειν* verbi formis *μίμνειν* reperitur schol. A interl. *Ξ* 286, Did. schol. A ad *Ξ* 119, schol. H ad *δ* 508. In versus exitu traditam scripturam distinxit ut sit *ῥ' ἀδέεσαι* [debui *ἀδ.*]; sic enim scripsisse parodum puto collato *Α* 87 sq. *ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο χεῖρας | τάνων δένδρεα μακρά, ἄδος τέ μιν ἔκετο θυμόν.* Hesychius: *ἄδος, κόρος, πλησμονή.* Iam Meinekius verum acu tetigerat scribens 'desidero potius nomen taedium et satietatem indicans'. Nunc Kaibelium video idem coniecisse, qui tamen scripsit γὰρ ἀδέεσαι, hoc acutissime adnotans, pluralem numerum parodum ad similitudinem finxisse versus homerici *Π* 102. **V. 94.** Etiam comicis *ὁ ζωμός* est *μέλας*, cf. Pherecr. ap. Ath. VI 268 e; I 174 Kock, Nicostr. ap. Ath. XII 517 a; II 224 Kock, Alexis ap. Ath. III 124 a; II 348 Kock, Euphron. ap. Ath. IX 379 e; IV 486 Meineke. *Ἀκροκώλια* sunt *ῥεία*, de quibus vide Ath. III 95 e sqq.; ibidem Aristophanes *ἀκροκώλια ἤψησα*, Pherecrates *διεφθ' ἀκροκώλια*, Alexis *ὁ γόγγρος ἐφθός, τὰ δ' ἀκροκώλια οὐδέπω.* **V. 95.** Legit Matro *B* 557 *τρισκαίδεκα*: Eust. ad *B* 557 (284, 41): *ὅτι Αἴας ἐκ Σ. ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας, ἕτεροι δὲ γράφουσι 'ἐκ Σ. ἄγε τρισκαίδεκα νῆας'.* πρὸς ὅπερ παρῳδῆται τὸ 'ἐκ Σ. ἄγε τρισκαίδεκα νῆας'. **V. 96.** De lacu sacro Salaminio nihil aliunde habemus compertum; sed fuit in insula Dianae templum (Paus. I 36, 1), cui fortasse ut *Λιμναία* lacus ille sacer erat. Ceterum memorabile est parodum ab altero Homeri de Aiace loco (*Π* 102 sq.) ad alterum (*B* 557) transferri, nec minus iuvat perspicere quomodo effecerit ut ne versus 96 quidem exemplis homericis destitutus sit. **V. 102.** Alicae epitheton *ἡδυπρόσωπος* ad illius candorem referendum videtur, cf. Plin. N. H. XVIII 112. Similiter Eubulus ap. Ath. XV 685 e (*Π* 204 Kock) dicit *μαῖζα χαριτοβλέφαρος.*

V. 105. Quid ineptius quam aqua marina manus lavare convivas, qui ipsis manibus pro instrumentis edendi utebantur? Sic enim videntur intellexisse interpretes, qui etiam ad v. 20 provocant. Recte quidem νίψασθαι ἀπό τινος dici potest sicut ζ 224 ἐκ ποταμοῦ χροά νίξετο . . ἄλμην et absque praepositione β 261 χεῖρας νιψάμενος πολιῆς ἀλός de Telemacho precaturo. At licet prope ipsum portum fuerit convivium, quis quaeso in lautissimis epulis ad mare descendat lavatum? Immo ut est apud Philoxenum (Ath. XV 685 d) κατὰ χεῖρὸς δ' ἥλυθ' ὕδωρ. Itaque 'Oceani fluctus' parodo idem valent quod ἄλμη, quo in verbo iam supra v. 77 ambigue luserat: ὅς ἐναιεν ἐν ἄλμῃ μορμυρούσῃ. Nimirum cum maxima pars cenae in piscibus versata esset, a muria manus erant purgandae.

V. 106. Μύρον ἱρίνον laudat Athenaeus V 195 d: εἰσ-εφέρετο τήλινον, ἀμαράκινον, ἱρίνον, πάντα διαφέροντα ταῖς εὐωδίαις.

V. 108 διάνδιχα sumpsit parodus ex aliis locis homericis, cum B 655 sq. scriptura διὰ τρίχα confirmetur ipsa oppidorum Rhodiorum tripartitione Ἀίνδον Ἰηλυσόν τε καὶ Ἀργινόεντα Κάμειρον. Ad convivarum ordinem verba illa spectare videntur, sed quidni διὰ τρίχα retinens ad crines (θρίξ) referri voluerit?

V. 109 cum emphasi quadam πίνετο δ' οἶνος, cuius exemplum homericum subscripsi. Cf. etiam Philoxenus ap. Ath. XI 476 e: πίνετο νεκτάρεον πῶμ' ἐν κτέ. De vino Lesbio vide Archestr. fr. LIX sq.

V. 112. Sic Hermippus in parodia homerica ap. Ath. I 27 f (I 243 Kock): αὐτὰρ ἀπ' Εὐβοίας ἀπίους καὶ ἴφρια μῆλα.

V. 113. Cf. Eustath. 871, 40.

V. 114. Πρῶσοφατοι sunt uvae recentissime carptae. Ἀμάμαξυν: cf. Eustath. 1524, 33 ἀμάμαξυς, σταφυλῆς γένος. οἱ δὲ, ἀνα-δενδράδα φασίν. Quam explicationem amplectitur Hehnius quoque 'Kulturpfl. u. Haustihere' p. 67, minus recte, opinor, si audis Hesychium s. v.: εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ χωλοῦ τινος, δύο βακτηρίαις ὑπὸ ταῖς μασχάλας ἐρειδομένου, καὶ

ἐκκηρεμάμενον ἔχοντας τὸν πόδα ὥς βότρυν. Quem iocum minus ad vitem ex arboribus quam sudibus suspensam convenire apparet. Cf. schol. Arist. Vesp. 325. **V. 116** εὐκυνκλον restituendum erat, scutorum apud Homerum epitheton (*E* 453 al.), nisi forte legit Matro ἔγκυνκλον. In fine versus Jacobsii vestigiis insistens qui voluit ἀδρόν, scripsi ἀβρόν Archestrati maxime memor fr. IV v. 18, a quo placenta Erythris facta vocatur λευκὸς ἀβραῖς θάλλων ὥραις; optime enim Matronis quoque loco iuventutis imago convenit ad placentam recentem translata. Meinekii coniectura ἀγνής ideo moleste fertur quod Cereris epitheton versus qui deae nomen antecedit tenorem aequo vehementius interrumpit. Ribbeckii coniectura ad Archestr. fr. 3, 14 (IV 14) per nimias ambages placenta fit filia farinae Cereris, praeterquam quod lectorum expectatio usque ad vocem πλακοῦντα suspensa farinae mentione praeoccupata tollitur. Post **v. 118** sententiae hiatum detexit Meinekius; qui etiam traditam scripturam πόρναι δ' εἰσῆλθον, πόρναι δύο tuetur locis qualis est Theocr. Id. XVIII 50: *Λατὼ μὲν δολίῃ, Λατὼ κουροτρόφος*. **V. 122** sagaciter Schweighaeuserus: 'videtur suo more parodus lubricam verborum ambiguitatem sectatus. Primum ista verba ὥς Στρατοκλῆς ἤλαννε per se posita sic intellegi voluit quemadmodum verbo ἐλάυνειν usus est comicus in Eccles. v. 39 [adde Plat. com. ap. Ath. X 456a; I 601 Kock] 'quibuscum consuetudinem habebat Stratocles': sed mox, quasi de hoc non cogitasset, adicit ista ποδώκεας ὀρνίθας ὥς, quo velocitatem designaret, qua saltationes suas et praeestigias meretriculae illae peragebant'.

Matronis fragmenta

I

ὄστρεά τ' ἥνεικεν, Θέτιδος Νηρηίδος ὕδνα

II

σόγκους δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 μυελόεν βλάστημα, καρηκομόωντας ἀκάνθαις,
 βολβίνας θ', αἰ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰσὶν αἰδοί,
 ἃς ἐν χέρσῳ θρέψε Διὸς παῖς ἄσπετος ὄμβρος,
 5 λευκοτέρως χιόνος, ἔσθειν <δ'> ἀμύλοισιν ὁμοίως·
 τάων θυομένων ἠράσσατο πότνια γαστήρ.

HOMERI DETORTI VERSVS

- I 1 ἴσθμιον ἥνεικεν θεράπων* σ 300
 μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος καλλιπλοκάμου ἀλοσύδνης T 207
 II 1 πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω B 488
 2 καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς* B 11 al.
 3 Τυνδαρίδας, οἳ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἐξεγένοντο hymn. XVI 2
 4 τὰς ἐν Πιερίῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων B 766
 Διὸς παῖς* θ 488
 ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος | M 286
 | ῥήξας ἀσπέτω ὄμβρῳ N 139
 5 λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι K 437
 6 τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων T 223
 πότνια μήτηρ* Z 264 al.

TESTIMONIA

I Ath. II 62c: καὶ Μάτρων ὁ παρωδὸς ἐν τῷ Δείπῳ
 «ὄστρεα — ὕδνα».

II Ath. II 64c: μνημονεύει δὲ βολβίνης Μάτρων ἐν
 παρωδίαις «σόγκους — γαστήρ». Affert Eustathius v. 2
 p. 1094, 47, v. 4—6 p. 1053, 11.

VARIETAS LECTIIONIS

I ἥνεγκε E

II 3 pro αἰδοί requirit γενέθλη vel νεοσσοί Kaibel, ἐδωδή
 Wilamowitz 5 ἔσθειν (cf. etiam Conv. Att. v. 5) Osann et
 Wachsmuth: ἰδεῖν CE, ἰδέειν Brunck, δ' add. Osann, ἀμύλοισι δ'
 Eustathius 1053, 11 6 θυομένων Meineke: φρυομένων A

III

καὶ σικνὸν εἶδον, γαίης ἔρικυδέος υἷόν,
κείμενον ἐν λαχάνοις· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κείτο τραπέζας.

IV

ὥς ἔφαθ', οἱ δ' ἐγέλασσαν, ἐπήνειακ' ἄν τ' ἐπὶ τούτῳ
σιτευτὰς ὄρνιθας ἐπ' ἀργυρέοισι πίναξιν,
ἄτριχας, οἰέτεας, λαγάνοις κατὰ νῶτον εἴσας.

V

οὐδ' ἀπὸ πασσαλόφιν κρέμασαν, ὅθι περ τετάνυστο
σκινδαψὸς τετράχορδος ἀνηλακάτοιο γυναικός.

HOMERI DETORTI VERSVS

- III 1sq. καὶ Τιτυὸν εἶδον, Γαίης ἔρικυδέος υἷόν,
κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κείτο πέλεθρα λ 576sq.
IV 1 ὥς ἔφαθ', αἱ δ' ἐγέλασσαν* σ 320
2 καὶ ἀργυρέοισιν ἱμάσιν* E 727
2 sq. ὄρνιθας ὥς
ἄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον εἴσας B 764 sq.
V 1sq. καὶ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασαν φόρμιγγα λίγειαν θ 67
αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ | ἡλακάτῃ τετάνυστο δ 134 sq.
χρυσηλάκατος κελαιδαινὴ | Ἄρτεμις T 70 sq.

TESTIMONIA

III Ath. III 73 e: Μάτρων ἐν παρῳδαίαις «καὶ —
τραπέζας».

IV Ath. XIV 656 c: σιτιστῶν δὲ ὄρνιθων μὲν μνημονεύει
Μάτρων ἐν ταῖς παρῳδαίαις οὕτως «ὥς — εἴσας».

V Ath. IV 183 a: ἐστὶν δ' ὁ σκινδαψὸς τετράχορδον ὄρ-
γανον, ὥς ὁ παρῳδός φησι Μάτρων ἐν τούτοις· «οὐδ' —
γυναικός».

VARIETAS LECTIONIS

IV 1 ἐπηνειακ' A

V 1 οὐδ' ὑπὸ A, οἱ δ' ἀπὸ Meineke

VI

οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Εὐβοίος τε καὶ Ἑρμογένης δῖοί τε Φίλιπποι,
 οἱ μὲν δὴ τεθνᾶσι καὶ εἰν Ἀίδαο δόμοισιν.
 ἔστι δέ τις Κλεόνικος, ὃν ἀθάνατος λάχε γῆρας,
 5 οὔτε πονητῶν ἀδαήμων οὔτε θεάτρων,
 ᾧ καὶ τεθνεῖωτι λαλεῖν πόρε Φερσεφόνεια.

HOMERI DETORTI VERSVS

- VI 1 οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι A 825
 2 καὶ Λέλεγες καὶ Κανύκωνες δῖοί τε Πελασγοί K 429
 3 εἰ δ' ἦδη τεθνᾶσι καὶ εἰν Ἀίδαο δόμοισιν X 52
 4 ἔστι δέ τις ποταμός* A 722
 τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς* B 741
 τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς | A 49 γῆρας* A 437
 5 οὐ γὰρ τι πληγέων ἀδαήμων οὐδὲ βολᾶων ρ 283
 6 τῷ καὶ τεθνεῖωτι νόον πόρε Περσεφόνεια κ 494

TESTIMONIVM

VI Ath. XV 697e: καὶ κατὰ τὸν παρωδὸν Μάτρωνα
 «οἱ μὲν — Φερσεφόνεια». Affert versus Eustathius
 1665, 34.

VARIETAS LECTIONIS

VI 2 δῖος τε Φίλιππος (cf. M 21) vel Εὐβοιοί τε καὶ Ἑρ-
 μογέναι (cf. K 429) Meineke δοιῶ vel δοιοὶ Stadtmueller
 3 τεθνᾶσιν A 4 ἔστιν A ὃν ἀθάνατος — γῆρας Stadtmueller
 (sive ὃς ἀθάνατος — γῆρυν): ἀθάνατον — γῆρας A 6 Περσε-
 φόνεια Eustathius

COMMENTARIVS

Fragmentum I

De universo fragmento vide p. 54. Ostrea per com-
 parationem Thetidis tubera vocat ut in Cenae v. 36
 congrum Τιτυδὸν λίμνης; praeter locum homericum quem
 subscripsi, meminerat parodus phocas δ 404 appellari νέ-
 ποδας καλῆς ἁλοσύδνης. Accedit denique vocis ὕδνη deri-

vatio: Hesychius ὕδναι· ἔγγοναι, σύντροφοι; idem ὕδνεῖν· τρέφειν, κρύβειν. αὕξειν; E. M. p. 776, 11 ὕδνῶ τὸ τρέφω καὶ ὕδνεῖν τὸ τρέφειν.

Fragmentum II

De universo fragmento vide supra p. 55 sq. V. 1. De soncho Plin. N. H. XXII 88 'Estur et sonchus — ut quem Theseo apud Callimachum adponat Hecale — uterque, albus et niger. Lactucæ similes ambo, nisi spinosi essent, caulo cubitali, anguloso, intus cavo, sed qui fractus copioso lacte manat'. Non admodum magni illos aestimatos esse disci potest ex lepida narratiuncula quam Hegesandrus ap. Ath. VI 250 e profert de Euclide, cui cum complures sonchi essent appositī ὁ Καπανεύς, inquit, ὁ ὑπὸ τοῦ Εὐριπίδου εἰσαγόμενος ἐν ταῖς Ἰκέτισιν (v. 864, ubi φεύγων) ὑπεραστειῶς ἦν 'μισῶν τραπέζας ὅστις ἐξογκοῖτ' ἄγαν'. V. 3 bulbinae Iovis vocantur cantrices quia ventris flatus gignunt, nisi eo referri debent illa verba, quod in patina dum torrentur stridorem edunt, cui rei non obstare puto quod v. 5 nive candidiores appellantur: illic enim bulbinae dicuntur cum friguntur, hic crudæ putaminibus detractis. Ceterum cf. Cenæ v. 63. V. 4 ἐν χόρτῳ Stadtmuellerus, at loci nomen proprium requiro sicut B 766 ἐν Πιερίῃ. Suo more homericus ille Διὸς ὄμβρος Matroni existit Iovis filius sicut Cenæ v. 117 πλακοῦς, Cereris donum, Δήμητρος παῖς. Suspectavit φυομένων Meinekius cui aut ὕομένων videbatur scribendum collato versu 3 (cf. § 131 ὕομενος eadem sede versus) aut θυομένων 'quando mactantur' ut Horatius dixerit 'porrum seu caepe trucidas'. Alterum hoc prae-tuli, sed ita ut θυομένων referri velim ad odoris suavitatem, qui e bulbinis recens frictis adflatur. Nusquam enim apud Homerum θῦσαι de immolanda hostia (σφάζαι) usurpatur, sed de offerendis ἀπαρχαῖς idemque valet quod θυμᾶσαι, cf. Ariston. ad I 219, Lehrsii Aristarch. p. 82.

Fragmentum III

Vide supra p. 55.

Fragmentum IV

Num hoc fragmentum Cenae Atticae fuerit, supra p. 56 disserui.

Fragmentum V

Videtur de meretricula esse sermo. V. 1 Meinekius οἱ δ' ἀπὸ, illud minus recte, nihil enim offensae in negatione οὐδέ: illam quam nescimus rem non suspenderunt ἀπὸ πασσαλόφιν, quippe unde suspensus esset σκινδαψός, ita ut novae rei locus non iam superesset. Ceterum operae pretium est animadvertere, qua arte parodus Homeri verba concinnaverit. Matro fortasse Θ 67 legit καὶ δ' ἀπό.

Fragmentum VI

Vide supra p. 56. V. 2 retinui pluralem numerum δῖοι τε Φίλιπποι, nam quidni duos Philippos laudare potuerit parodus? Hic ipse numerus, δοιῶ sive δοιούς, Stadtmuëlleri coniectura infertur, equidem δῖοι retinuerim cum hac maxime voce parodia versus homerici agnoscatur. Idem vero versum 4 egregie emendavit scribens ὃν ἀθάνατος λάχε γῆρως, 'cui vox, i. e. loquacitas non interitura (καὶ τεθνεῶτι λαλεῖν 'etiam cum mortuus erit') contigit'. Nequaquam enim iam ad inferos abiisse sed vixisse etiamtunc Cleonicum satis demonstrant verba ἔστι δέ τις Κλεόνικος versui antecedenti (οἱ μὲν δὴ τεθνεῶσι κτέ.) opposita. De Cleonico Eustathius 1665, 33: ἰστέον δὲ ὅτι ὁ παρωδὸς Μάτρων κέντρωνος λόγῳ συμφορήσας ἐν μεταποιήσει καὶ ἐκ τῶν κατὰ Τειρεσίαν εἰς τινὰ Κλεόνικον σοφὸν ἄνδρα ἔγραψεν οὕτως: «οἱ μὲν δὴ πάντες — Περσεφόνηα», διὰ τῶν αὐτοῦ δηλαδὴ βιβλίων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς λόγων. τοῦτο δὲ καὶ σκῶμμα ἔσται ποτὲ λάλου ἀνδρός. Quae cuius farinae sint apparet.

VI INCERTORVM FRAGMENTA

I

Versus parodicus ab Herodico Crateteo servatus, cuius disputationem de convivio Homérico cum Platonico, Xenophonteo, Epicureo in comparisonem vocato Athenaeus libro V cap. 3—18 transcripsit (cf. Carolum Schmidt, de Herodico Crateteo, progr. Elbing. 1886 p. X sqq.), a Meinekio Matronis Convivio Attico tribuitur iniuria, si recta sunt quae supra p. 55 sq. disputavimus; sed fortasse ex alia convivii descriptione ab eodem parodo composita desumptus est, cui coniecturae praeter ipsa verba Herodici (παρὰ — συνάγουσι) optime conveniunt et indoles versus parodici et Matronis fragmenti IV comparatio.

FRAGMENTVM

τοῖς δ' ὁ κόλαξ πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῶκον·

TESTIMONIUM et HOMERI DETORTVS VERSVS

Ath. V 187a: τοιγαροῦν παρ' Ὀμήρῳ μετὰ τὸ πιεῖν·
τοῖς δ' ὁ γέρον πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν (H 324),
παρὰ δὲ τοῖς οὐ τὰ σώφρονα συμπόσια συνάγουσι· «τοῖς —
μῶκον».

II

FRAGMENTVM

πλήρης μὲν λαχάνων ἀγορή, πλήρης δὲ καὶ ἄρτων.

HOMERI SIMILES VERSVS

πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες κτέ. B 226
εἰδώλων δὲ πλεόν προθύρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή v 355

TESTIMONIUM

Ath. VI 270c: πρὸς ὃν ὁ Οὐλπιανὸς ἀεί ποτε διαπο-
λεμῶν ἔφη· «πλεῖται — ἄρτων».

III

Duos versus parodicos sine auctoris nomine ab Athe-
naeo VI p. 270e relatos propter verba paulo infra ab
Athenaeo exhibita (p. 271a) «δεῖ οὖν καὶ μετὰ τὸν κω-
μικὸν Μεταγένην ἐπειπόντα

εἰς οἶωνός ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ δείπνου
τέτλαναι» (cf. τέτλαθι δὴ v. 1 fragmenti) Schweig-
haeuserus Fritzscheus Bergkii Metageni comico tribuerunt
nullo titulo adiuti (cf. Kockium FCA. I 709), neque rectius
Hegemoni tribuit Meinekii, cum eodem iure possint Ma-
troni vindicari (cf. imprimis Conv. Att. v. 94).

FRAGMENTVM

τέτλαθι δὴ πενίη καὶ ἀνάσχεο μωρολογούντων·
ὅψων γὰρ πληθὸς σε δαμᾶ καὶ λιμὸς ἀτερπής.

HOMERI DETORTI VERSVS

- 1 τέτλαθι μῆτερ ἐμὴ καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ A 586
τέτλαθι δὴ κραιδίη* v 18
- 2 εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾶ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦς A 61
λιμὸς ἀτερπής T 354 ἀταρβής | N 299 ἀταρπόν | P 743, § 1

TESTIMONIUM

Ath. VI 270e: θεασάμενος πληθὸς ἰχθύων καὶ ἄλλων
Corpusc. I.

παντοδαπῶν ὄψων παρασκευὴν εἰσκυκλουμένην . . ἀνέκραγεν·
«τέτλαθι — ἀτερπής».

III

FRAGMENTVM

οὕς ἐδίδαξαν ἀριστερὰ γράμματα Μοῦσαι

HOMERI DETORTVS VERSVS

| ἥ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε θ 488, cf. θ 480 sq.

TESTIMONIUM

Athen. XIII p. 571 b δοκεῖς γάρ μοι ἐκείνων εἶς εἶναι·
«οὕς — Μοῦσαι», ὥς τις ἔφη τῶν παρωδῶν.

COMMENTARIVS

Confer Theognetum ἐν Φάσματι ap. Ath. III 104 c
(IV 549 Mein.): ἐπαρίστερ' ἔμαθες, ὧ πόνηρες, γράμματα.

V

FRAGMENTVM

ἔστειχε δ' ἔχων ὑπὸ ποσσὶ χίμεθλα

HOMERI DETORTVS VERSVS

δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα φ 341

TESTIMONIUM

Aristot. Rhetor. III 11 p. 1412 a 29 καὶ ἐν τοῖς μέτροις·
οὐ γὰρ ὥσπερ ὁ ἀκούων ὑπέλαβεν· «ἔστειχε — χίμεθλα»·
ὁ δ' ὧρετο πέδιλα ἔρειν.

VI

FRAGMENTVM

Ἐρμολαῖκόξανθος ἐπενξάμενος Διὶ πατρί·

HOMERI VSVRPATVS VERSVS

Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπενξάμενος Διὶ πατρί Γ 350, P 46

TESTIMONIUM

Aristot. Poet. 21 in., p. 1457a 34: εἴη δ' ἂν καὶ τρι-
 πλοῦν καὶ τετραπλοῦν καὶ πολλαπλοῦν ὄνομα, οἷον τὰ πολλὰ (?)
 τῶν Μασσαλιωτῶν (Aristotelis libri Μεγαλιωτῶν)· «Ἐρμο-
 καϊκόξανθος ἐπευξάμενος Διὶ πατρί» (ἐπ. Δ. π. om.
 Aristot. libri). Sic enim hunc locum nuper restituit Die-
 lesius ('Ber. der Berl. Akad.' 1888 p. 52 sq.) ex arabica
 Poeticae versione a Margoliouthio in 'Analectis orientalibus
 ad Poeticam Aristotelem' edita. Versionis enim arabicae
 illius loci interpretatio latina haec est: sicut multa de
 Massaliotis Ermokaikon Xanthus qui supplica-
 batur dominum caelorum ('dominus caelorum' Syris
 idem valet quod Graecis Ζεύς). Ceterum Dielesius coniecit
 nomen Ἐρμ. spectare ad Phocaeam intra Hermi Caicique ostia
 sitam et praeter hoc alia quoque complura similiter com-
 posita Massaliotarum nomina in illo carmine parodico fuisse.

VII

FRAGMENTVM

ὦ βροτολοιγέ, πόσους σὺ <βρο>τῶν Ἰδι προΐψας;

HOMERI DETORTVS VERSVS

Ἰαρεσ Ἰαρεσ βροτολοιγέ E 31

πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἰδι προΐαψεν* A 3

TESTIMONIUM

Cod. Vossianus Etym. Magn. v. βροτολοιγός p. 215, 7
 κυρίως δὲ ἐπὶ ἱατρῶν ἡ λέξις παραλαμβάνεται· Ὅμηρος
 «ὦ — προΐαψας» cf. Eustath. ad Il. E 31 p. 518, 41
 ὅτι βροτολοιγός κοινότερον μὲν ὁ ἀνδροφόνος· δύναται δέ
 ποτε σκωφθῆναι τοιοῦτος καὶ ὁ ἄτεχνος ἱατρός.

VARIETAS LECTIONIS

σὺ τῷ ᾧδη Voss.: corr. Meinekios in litteris ad Wachsmuthium datis

COMMENTARIVS

Adloquitur in carmine parodico nescio quis medicum imperitum *ἄτεχνον ἰατρόν*, ut ait Eustathius l. s. In eodem versu A 3, ut monet Stadtmuellerus, facetissime ludit medicus in ep. Anth. P. XI 401.

VIII

Anonymus parodus Dionis Chrysostomi
aequalis

Duo fragmenta parodica a Dione Chrysostomo in oratione Alexandrina (XXXII) prolata iam in princeps quod con-
gessit parodiarum homericarum corpus Henricus Stephanus recepit (*Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ἄγών κτῆ.* 1573) sed ita ut ab emendandis illis manum abstineret. Inde diu iacuerunt neglecta, quoad a Curtio Wachsmuthio in Mus. Rhen. vol. XVIII p. 625 sqq. denuo in lucem protracta non minus emendatione verborum quam explicatione rerum in formam sententiamque veriore vindicarentur subscriptis infra Homeri versibus a parodo detortis.

De prioris fragmenti poeta Wachsmuthius docuit duplicem memoriam ipsi Dioni deberi; orator enim sicut verbis quibus illud inducit (*τις τῶν σαπρῶν τούτων ποιητῶν*) parodum significat sibi ipsi esse aequalem, ita verbis extremis (*ὅπως μὴ μόνοι δοκῆτε εἶναι γελοιοί*) illum non fuisse hominem Alexandrinum aperte testatur. Describuntur ludorum circensium qui equorum curriculis fiebant turbae atque tumultus, cuius descriptionis vis parodica maxime nititur similitudinibus homericis nullo fere verbo immutato petulanti cum ludificatione ad certaminum circensium argumenta deflexis. Quod fragmentum quamquam non minus triginta sex versibus continetur, tamen, ut monet Wachsmuthius, exigua tantummodo pars est carminis integri, cum haec verba Dio subiciat: *ταῦτα μὲν ὑμῖν ἀπὸ πολλῶν*

καὶ φάυλων ὀλίγα. Id quod in verbosa huius parodi loquacitate mirandum non est.

Alterius fragmenti quattuor versus qui ad ludos publicos in amphitheatro actos spectare videntur, num eiusdem sint parodi ego cum Wachsmuthio in dubio relinquo, esse tamen verisimillimum libenter concedo.

VIIIa

FRAGMENTVM

ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο πουλοβοτείρῃ,
 ἄλλοτε δ' αἰξάσκε μετήορα· τοὶ δὲ θεαταὶ
 θώκοις ἐν σφετέροις οὔθ' ἔστασαν οὐδὲ κάθηντο
 χλωροὶ ὑπὰ δειούς πεφοβημένοι, οἱ δ' ὑπὸ νείκης
 5 ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσι
 χεῖρας ἀνίσχοντες μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστοι.

HOMERI DETORTI VERSVS

1 sqq. ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο πουλυβοτείρῃ,
 ἄλλοτε δ' αἰξάσκε μετήορα· τοὶ δ' ἐλατήρες
 ἔστασαν ἐν δίφροις Ψ 368 sqq.

4 χλωροὶ ὑπὰ δειούς πεφοβημένοι O 4

5 sq. ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσι
 χεῖρας ἀνίσχοντες μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος Θ 346 sq.

TESTIMONIVM

Dio Chrysostomus orat. XXXII 81 p. 693 Reiske: ὑμῶν δ' οὐδεὶς ἐν τῇ θεᾷ καθέστηκεν, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον πέτεσθε τῶν ἵππων καὶ τῶν ἡνιόχων καὶ γελοῖως ἐλαύνετε καὶ ἡνιοχεῖτε καὶ διώκετε καὶ ἡγεῖσθε καὶ πίπτετε. τοιγαροῦν οὐ κακῶς τις παραιοίησε τῶν σαπρῶν τούτων ποιητῶν· «ἄρματα — ἄνακτι». ταῦτα μὲν ὑμῖν ἀπὸ πολλῶν καὶ φάυλων ὀλίγα, ὅπως μὴ μόνοι δοκῇτε εἶναι γελοῖοι.

VARIETAS LECTIONIS

4 οἱ δ' Urbinas: οὐδ' ceteri, ἡδ' Selden νείκης corr.
 Wachsmuth pro νείκης

ἥντε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει ἡεροφώνων
ὥς ἐπεὶ οὖν ζῦθόν τ' ἔπιον καὶ ἀθέσφατον οἶνον,
κλαγγῇ τοί γε πέτονται ἐπὶ σταδίοιο κελεύθου.

- 10 οἱ δ', ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἢ κολοιδῶν,
οὐλον κεκλήγοντες, ὅτε προιδῶσιν ἰόντα
ἵππον, ὃς ἀνθρώποισι πόνον φέρει ἡλιθίοισιν,
ὥς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ἐπιπτον.

- ὥς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλφάας,
15 ὥς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκρα θεσπιδαῆς πῦρ,
πάντη δ' εἰλυφῶν ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὀρμῇ·
ὥς οἱ μὲν μάρναντο πυρὸς δέμας, οὐδέ κε φαίης
οὐδέ ποτ' ἡέλιον σόον ἔμμεναι οὔτε σελήνην.

HOMERI DETORTI VERSVS

- 7 sqq. ἥντε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
αἵ τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων Γ 3 sqq.

7 ἡεροφόνων* Σ 505

- 10 sqq. τῶν δ', ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἢ κολοιδῶν,
οὐλον κεκλήγοντες, ὅτε προιδῶσιν ἰόντα
κίρκον, ὃ τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν Ρ 755 sqq.

13 ὥς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν Π 430

14 ὥς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλφάας Ε 499

15 ὥς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκρα θεσπιδαῆς πῦρ Τ 490

- 16 sq. πάντη τ' εἰλυφῶν ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὀρμῇ Α 156 sq.

- 18 sq. ὥς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς, οὐδέ κε φαίης
οὔτε ποτ' ἡέλιον σόον ἔμμεναι οὔτε σελήνην Ρ 366 sq.

VARIETAS LECTIONIS

7 ἡεροφόνων Diltthey Anal. Callim. sent. contr. IV, ἡεροφοι-
τῶν Stadtmueller: ἢ κολοιδῶν libri 8 ὥς corr. Wachsmuth
pro αἵτ' 9 τοί γε corr. Wachsmuth pro ταίγε ἐπὶ corr. pro
ἀπὸ Emperius qui malit κέλευθα; ἀπὸ στ. κέλευθον Stadtm.
12 πόνον pro φόνον corr. Wachsm., φόβον Diltthey

20 οἷη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν,
 ἀνδρῶν κουφονόων φιλαεθλοτάτων ἀγερώχων.
 ἡχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς ἀνγάς.
 ὧδε δέ τις εἶπεςκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο,
 25 τί πτώσσεις; τί δ' ὀπιπτεύεις κατὰ τέρμ' ἐν ἄγωνι;
 εἰ δ' ἄγε νῦν πείρησαι, ἵνα κναφθῇς ἀποτίνης·

τὸν δ' αὖθ' Ἰπποκόων ἀπαμειβόμενος προσέειπε·

τέττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπεῖθεο μύθῳ·

ἡπεδανὸς δέ νύ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι·

30 τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφιν προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος·

οὐχ ὀράας, οἷος κάρῳ καλὸς τε μέγας τε;

ἀλλ' ἐπι τοι καὶ μοῖ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.

αἶ γάρ πως ὑμᾶς γε καὶ αὐτοὺς ἐνθάδε πάντας

HOMERI DETORTI VERSVS

20 οἷη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν Z 146

21 Τρώων ἀγερώχων* Γ 36 al.

22 ἡχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς ἀνγάς N 837

23 ὧδε δέ τις εἶπεςκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον B 271

24 οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο A 225

25 τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας; Δ 371

ἐλαννέμεν ἄρμ' ἐν ἄγωνι* Ψ 531

26 εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι, ἵνα γνῶσι καὶ οἶδε A 302

ἵνα βλαφθῇς ἀποτίση* I 512

27 τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπε T 86

28 τέττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπεῖθεο μύθῳ Δ 412

29 ἡπεδανὸς δέ νύ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι Θ 104

30 τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφιν προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος T 404

31 sq. οὐχ ὀράας, οἷος καὶ ἐγὼ καλὸς τε μέγας τε;

ἀλλ' ἐπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή Φ 108, 110

33 αἶ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη X 346

ἐνθάδε πάντας* E 823 al.

VARIETAS LECTIONIS

21 φιλαεθλοτάτων corr. Wachsmuth pro φιλαοιδοτάτων 22
 ἀνὰ Reiske 25 τέρμ' Stadtmueller corr. pro ἄρμ' 26 κνα-
 φθῇς corr. Emperius de orat. Corinth. p. 23 pro καμφθῇς

- ὀπλήεντας ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 35 ὥς μή μοι τρύξητε καθήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
 ὥς ἔφαθ'· οἱ δ' εὖχοντο Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι.

HOMERI DETORTI VERSVS

- 34 ἀνδρήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη T 407
 35 ὥς μή μοι τρύξητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος I 311
 36 ὥς ἔφαθ'· οἱ δ' εὖχοντο Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι H 200

COMMENTARIVS

Priusquam ad singula interpretanda accedamus quaestio exoritur gravissima, num iure omnino totam hanc eclogam Dio apposuerit ut ad mores Alexandrinorum irridendos idoneam, quos dicit non minus ridiculos esse in spectandis ludis quam ipsos aurigas in agitandis equis. Nam qui testimonium supra adlatum legerit, verba τοιγαροῦν οὐ κακῶς παρεποίησε κτέ. non tam ad prius enuntiationis antecedentis membrum quod paucis verbis continetur (ὕμῶν δὲ οὐδεὶς ἐν τῇ θέᾳ καθέστηκεν) quam ad posterius et verbis multo amplius et sententiis elatius (ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον — πίπτετε) referet; itaque suspicabitur non modo versibus 2—6, qui aperte sunt de spectatoribus, sed etiam reliqua parte eclogae, imprimis versibus 7—21, ubi similitudines homericæ supra modum fere cumulantur, spectatorum ridiculam concitationem a parodo describi. Attamen similitudines illae omnes non ad spectatores, sed ad aurigas pertinent, quibus solis conveniunt; coacervandis autem illis imitatur parodus locum Homeri simillimum B 455—473, in quibus e rerum natura cum alia tum ignis grues folia ad describendam Argivorum multitudinem et turbam adhibentur. Quo exemplo homerico etiam cavetur ne quis propter formulas τοί γε (v. 9), οἱ δὲ (v. 10), οἱ μὲν (v. 18) animum inducat similitudines illas partim ad aurigas, partim ad spectatores referre; ne diversae quidem aurigarum factiones statui pos-

sunt — quae num omnino circa exitum primi p. Chr. n. saeculi apud Graecos fuerint sicut fuere apud Romanos valde dubium est¹⁾ — sed ut solet apud Homerum formulis illis (*οἱ δέ, οἱ μέν*) adhibitis de eodem subiecto oratio propagatur (sic B 459 *τῶν δέ*, 474 *τοὺς δέ*). Itaque cum v. 7—21 ad agitadores solos pertineant, aut errasse Dionem sumere debemus ut illis quoque versibus depingi spectatores intellexisse putandus sit (cf. in testimonio *πέτεσθε* et v. 9 *πέτονται*, in testimonio *πίπτετε* et v. 13 *ἐπιπτον*, v. 17 *πίπτουσιν*), aut primis illis versibus (1—6) adlatis iusto longius propectum reliquos animi causa addidisse. Mihi quidem illud verisimilius videtur.

Unum tamen cumulatis illis similitudinibus effici videtur, ut diversa certaminis momenta proponantur: ut enim v. 7—9 (cfr. imprimis v. 8) cursus initium describitur, sic v. 10—13 primus certantium concursus illustratur (v. 13 *ἐπ' ἀλλήλοισιν ἐπιπτον*); quem sequitur ardor pugnae incitatus (v. 18 *μάρναντο πυρὸς δέμας*), nimirum non sine aurigarum altercatione v. 23 sqq.

Iam de singulis breviter absolvamus. V. 4 retinui Urbinatis scripturam *οἱ δέ*, qua binae accuratius discernuntur spectatorum factiones pro diversorum aurigarum aut clade aut victoria partim timore pallentium partim laetitia exsultantium. V. 7 pro *ἡ ἐκ κολοιῶν*, quod e v. 10 perperam inlatum esse apparet, Diltheius *ἡεροφώνων* coniecit praeconum ut scis apud Homerum epitheton; quae coniectura eo quoque commendatur, quod etiam Oppianus hal. I 620 eundem v. Γ 3 imitatus eodem epitheto utitur. Tamen nescio an rectius Stadtm. *ἡεροφοιτῶν* coll. Orph. lith. 45 *ὄσσα τε κεκλήγασιν .. ἡεροφοῖται | οἰωνοί*. V. 8.

1) Diversorum pannorum mos ad Alexandrinos certe tunc temporis a Romanis nondum translatus erat; trium enim vel quattuor aurigarum numerum uno in certamine prodeuntium Dio commemorat or. XXXII p. 673 Reiske.

Vinolentos certamina iniisse aurigas cernitur etiam ex v. 24 (*οἰνοβαρές*). **V. 20** ridicule deflectitur clarissima illa generis humani cum foliis arborum comparatio homerica: foliorum instar aurigarii e curribus deturbantur tamquam vento abrepti (cf. *ἄνεμος* v. 14 et 16); quae comparatio ad aurigarios detorta eo magis risum movet, quod alterum quod est apud Homerum membrum, *ἄλλα δέ θ' ὕλη τηλεθώσα φύει*, nimirum ad irritum redigitur. **V. 22** de voce *ἀμφοτέρων* explicanda despero equidem, cum duarum certantium factionum nulla mentio antecedit. Diltheius de duobus aurigariis cogitaverat, qui v. sq. altercantes inducuntur, nimis audacter; itaque Homeri recordatione videtur verbum expulsum esse quod certantium notionem referret. **V. 23** incipit duorum aurigarum altercatio iam ad metam appropinquantium aurigis et equis aequae perniciosam. Verissime enim Stadtmuellerus v. 25 restituit *τί δ' ὀπιπτεύεις κατὰ τέρεμ' ἐν ἀγῶνι* collato *Ψ 323 αἰεὶ τέρεμ' ὁρώων* (= *ὀπιπ.*) *στρέφει ἐγγύθεν*. Pariter minae ab Hippocoontis adversario v. 26 iactatae respondent Nestoris praecepto *Ψ 340 sq. λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, μή πως ἵππους τε τρώσῃς κατὰ θ' ἄρματα ἄξις*. **V. 30** adversarii equus interpellat Hippocoontem, a quo reprehensus erat, ad pulchritudinem et magnitudinem suam provocans; tamen ut sibi ipsi, ita superbo quoque adversario ad metam perniciem imminere. Ab hoc uno equorum castigatore v. 33 equus ad omnes se convertit spectatores (cf. *ὕμᾱς ἐνθάδε πάντα* et *καθήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος*). **V. 34** *ὀπλήεντας* docet Wachsmuthius non a nomine *ὄπλον*, sed a nomine *ὀπλή*, 'ungula', derivandum esse: proclive dicit equus hominibus esse equos obiurgare; a qua obiurgatione fore ut illi protinus desisterent, si ipsi ungulis essent praediti, i. e. equi essent. Denique Herae nomen, ut monet Wachsmuthius, poeta ideo fortasse ex exemplo homerico retinuit, ut in illius cognomine *ὀπλοσμία* ambigue luderet. **V. 36** ad spectatorum vota

(cf. v. 6) poeta revertit; unde etiam luculentius apparet similitudines illas omnes non posse referri nisi ad certantes: nam ut incipit ecloga a spectatorum votis, sic desinit in eadem haec vota, in quibus nuncupandis occupati sunt spectatores dum certant aurigae.

VIII b

FRAGMENTVM

μῖμοι τ' ὀρχησται τε χοροῖτυπήσιν ἄριστοι
ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορες, οἳ κε τάχιστα
ἤγειραν μέγα νεῖκος ἀπαιδεύτοισι θεαταῖς
νηπιάχοις, ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι φέρουσιν.

HOMERI DETORTI VERSVS

- 1 ψεῦσταί τ' ὀρχησται τε, χοροῖτυπήσιν ἄριστοι Ω 261
2 sq. ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, οἳ κε τάχιστα
ἔκριναν μέγα νεῖκος ὁμοίων πολέμοιο σ 263 sq.
4 νηπιάχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι Π 262

TESTIMONIVM

Dio Chrysostomus or. XXXII 4 p. 654 Reiske: οὔτε γὰρ αὐτοὶ σπουδαῖοί ἐστε οὔτε οἱ ὑμέτεροι συνήθεις καὶ πολλάκις εἰς ὑμᾶς εἰσιόντες, «μῖμοι — φέρουσιν».

VARIETAS LECTIONIS

Cum v. 1 χοροῖτυπήσιν et languidius videatur ut simpliciter ex Homero depromptum et minus commode dictum hoc loco de mimis, Wachsmuthius quamquam in tam exiguo fragmento certum iudicium facere non vult, tamen non tam de saltatoribus cogitandum esse putat quam de cinaedis, quorum ad obscoenas saltationes maxime conveniret si scriptum esset χαμαιτυπήσιν.

IX

Anonymus poeta Galeni fere aequalis

Incerti poetae carmen didacticum a Galeno partim prosa oratione redditum, partim versibus memoriter prolatis post Charterium Gatakerum Willetum varie tractarunt Schneidewinus (Mus. Rh. IV 1845 p. 297), Bergkii ('Classical Museum' III 1846 p. 117), Burgesius ('Revue de phil.' II 1847 p. 228), Hauptius (Herm. IV 1870 p. 27 = Opusc. III p. 445), Cobetus (Mnemos. IV 1876 p. 352, X 1882 p. 178), Crusius denique in commentatione quam inscripsit 'ein Lehrgedicht des Plutarch' (Mus. Rh. XXXIX 1884 p. 581). Atque Schneidewinum et Bergkium qui 'mythum' illum a Galeno relatum admodum sane dubitanter Xenophanis Sillis tribuebant, Crusius refutavit (cf. Wachsmuthium fasc. II p. 62), Crusium qui illum Plutarchi Chaeroneensis esse suspicatur eoque e carmine depromptum, quod in Lampriae qui dicitur catalogo inter cetera Plutarchi scripta recenseatur numero 127 signatum (p. 12 Treu) *περὶ ζώων ἀλόγων ποιητικός*, Gerckius breviter et acute refellit Mus. Rh. XLI 1886 p. 470 sqq. Nos satis habemus adstipulari Hauptio carminis auctor quis fuerit investigari posse neganti, nisi quod verisimile sit fuisse illum quem Galenus non nominet, huius ipsius aequalem, cum a Galeno *οὐκ ἀμούσων ἀνδρῶν τις* appelletur; similiter Gellium N. A. XIX 11 nomen omittere cum dicat 'amicus meus, *οὐκ ἄμουσος* adulescens'.

Numeri carminis a Galeno plerumque ita obscurati sunt, ut nullo modo recipiari possint. Tamen lectores celare nolui quales Hauptius fere putaverit illos fuisse assentiente Crusio; Homeri autem locos similes ideo uberius subieci, quo facilius de pristina forma versuum, qui prosa nunc oratione soluti sunt, coniectura fieri posset.

TESTIMONIVM et FRAGMENTVM

Galenī Protrept. cap. XIII p. 35 Kuehn: "Ὅτι μὲν εἰς οὐδὲν τῶν κατὰ τὸν βίον ἔργων χρήσιμος ἡ τῶν ἀθλητῶν ἄσκησις, εὖ οἶδ' ὅτι, σαφὲς ἤδη γέγονεν· ὅτι δὲ καὶ ἐν αὐτοῖς οἷς ἀσκοῦσιν, οὐδενός εἰσιν ἄξιοι λόγον, μάθουτ' ἂν, εἰ διηγησαίμην ὑμῖν τὸν
 5 μῦθον ἐκεῖνον, ὃν τῶν οὐκ ἀμούσων ἀνδρῶν τις ἐντείνας ἔπεσι διεσκεύασεν. || ἔστι δ' οὗτος·

p. 36 K.

Εἰ Διὸς γνώμη πᾶσι τοῖς ζώοις ὁμόνοια καὶ κοι-
 νωνία γένοιτο πρὸς τὸν βίον, ὥς τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ κή-
 ρυκα μὴ μόνον ἀνθρώπους τοὺς ἀγωνιουμένους καλεῖν,
 10 ἀλλὰ καὶ πᾶσιν ἐπιτρέπειν τοῖς ζώοις εἰς τὸ στάδιον
 ἵκειν, οὐδ' ἐν' ἂν ἀνθρώπον οἶμαι στεφθῆσεσθαι. ἐν
 μὲν γὰρ δολίχῳ ὑπέρτατος, φησὶν, ὁ ἵππος ἔσται,
 τὸ στάδιον δὲ λαγῶδες ἀποίσεται, ἐν δὲ διαύλῳ
 δορκὰς ἀριστεύσει· μερόπων δ' ἐναρίθμιος οὐδεὶς
 15 ἐν ποσίν. ὧ κοῦφοι ἀσκήτορες, ἄθλιοι ἄνδρες.

HOMERI VERSVS SIMILES

- 7 Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή | A 5 al.
 βουλῇ Διὸς hymn. Ven. 23
 Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ | ξ 328 al.
 Ζηνὸς πυκινόφρονα βουλήν | hymn. Merc. 538
 Διὸς βουλῇσιν N 524
 Διὸς μεγάλῳ διὰ βουλᾷ | θ 82
 8 αἶ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶνι
 τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο Δ 288 sq.
 μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο | η 316
 12 παννυπερτάτῃ εἶν ἄλλῃ κεῖται | ι 25 ἔσσεται ὄρκος | A 239
 13 λαγῶν* K 361 ἀποίχεται* δ 109 ἀποίσετον* E 257
 14 | αἶν ἀριστεύειν Z 208 al.
 οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος οὔτ' ἐνὶ βουλῇ B 202
 ἐναρίθμιον εἶναι | μ 65 οὐδέν | δ 195 al.

VARIETAS LECTIIONIS

3 ἐν αὐτοῖς οἷς pro ἐν ἑαυτοῖς οἷς Goulston, ἐν οἷς Marquardt
 11 ἵκειν Haupt pro ἵκειν ἔν 12 δολίχῳ: δολιχῷ vulgo
 ὑπέρτατος Chartier: ὑπέρτατα, φησὶν ὁ ἵππος ἔσται ed. Aldina
 et Basileensis 15 ἀσκητῆρες ante Hauptium

Ἄλλ' οὐδὲ τῶν ἀφ' Ἡρακλέους τις ἐλέφαντος ἢ
λέοντος ἰσχυρότερος ἂν φανείη. οἶμαι δ' ὅτι καὶ
ταῦρος πυγμαῖ στεφθήσεται. καὶ ὄνος, φησί, λάξ ποδὶ,
εἰ βούλεται, ἐρίσας αὐτὸν τὸν στέφανον οἴσεται· αὐτὰρ
20 ἐν ἱστορίῃ πολυπείρῳ γράψεται ὄνος, ὅτι παγκράτιον
ἐνίκησέ ποτ' ἄνδρας·

εἰκοστὴ καὶ πρώτη Ὀλυμπιάς ἦν, ὅτ' ἐνίκα
ὀγκητής. ||

Πάνν χαριέντως οὗτος ὁ μῦθος ἐπιδείκνυσιν τὴν ἀθλητικὴν
25 ἰσχὺν οὐ τῶν ἀνθρωπίνων οὔσαν ἀσκημάτων.

p. 37 B

HOMERI VERSVS SIMILES

- 17 ἢ σὺς ἢ λύκους ποιήσεται ἢ λέοντας κ 433
οὔτ' οὖν παρθάλιος τόσσον μένος οὔτε λέοντος | P 20
ἢ δὲ λέοντος | κ 218
- 18 | πυγμαῖ νικήσαντ' Ψ 669 | λάξ ποδὶ κινήσας K 158
οὔδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ρηξήνορι χωρήσειεν
ἐν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὐ πως ἔστιν ἐρίζειν N 324 sq.
- 20 ἐν Ἀργεῖ περ πολυπύρῳ | O 372
| γράψας ἐν πλινθίῳ πτυκτῶ Z 169
- 21 βουλή δὲ κακὴ νίκησεν ἐταίρων | κ 46 νίκησε* Ψ 604
- 22 πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα | T 410 al.

VARIETAS LECTIONIS

18 λάξ ποδὶ Haupt, λάξ ποσὶ Burges: λάξ ὅτι vulgo

Mythum sic refinxit Hauptius:

Εἰ Ζηνὸς γνώμη ζῳοῖς ὁμόνοια γένοιτο
πᾶσιν πρὸς βίον, ὥς τὸν Ὀλυμπιακὸν κήρυκα
μὴ μόνον ἀνθρώπους ἐς ἀγωνισμοὺς προκαλεῖσθαι,
πᾶσιν δὲ ζῳοῖς ἐπιτροπᾶν ἐς στάδι' ἤκειν,
5 οὐδέν' ἂν ἀνθρώπων δοξάζω στεφθήσεσθαι.
ἐν μὲν γὰρ δολιχοῖσιν ὑπέρτατος ἔσσεται ἵππος,

5 οὐδέν' ἂν ἀνθρώπων στεφθήσεσθαι ποτ' οἶω praeferam
6 ἐν μὲν γὰρ δολίχῳ παννυπέρτατος ἔσσεται ἵππος Chartier

- τὸ στάδιον δὲ λαγῶδες ἀποιίσεται, ἐν δὲ διαύλῳ
δορκᾶς ἀριστεύσει, μερόπων δ' ἐναρίθμιος οὐδείς
ἐν ποσίν, ὧ κοῦφοι ἀσκήτορες, ἄθλιοι ἄνδρες.
10 ἄλλ' οὐ μὴν ποτε τῶν τις ἀφ' Ἡρακλέους ἐλέφαντος
ἰσχύι ἢ ἐλέοντος ὑπέρτερος οὐ κε φανείη.
οἴμ' ὅτι καὶ ταῦρος πυγμῇ στεφθήσεται, ὄνος δὲ
λάξ ἐρίσας ποδί, αὐτὰρ ἐν ἱστορίῃ πολυπείρῳ
γράψεται ὁδοῦνεκα παγκράτιον νίκησέ ποτ' ἄνδρας.
15 'εἰκοστὴ καὶ πρώτη ὀλυμπιάς ἦν ὅτ' ἐνίκα
'Ογκητής'.
- 12 ταῦρος δ' αὐτ', οἶω, πυγμῇ στεφθήσεται. ὄνος δὲ
λάξ ποδί, αἷ κ' ἐθέλῃς, ἐρίσας στέφος οἴσεται αὐτό,
αὐτὰρ ἐν ἱστορίῃ πολυπείρῳ γράψεται <ἔπειτα>,
15 ὥς δὴ παγκράτιον <κεῖνος> νίκησέ ποτ' ἄνδρας. Stadtm.

COMMENTARIUS

L. 10. Οἱ ἀφ' Ἡρακλέους dicebantur ii Olympionicae, qui duplicem palmam et πάλην et παγκράτιον tulerant, cf. Cobetum de Philostrati libello περὶ γυμναστικῆς p. 75.

L. 15. 'Illud ὧ κοῦφοι ἀσκήτορες, ἄθλιοι ἄνδρες, poeta ita dixit ut significaret merito dici ἀθλητὰς qui ἄθλιοι essent. Similiter in hoc nomine et alii luserunt et ipse Galenus cap. 11, σωματικῆς μὲν οὖν ὑγιείας ἔνεκα φανερόν ὥς οὐδὲν ἄλλο γένος ἀθλιώτερόν ἐστι τῶν ἀθλητῶν, ὥστ' εἰκότως ἂν τις εἴποι εὐφυῶς ὀνομάζεσθαι, τῶν ἀθλητῶν προσαγορευθέντων, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀθλητοῦ τὴν προσηγορίαν τῶν ἀθλίων ἐσχηκότων, ἢ κοινῶς ἀμφοτέρων καθάπερ ἀπὸ πηγῆς μιᾶς τῆς ἀθλιότητος ὀνομασμένων. Ubi vereor ne Galenus τῶν ἀθλητῶν ἀπὸ τοῦ ἀθλίου προσαγορευθέντων vel simili aliquo modo scripserit'. Hauptius. **L. 19** recte ni fallor verba εἰ βούλεται ad asini νόθειαν (cf. A 559) refert Crusius. **L. 20** ἱστορίῃ πολύπειρος sunt fasti olympiaci eorum nomina referentes, qui multis conatibus exercitati palmam ferre didicerunt. **L. 22.** Cur vicesima prima maxime olympias a poeta sit delecta nescitur.

VII

FRAGMENTA DVBLIA

I a b

Bina versiculorum frustula ab Aristotele eodem capite 21 Poeticae, cui fragmentum incertum VI debetur, paulo infra adlata propter illius versus viciniam originis parodicae esse Wachsmuthius suspicatur.

FRAGMENTA

a

χαλκῷ ἀπὸ ψυχὴν ἀρύσας

b

τεμῶν <μιν> ἀτειρέι χαλκῷ

HOMERI VERSVS SIMILIS

τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνήν τάμε χαλκὸς ἀτειρέης E 292

TESTIMONIVM

Aristot. poet. 21, p. 1457 b 13: ἀπ' εἰδους δὲ ἐπὶ εἶδος, οἶον «χαλκῷ — ἀρύσας» καὶ «τεμῶν — χαλκῷ». ἐνταῦθα γὰρ τὸ μὲν ἀρύσαι ταμεῖν, τὸ δὲ ταμεῖν ἀρύσαι εἴρηκεν· ἄμφω γὰρ ἀφελεῖν τι ἐστίν. In fr. b <μιν> suppl. Wachsm.

II

Ad idem Plutarchi quod esset carmen didacticum ad quod fragmentum incertum IX supra adlatum pertinet, hos quoque versus Crusius refert, quos Plutarchus ipse

suo ex carmine memoraverit; sed dubitari potest num ex quo carmine omnino sint deprompti; talia enim scriptor ex tempore fundere potuit.

FRAGMENTVM

οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταί,
οὐδὲ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν.

HOMERI DETORTI VERSVS

οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταί,
ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν καὶ νηυσὶν ἄριστοι θ' 246 sq.

TESTIMONIUM

Plutarch. *περὶ τύχης* cap. III p. 98 F: «οὐ — θέομεν»,
ἀλλ' ἐν πᾶσι τούτοις ἀτυχέστεροι τῶν θηρίων ἐσμέν.

III

Fortasse comico tribuendum est.

FRAGMENTVM

ἄγρια τῶν παρασίτων

φῦλα

HOMERI DETORTI VERSVS

καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων | η' 206 ἄγρια φῦλα
μυίας, αἷ' δ' αὖ τε φῶτας ἀρηιφάτους κατέδουσιν T 30 sq.

TESTIMONIUM

Clem. Alex. p. 62, 11 Sylb. = I p. 217, 21 Dind.

VIII

ARCHESTRATVS GELENSIS

Archestrati Gelensis, Hedypathiae scriptoris, memoria quod ad hanc aetatem permansit uni Athenaeo debemus qui propter singulare illius carminis argumentum vix habuit quod per Dipnosophistarum libros uberius et commodius in usum suum converteret. Ac longe plurima quidem Archestrati fragmenta in iis Dipnosophistarum partibus proposita quas quin Athenaeus paene integras ex Pamphilo lexicographo in opus suum transcripserit vix iam poterit addubitari¹⁾, sine ulla fontium commemoratione inter cetera poetarum testimonia locum habent, in aliis autem fragmentis afferendis auctores quibus aliquam Archestrati vel carminis Archestratei notitiam debeat hos nominat: Clearchum Solensem, Aristotelis discipulum (I 4e; VII 285c et VIII 337ab ἐν τοῖς περὶ παροιμιῶν, X 457c—e ἐν τῷ πρώτῳ περὶ παροιμιῶν), Lynceum Samium, Theophrasti discipulum (I 4e; VII 285ef et 295a ἐν τῇ πρὸς Διαγόραν ἐπιστολῇ; VIII 313f—314a ἐν τῇ ὁψωνητικῇ τέχνῃ, ἣν προσεφώνησέ τιμι τῶν ἐταίρων δυσώνῃ), Chrysippum (III 104ab, VII 278ef, VIII 335b—e), Lycophronem (VII 278ab ἐν τοῖς περὶ κωμῶδίας), denique Callimachum (I 4e), qui in pinaces inter cetera carmina epica Ἑδὺπάθειαν quoque rettulit appposito primo carminis versu

Ἱστορίης ἐπίδειγμα ποιούμενος Ἑλλάδι πάσῃ.

1) Cfr. Iulius Schoenemann, de lexicographis antiquis qui rerum ordinem secuti sunt, Hannov. 1886.

Quos scriptores ipsosne legerit Athenaeus an ex fontibus quibusdam, fortasse paucis, cognoverit, ea quaestio cum omnino ad liquidum nondum perducta sit, hoc loco expediri neque potest neque debet. Neque magis de plurimis illis fragmentis constat, quae nuda apponit; quae cum e Clearcho Lynceo aliis quos nominatim appellat haurire non potuerit, relinquitur ut aut ex ipso carminis Archestrati exemplari excerpserit aut e lexicographo aliquo desumpserit. Prius illud ea maxime de causa verisimile est, quod nullum omnino apud lexicographos Graecos Archestrati vestigium apparet; atque Athenaeus quod Hedypathiae scriptorem pari ubique sive indignatione sive cavillatione producit (cf. VII 294e, 295f, 303e, VIII 335f al.), non tam suum iudicium sequi quam Clearchi et Chrysippi fastidium imitari videtur (cf. X 457c sqq., VIII 335be al.).¹⁾

Hanc igitur quaestionem missam faciamus; sed unus adest locus libri VII p. 294e, ubi aliquid turbatum esse ut alii²⁾ viderunt ita nobis de ea re paulo accuratius quaerere operae pretium visum est. Exponit scriptor de pisce cui Graeci γαλέος nomen tribuunt: Ἀρχέστρατος δὲ ὁ τὸν αὐτὸν Σαρδαναπάλλῳ ζήσας βίον περὶ τοῦ ἐν Ῥόδῳ γαλεοῦ λέγων τὸν αὐτὸν εἶναι ἡγεῖται τῷ παρὰ Ῥωμαίοις μετ' αὐλῶν καὶ στεφάνων εἰς τὰ δεῖπνα περιφερομένῳ, ἐστεφανωμένων καὶ τῶν φερόντων αὐτόν, καλούμενόν τε ἀκκινήσιον. | ἀλλ' οὗτος μὲν μικρὸς καὶ μακρορρυγχότερός ἐστι καὶ τῷ σχήματι τρίγωνος ἐκείνων μᾶλλον· τούτων δ' ὁ εὐτελέστατος καὶ μικρότατος οὐχ ἦττον Ἀπικίων χιλίων πιπράσκειται. | Ἀπίων δ' ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ Ἀπικίου τρυφῆς τὸν ἔλοπα καλούμενον τοῦτόν φησιν εἶναι τὸν ἀκ-

1) Sic rectissime iudicat Schoenemannus l. l. p. 111 adn., qui tamen utrum Athenaeus ipsum poetae carmen habuerit necne in dubio relinquit l. l. p. 85.

2) Schoenemannus l. l. p. 85 sqq. et Kaibelius ad locum.

κιπήσιον. | ἀλλ' ὃ γε Ἀρχέστρατος περὶ τοῦ Ῥοδιακοῦ γαλεοῦ λέγων τοῖς ἑταίροις πατρικῶς πως συμβουλευὼν φησὶν: fr. XXI. | τούτων τῶν ἐπῶν μνησθεὶς καὶ Δυγκεὺς ὁ Σάμιος κτέ. Iam hoc certissimum est Archestratum hominem quarti a. Chr. n. saeculi ne ut Siculum quidem dicere potuisse de mirabilibus illis honoribus, qui acipenser in Romanorum conviviiis habebantur tunc temporis ab ea luxuria alienissimorum.¹⁾ Sed si hunc locum cum aliis duobus quos subiciam comparaveris, facile quid erroris subsit apparebit.

Athenaeus VII p. 310e postquam Archestrati quod est de cane carcharia fragmentum XXIII laudavit, sic pergit: τούτου τοῦ ἰχθύος μέρος ἐστὶ καὶ ὁ ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμενος θυρσίων (tursio Plin. N. H. IX 34), ἥδιςτος ὦν καὶ τρυφερώτατος. Item VII p. 330b adlato fragmento XXXII: Ῥωμαῖοι δὲ καλοῦσι τὴν ψῆτταν δόμβρον, καὶ ἐστὶ τὸ ὄνομα Ἑλληνικόν. Eadem igitur quae illic est piscium nominum graecorum et latinorum comparatio, his quoque duobus locis occurrit ex lexicographo aliquo deprompta et fragmentis Archestrateis adiuncta. Itaque cum interpretatio illa qua galeus idem esse dicitur Graecis qui Romanis acipenser, grammaticum redoleat, non poetam, de loci VII 294e forma hoc statuendum est, post λέγων excidisse grammatici nomen hunc fere in modum: Ἀρχέστρατος δὲ ὁ τὸν αὐτὸν Σαρδαναπάλλῳ ζήσας βίον περὶ τοῦ ἐν Ῥόδῳ γαλεοῦ λέγων — <τοῦτον δὲ ὁ δεῖνα μὲν> τὸν αὐτὸν εἶναι ἡγεῖται κτέ. | ἀλλ' οὗτος μὲν μικρὸς κτέ. | Ἀπίων δ' ὁ γραμματικὸς κτέ. | — ἀλλ' ὃ γε Ἀρχέστρατος περὶ τοῦ

1) Cf. Schoenemannum p. 87 haec quoque monentem, fragmentum XXI quod est de galeo ut integrum esse videri, ita prorsus nullam Romanorum habere rationem; neque vero usquam Archestratum in piscibus enumerandis de moribus ab aliis gentibus observatis loqui, id quod procul absit ab illius consilio.

Ῥοδιακοῦ γαλεοῦ λέγων κτέ. Omnia igitur post λέγων usque ad verba ἄλλ' ὃ γε Ἀ. parenthesis loco sunt habenda, qua absoluta scriptor verbis ἄλλ' ὃ γε Ἀ. ad propositum revertitur. Librarius autem a voce τοῦτον ad τὸν αὐτόν aberravit.¹⁾ Qua re factum est, ut nomen Archestrati pro eo poneretur, cuius perversa galei nominis versio latina refutanda erat.

Is quinam fuerit statim ex alio Athenaei loco demonstrabo. Libro enim IV p. 170e sermo est de ea differentia quae inter τραπεζοκόμον et τραπεξοποιόν intercedat: ζητητέον δὲ εἰ καὶ ὁ τραπεζοκόμος ὁ αὐτός ἐστι τῷ τραπεξοποιῷ.²⁾ Ἰόβας γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς Ὁμοιότησι (fr. I ap. Mueller. FHG III p. 483) τὸν αὐτὸν εἰναί φησι <τὸν addidit Kaibelius> τραπεζοκόμον καὶ τὸν ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμενον στρουκτωρα, παρατιθέμενος ἐκ δράματος Ἀλεξάνδρου ᾧ ἐπιγραφὴ Πότος fragmentum (IV 554 Mein.). Quae si quis cum eo Athenaei loco unde egressi sumus (VII 294e) composuerit, illic quoque sermonis graeci et latini comparisonem iisdem fere verbis expressam Iubae esse per se intellet, qui in eo libro, cui Ὁμοιότητες titulus fuit, rerum nomina et instituta vitae quae apud alias gentes essent cum graecis contulerit.³⁾

1) Si statuere licet codicem Marcianum accuratam referre prototypi imaginem, verba quae excidisse videntur unius versus integri spatium explebant; cf. Kaibelii praef. p. VIII.

2) Quae proxime praecedunt (IV 170 d) de τραπεξοποιῷ eiusque officiis, ea quoque ex Iuba fluxisse videntur.

3) Unum praeterea Ὁμοιότητων fragmentum (fr. II ap. Mueller. FHG III p. 484) apud Hesychium exstat s. v. κόρτη· εἶδος ἱματίου παρὰ Ἰόβα ἐν τῇ περὶ ὁμοιοτήτων et apud eundem s. v. κόρτην· Πάρθοι ἐσθῆτα καλοῦσιν, ἣν λαμβάνουσι παῖδες εἰς ἄνδρας ἀφικόμενοι. Tertium iam accedit fragmentum supra propositum. Unde fortasse aliquid lucis exoritur ad dirimendas quaestiones quas de Ὁμοιοτήτων librorum natura viri docti moverunt. Cum enim Soltavius (de fontibus Plutarchi in se-

Iam vero si opinio illa ab Athenaeo relata qua galeus Rhodiacus idem putatur atque acipenser, ex Iubae Ὀμοιότησιν derivata est, ne refutationem quidem quae subiungitur illius opinionis (ἀλλ' οὗτος μὲν μικρὸς καὶ μακρορρινγγότερός ἐστι . . . πιπράσκειται) ipsius Athenaei esse apparet, sed eius grammatici, qui etiam Apionis testimonio usus est quo probaret helopa esse qui a Romanis acipenser appellaretur, non galeum. Atque hunc grammaticum contendo Pamphilum esse, quod ut per se probabile est, ita certis argumentis potest demonstrari. Primum constat Pamphilum Apione usum esse. Affertur enim a Pamphilo Apionis et Diodori testimonium ap. Ath. XIV 642e, eorundem vero alterum testimonium isdem verbis introductum occurrit XI 501 de celato quidem auctoris nomine, qui nemo potest fuisse nisi Pamphilus. Deinde alii sunt loci, quibus Pamphilum in nominibus explicandis Romanorum quoque rationem habuisse evincitur. Uni saltem ex iis loco Pamphili

cundo bello Punico enarrando, Bonnae 1862) et Barthius (de Iubae Ὀμοιότησιν a Plutarcho expressis, Gottingae 1876) Plutarchi quaestiones Romanas et magnam partem Romuli Numaque vitarum ex his Similitudinibus quae vocantur manasse contendissent, Fridericus Reuss (de Iubae regis historia romana a Plutarcho expressa, Wetzflariae 1880) Plutarchum ex illo opere, in quo res plane diversas et undique collectas inter se collatas fuisse censet, sua hausisse negans Iubae historiam romanam ab hoc adhibitam esse coniecit neque vero Cohnii assensum tulit, qui ('Philologischer Anzeiger' 1883 p. 450) utrumque regis Mauretani librum a Plutarcho in usum esse vocatum sibi persuasit. Iam vero si ea, quae de locis adlatis disputavi, recte se habent (etenim non dubito quin ea quae de galeo Iubae esse ostendi, ad Ὀμοιότητας referenda sint, in quibus et aliis de rebus et de cenis apparandis exponens non solum de structore sed etiam de acipensere dixerit), me cum Reussio facere fatendum est, apparet enim ea, quae de Ὀμοιοτήτων indole comperta habemus, magis grammaticum vel lexicographum redolere quam historicum.

nomen appositum est III p. 85c: ... οἱ πολλοὶ τὴν τοῦ κιτροῦ δύναμιν ἀπήσθιον ὥς μὴ πρότερον φαγόντες ἢ πιόντες τι. Πάμφιλος δ' ἐν ταῖς Γλώσσαις¹⁾ 'Ρωμαίους φησὶν αὐτὸ κίτρον καλεῖν. Oppresso autem Pamphili nomine praeter eas quas supra p. 116 proposuimus, hae exstant glossae ad latinum sermonem spectantes: Ath. III 85e adlato Epicharmi Musarum fragmento: τὴν τελλίναν δὲ λεγομένην ἴσως δηλοῖ, ἣν 'Ρωμαῖοι μίτλον ὀνομάζουσι, deinde Ath. VII 306d Epicharmi fragmento et Sophronis testimonio praemissis: ἐστὶ δὲ καρίδων γένος καὶ ὑπὸ 'Ρωμαίων οὕτως καλοῦνται. Contra Ath. III 125f: ἑξῆς ἐπεισηνέχθη πλακοῦς ἐκ γάλακτος ἰτριῶν τε καὶ μέλιτος, ὃν 'Ρωμαῖοι λίβον καλοῦσι, e cotidiano usu desumptum videtur.

Ut iam breviter argumenta colligamus, quas partes libro VII 294e Athenaei codices tribuunt Archestrato, eae Iubae regi, 'Ομοιοτήτων scriptori, egregie conveniunt, id quod intellegitur ex Ath. IV p. 170e.²⁾ Restituendum

1) De citrio Iuba quoque exposuit ἐν τοῖς περὶ Λιβύης συγγραμμασι, Ath. III 83b, Mueller FHG III p. 472.

2) Serenus Sammonicus ad Septimium Severum scribens (apud Macrobius Sat. III 16, 7) ad verbum cum Iuba de galeo disserente concinit: 'apud antiquos autem in pretio fuisse (scil. acipenserem) ego testimoniis palam facio vel eo magis quod gratiam eius video ad epulas quasi postliminio redisse quippe qui, dignatione vestra cum intersum convivio sacro, animadvertam hunc piscem a coronatis ministris cum tibicine introferri'. Haec scribi non potuerunt nisi ante Severi expeditionem Britannicam (a. 208). Itaque cum Athenaeus libro XV p. 686f Ulpiani obitum commemoret a. 228 a praetorianis occisi (cf. Kaibelii praef. ad Ath. p. Vsqq.), Iubae autem testimonium libro VII contineatur, licet concedamus Athenaeum per viginti annos in ea parte operis elaboranda occupatum fuisse qua duo illi loci continentur, tamen Sammonicum sua non potuisse ex Athenaeo haurire satis apparet. Quis vero credat illum a Iuba pendere graeco scriptore? Immo

igitur illic: Ἀρχέστρατος . . . λέγων — <τοῦτον δὲ Ιόβας μὲν (vel Ιόβας ὁ βασιλεὺς)> τὸν αὐτὸν κτε. Refutatur Iuba idque appposito Apionis testimonio a Pamphilo lexicographo, quem etiam alioquin constat Apionis scripta excerpisse (Ath. XIV 642e, XI 501'de). Ex Pamphili autem lexico Athenaeus duos illos locos¹⁾, quibus ille Iubae regis de τραπεζοκόμου et γαλεοῦ nominibus latinis sententias partim affert partim refutat (IV 170e, VII 294e), pariter expilavit ac quinque praeterea alias Pamphili glossas latinum sermonem cum graeco componentes (III 85c, 85e, VII 306d, 310e, 330b).

Hac igitur librarii incuria detecta amplius lectores remorari nolumus ad ipsius Archestrati vitam et carmen pergentes.

Fuisse Archestratum Siculum, Gelae natum, satis constat ex Athenaei testimonio IV 162b et VII 314f; nam quod Syracusanum sive Gelensem eum appellat idem scriptor (I 4d Ἀρχέστρατος ὁ Συρακόσιος ἢ Γελῶς), in priorem illam opinionem incidisse videtur propter manifestam poetae morum Syracusanorum cognitionem.²⁾

ambo Varrone usi sunt, id quod de Iuba alioquin satis constat, de Sammonico, qui etiam Nigidii Figuli libros de animalibus adhibuit (Macrob. III 16, 7), consentaneum est. Quibus ipsis rationibus coniectura supra a me prolata quantopere fulciatur vix est quod moneam. Ceterum in ipsa illa de acipensere disputatione instauranda Macrobius ut solet (cf. Kaibelii praef. ad Ath. p. XXXI sqq.) Athenaei memor fuisse videtur fortasse olim multo plenioris.

1) M. Schmidt quaest. Hesych. p. LXXI sqq. has enumerat Iubae glossas ab Athenaeo ex Pamphilo haustas: ἔλνμοι Ath. IV 176f, λνροφοῖνιξ Ath. IV 183c, σκνταλίας Ath. IV 177a, τρέγωνον Ath. IV 175d.

2) Cfr. fr. XXXV 11 sq., LXII 10. Accedit quod vix potuit detestari Syracusanos ut his locis detestatus est, si ipse inde natus fuisset [Fr. XI 1 laudavit quidem τὰς κλεινὰς Συρακούσας,

Verus titulus carminis Moscho et Cleandro sodalibus dedicati¹⁾ fuit Ἡδυπάθεια (sic Lynceus I 4e, VII 285e, 313f, Callimachus I 4e), a quo ceteri omnes (Δειπνολογία Clearchus I 4e, Γαστρονομία Chrysippus I 4e, VIII 335d, Γαστρολογία Lycophron VII 278 et Chrysippus III 104b [cf. etiam VIII 337b], Ὀσοποιτα alii I 4e, Ὀψολογία denique Athenaeus VIII 335b) eo differunt, quod genus voluptatis accuratius describentes ad cenam, ventrem, opsonia deflectunt. Versioni Ennianae, si Apuleio (de magia cap. 39) fides habenda est, Hedypaghetica inscriptum fuit²⁾; immerito Bernhardus (hist. litt. gr.³ p. 424) Ennio quoque titulum Hedypathia vindicare videtur. Varietas ista inscriptionum inde exstitit, quod verus titulus plerisque amplior videbatur quam pro argumento carminis. Tamen nulla ratione probari potest de ceteris quoque voluptariae vitae instrumentis apud Archestratum fuisse expositum.³⁾ Athenaeus enim libro III p. 116f cum dicit Ἀ. μὲν δὲ περιπλεύσας τὴν οἰκουμένην γαστροὺς ἕνεκα καὶ τῶν ὑπὸ γαστέρα fallitur Chrysippi

sed eadem laude prosequitur Athenas (fr. IV 16), Miletum (fr. XXXXVI 1), Calydonem (fr. XXXXV 4), Lesbium (fr. IV 5), Byzantium (fr. XXXVIII 8)]. Ex verbis denique τῶν δὲ Συρακουσίων τούτων ἀμέλησον κτέ. (fr. LXII 10 sqq.) hoc fortasse poterit concludi, non poetam sed carmen Syracusis natum esse. Itaque minus recte in programme saepius commemorando gymnasii Ascanii (1877) resuscitavit Ribbeckius Archestratum 'Syracusium sive Gelensem'.

1) Ath. VII 278de; Moschum adloquitur fr. IV 2, XXVII 1, XXXV 4, Cleandrum, quem Κλέαινον vocat, fr. XVII 3. Tertium Menonem deprendisse sibi videbatur Meinekius in fr. XVII 1. Quartum amicum, Agathonem Lesbium praeconem poeta nominat fr. LVI 9.

2) Cf. etiam Ribbeckii hist. poes. lat. I p. 47.

3) Id quod censet Meinekius (exerc. in Ath. II 43), Ribbeckius (Mus. Rh. XI 1857 p. 204) in dubio relinquit. (Vide etiam Bernhardum l. l. p. 465 Leutschium [Philol. XX p. 465] refutantem.)

memor carmen gastronomicum ubique cum libidinis Philaenidis scriptis componentis.¹⁾

Archestrati aetas quae fuerit tribus maxime rebus definitur: fr. XXIII 18 sqq. ut aequalem carpit Diodorum Aspendium, quem ex disciplina Pythagorea profectum eam victus habitusque insaniam primum induxisse multis testibus²⁾ constat, qua postea Pythagoristae et Cynici risus hominum moverunt.³⁾ Nominatim vero Diodorum ut *Πυθαγόρου πελάταν* perstrinxit Stratonicus citharista (Ath. IV 163ef) qui aetatem produxit usque ad Ptolemaei primi regnum (Ath. VIII 350c). Deinde Archestratus a Chrysippo (ap. Ath. VII 278e) appellatur *ἀρχηγὸς Ἐπικούρῳ*⁴⁾, qui primam scholam condidit circa ol. 118. Denique despicitur Archestratus ob ipsam artem gastronomicam a Dionysio Sinopensi comico (ap. Ath. IX 405b = II 424 Kock), Nicostrati, Aristophanis filii, fere aequali, qui etiam Macedonica tempora attigit⁵⁾:

*Ἀρχέστρατος γέγραφέ τε καὶ δοξάζεται
παρά τισιν οὕτως ὥς λέγων τι χρήσιμον,
τὰ πολλὰ δ' ἡγνόηκε κοῦδὲ ἐν λέγει.*

1) Apud Ath. VIII 335b sqq., cf. III 104b, X 457de, quibus ex locis evincitur Archestratum non fuisse nisi gastronomum. (Aliter de loco Ath. III 116f Ribbeckius Mus. Rh. XI p. 204 adn.)

2) Cf. Ath. IV 163e — 164a Hermippi Timaei Sosicratis (vide eiusdem testimonium ap. Laert. Diog. VI 13) testimonia afferentem et Meinekii ad h. l. adnotata.

3) Deriserunt Pythagoristas Aristophon (Ath. IV 161e; II 279 Kock), Antiphanes (Ath. IV 161a = II 76 Kock et Ath. IX 366bc, IV 161a = II 66sq. Kock), Alexis (Ath. IV 161b = II 378 Kock). Cf. Kockium II 88 ad Antiph. fr. 188.

4) Cfr. Ath. III 101f *Ἐπικούρῳ τῷ σοφῷ τῆς ἡδονῆς καὶ ἡγεμῶν*, praeterea III 104ab, VIII 335b—e. Cf. Ribbeckium l. l. p. 206.

5) Cf. Meinekium hist. crit. p. 419.

His igitur temporum rationibus ducti Ribbeckius¹⁾ circa ol. 118 = 337/6 Archestrati carmen compositum esse iudicavit, Schoenemannus²⁾ cum intra annos 350—330 dicat, probabile tamen esse existimat extitisse illud ante a. 335, certe non post a. 330. Quibus ita assentior, ut carminis originem propius ab anno 330, quam ab anno 335 abesse putem. Plinius enim N. H. IX 78 nomen *σελάχη* quo totum genus piscium cartilagineorum Archestratus fr. XXXXVI comprehendit, ab Aristotele primo ea notione usurpatum esse diserte testatur his verbis: 'haec graece in universum *σελάχη* appellavit Aristoteles primus, hoc nomine eis imposito'. Quamquam igitur deminutivum *σελάχιον* iam ab Eupolide (I 258 Kock *πρίω μοι σελάχι*· ἦν κτέ.) et a Platone (I 616 Kock *ὀρφῶσι σελαχείοις τε καὶ φάργοις βοράν*)³⁾ usurpatum est ad minutos quosdam pisces significandos, tamen cum notio illa Aristotelica iam superioribus scriptoribus in usu fuisse demonstrari nequeat, non est cur Plinio fidem derogemus. Aristoteles ol. 111, 2 = a. 335/4 Athenas demigravit et in Academia docere instituit, ante quod tempus naturalium philosophi studiorum notitia accuratior Athenis vix potuit divulgari. Qua re videtur Hedypathiae origo usque ad annum 330 vel paulo infra detrudenda esse.

De consilio carminis ipse poeta in prooemio aperte dicit orbem terrarum se nave circumvectum esse⁴⁾ ut quae singulis locis optima essent esu potuque et quibus quaeque anni temporibus essent quaerenda cognosceret sodalibusque exponeret. At missa faciamus convicia⁵⁾ quibus

1) Mus. Rh. l. l. p. 206.

2) l. l. p. 86 sq.

3) Idem versus Amipsiae est I 672 Kock.

4) Periegetae munere fungitur ap. Ath. VII 278 d.

5) *ὁ τὸν αὐτὸν Σαρδαναπέλλω ξήσας βίον* VII 294 e (qua in re imitatur Chrysippum, cf. VIII 335 f *ὁ καλὸς οὗτος ἐποποιὸς*

Athenaeus eum perstringit hac quidem in re parodicam Hedypathiae naturam non satis respiciens; rectius ab eodem ὁ τῶν ὀψοφάγων Ἡσίοδος ἢ Θεόγνις vocatur (VII 310a), sicut carmen ipsum Θεογονία (III 104b) et χρύσεα ἔπη (VII 320f).¹⁾ Atque ut Theognis Cyni nomine, ita Arcestratus Moschi, Cleandri, Agathonis sodalium nominibus carmen suum consignavit. Neque tamen Homeri Hesiodi Theognidis dictionem imitatur nisi ita, ut huc illuc colorem epicum adspergat, nec non tragicorum comicorum lyricorum dictionem adsciscit ex quibus maxime Aeschyli, Epicharmi, Antiphanis²⁾, Philoxeni³⁾ dithyrambici occurrunt similitudines. Vexatissimus autem est locus Platonis

καὶ μόνος ζηλώσας τὸν Σαρδαναπάλλον τοῦ Ἀνακυνδαράξω βίον, sequitur Sardanapali titulus sepulchralis a Chrysippo compositus), ὁ τέλθης VII 286a, 295f, ὁ κίμβιξ VII 303e et quae sunt alia.

1) Cf. praecipue III 101f.

2) Inter Antiphanem et Arcestratum rationem aliquam intercedere docet imprimis Arcestrati fr. XXIII ubi piscium ἀνθρωποφάγων contemptores gastronomus perstringit; eosdem in duabus fabulis Antiphanes perstrinxit, de quo vide comm. ad fr. XXIII. Deinde ut Arcestratus Philoxenum Cytherium imitatur, ita Antiphanes eundem non solum imitatur (cf. Antiph. in Parasito II 85 Kock: ἰσοτράπεζος εὐγενής et Philox. ap. Ath. IV 147b: ἰσοτράπεζος ὅλος νῆστις σινόδων), sed etiam summis laudibus effert et propter novatas verborum compositiones et propter metri colores et varietates (II 102 Kock), quas et ipse videtur imitatus esse in f. Ὅμοιοι (Ath. XIV 642a = II 82 Kock). Denique Antiphanes fabulam composuit Ἀρχεστράτη inscriptam (hanc enim veram esse tituli formam [Ἀρχιστράτη A] post Meinekium I 329 docuit Kock II 27), cuius unum fragmentum apud Athenaeum VII 322c habemus (II 28 Kock): τίς δ' ἐγχείλειον ἂν φάγοι | ἢ κρανίον σινόδοντος; Itaque nescio an comicus fabula illa Arcestratum pupugerit; quamquam vix huc referri poterunt verba Athenaei VII 295f: Ἀντιφάνης δ' ἐν Κύνλωπι ὑπερακοντίζων τὸν τέλθην Ἀρχεστράτον φησιν. fr. II 65 Kock. [Forma Ἀρχεστράτην ap. Kaibelium ep. gr. n. 51.]

3) Philoxeni locos similes composuit Ribbeckius l.l. p. 209sq.; idem locos Platonis cum Arcestrato congruentes.

comici in Phaone¹⁾ (ap. Ath. I 5 b = I 646 Kock), quem ut integrum apponam, res ipsa postulat, adscriptis quae similia leguntur apud Archestratum:

- ἐγὼ δ' ἐνθάδ' ἐν τῇ ῥημίᾳ
 τουτὶ διελθεῖν βούλομαι τὸ βιβλίον
 πρὸς ἑμαυτόν. B. ἔστι δ', ἀντιβολῶ σε, τοῦτο τί;
 A. Φιλοξένου καινή τις ὀψαρτυσία.
 5 B. ἐπιδείξον αὐτὴν ἥτις ἔστ'. A. ἄκουε δῆ.
 ἄρξομαι ἐκ βολβοῖο, τελευτήσω δ' ἐπὶ θύννον.
 B. ἐπὶ θύννον; οὐκοῦν † τῆς τελευτῆς πολὺν
 κρᾶτιστον ἐνταυθὶ τετάχθαι τάξεως.
 A. βολβοὺς μὲν σποδιᾷ δαμάσας καταχύσματι δεύσας
 0 ὥς πλείστους διάτρωγε· τὸ γὰρ δέμας ἀνέρος ὀρθοῖ.
 καὶ τάδε μὲν δὴ ταῦτα· θαλάσσης δ' ἐς τέκν' ἄνειμι . .
 (∼ fr. XLIX 3)
 οὐδὲ λοπὰς κακὸν ἔστιν· ἀτὰρ τὸ τάγηνον ἄμεινον . .
 ὀρφῶν, αἰολίαν συνόδοντά τε καρχαρίαν τε
 μὴ τέμνειν, μὴ σοι νέμεσις θεόθεν καταπνεύσῃ·
 (∼ fr. XV 3 sq.)
 5 ἀλλ' ὅλον ὀπτήσας παρὰθες· πολλὸν γὰρ ἄμεινον.
 (= fr. XII 4)
 πουλύποδος πλεκτὴ δ', ἣν πιλήσῃς κατὰ καιρόν,
 ἐφθῇ τῆς ὀπτῆς, ἣν ἦ μείζων, πολὺν κρείττων,
 ἣν ὀπταὶ δὲ δύ' ὦσ', ἐφθῇ κλαίειν ἀγόρευε. (∼ fr.
 XXXVIII 3)
 τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι·
 0 παρθένου Ἀρτέμιδος γὰρ ἔφν καὶ στύματα μισεῖ.
 σκορπίος αὖ — B. παῖσι γέ σου τὸν προκτὸν ὑπελθών.

1) Bergleinius de Philoxeno Cytherio p. 69 sq., M. Schmidt de dith. p. 11, Bergk R. c. Att. 211, 12 et PLG Philox. fr. 26, Bernhardyus hist. litt. gr. ³ II 2 p. 593, Fritzsche Ran. p. 308, Meinekius FCG II 673 (aliter Ex. phil. in Ath. II 43), Kockius FCA I 647, Ribbeckius l. l. p. 210, Schoenemannus l. l. p. 87.

Atque binae potissimum sunt virorum doctorum sententiae: alteri censent Philoxeni Cytherii *Δείπνον* a Platone esse derisum, quem ipsum hexametros illos finxisse omnes; quod si verum est, Archestratum quae similia habet a Platone repetiisse oportet; alteri Athenaeum secuntur qui Philoxenum quendam Leucadium a Philoxeno Cythereo dithyrambico distinguens illius *Ὅψαρτυσίαν* dicit a Platone perstringi.¹⁾ Ego vero non video, quo pacto versibus illis Plato inridere potuerit Philoxeni Convivium plane diversum. Hic melicis metris, dorica dialecto describit epulas lautissimas quibus interfuerat verborum novitate paene supra modum extenta, ad quam deridendam pertinent Aristoph. Eccl. v. 1168—1173²⁾, ille heroico metro, epica dictione praecepta expromit singulorum ciborum apparandorum, intermixta tamen verborum lascivia nimirum pro Phaonis fabulae argumento.³⁾ Quid ita? Rectissime post Schmidtium Meinekium Ribbeckium Schoenemannus meus iudicat l. c. p. 87, utique subfuisse debere poema gastronomicum a Platone paucis ut tamen agnosci potuerit mutatis derisum, versibus certe hexametris compositum. Ieiunum illud sane fuerit didacticorum more singulis praeceptis ciborum coquendorum assandorumve ex ordine enarratis (cf. v. 11) idemque a parodica ratione prorsus abhorrens: ab Archestrati Hedypathia eo certe differebat quod quo loco et quo tempore potissimum singula epularum fercula petenda essent, id quod proprium est carminis Archestratei, in illo

1) Ath. I 5b: τοῦ Φιλοξένου δὲ τοῦ Λευκαδίου Δείπνον Πλάτων ὁ κωμωδιοποιὸς μέμνηται, sed dubitantius IV 146f: εἶπερ τοῦτον (Philoxeni Cytherii) καὶ ὁ κωμωδιοποιὸς Πλάτων ἐν τῷ Φάωνι ἐμνήσθη, καὶ μὴ τοῦ Λευκαδίου Φιλοξένου. Unde satis apparet ne veteribus quidem grammaticis satis de hac re constituisse. Priore autem loco male *Δείπνον* dicit, aliud enim est *Δείπνον*, aliud *Ὅψαρτυσία*.

2) Cf. Bergkium R. c. Att. 211, 12.

3) De quo vide Kockium FCA I 645 sq.

nequaquam erat expositum. Facile autem iis qui Philoxeni Cytherei *Δειπνον* a Platone carpi iudicaverunt, largiamur de nomine poetae illius gastronomici nobis non constare; Philoxeni enim nomine comicus abusus esse videtur quo poetam litteris gastronomicis deditum significaret, Leucadii cognomen veteres grammatici excogitasse videntur pro argumento fabulae Phaonis et Sapphus amore repletae.

Alium quendam Archestrati praecursorem nominatim affert Athenaeus VII 337a: *Κλέαρχος δὲ ἐν τοῖς περὶ παροιμιῶν καὶ διδάσκαλον τοῦ Ἀρχεστράτου γενέσθαι φησὶ Τερψίωνα, ὃν καὶ πρῶτον Γαστρολογίαν γράψαντα διακελεύεσθαι τοῖς μαθηταῖς τίνων ἀφεκτέον. ἀπεσχεδιακέναι τε τὸν Τερψίωνα καὶ περὶ τῆς χελώνης τάδε*

ἢ κρῆ χελώνης δεῖ φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν.

Valde delendum est nihil aliunde de hoc scriptore constare, cuius tamen nomen confictum esse iudicavit Meinekium (ex. in Ath. II p. 16). Possit enim subnasci suspicio Terpsionem esse quem Plato sub Philoxeni nomine perstringat.¹⁾ Satis autem apparet Terpsionem non tam Archestrati magistrum fuisse quam eum qui primus talia praecepta dederit qualia leguntur apud Archestratum fr. LXII 12, XXXVIII 3, LII (cf. Ribbeckium Mus. Rh. 1857 p. 205 sq.).

Archestrati fragmenta primus collegit parum emendata Schneiderus in epimetro I editionis *Animalium Historiae Aristotelicae*, quae prodiit Lipsiae a. 1811, alter Bussemakerus inter *Carmina Bucolica et Didactica* in editione *Epicorum Graecorum Didotiana*, Parisiis 1851. Plurimum vero praeter Athenaei editores Casaubonum Schweighaeuserum Dindorfium Meinekium, quibus nunc addendus est Kaibelius, huius poetae reliquiis praestitit Woldemar

1) Non obstat opinor huic coniecturae quod metro iambico *ἀπεσχεδιακέναι* traditur; Hegemo quoque in iis versibus quos ex tempore fundebat metro iambico utebatur, cf. supra p. 39 sq.

Ribbeckius, qui postquam anno 1856 in Musei Rhenani vol. XI p. 200 sqq. de Archestrato luculentissime disserens¹⁾ editionis tamquam lineamenta adumbravit, edendi munus ipsum suscepit in Gymnasii Berolinensis Ascanii Actorum prooemio quod prodiit anno 1877.²⁾ Hac igitur editione pari diligentia atque subtilitate insigni cum Archestratei carminis reliquias huic libello deesse nollem, ut par erat tamquam pro fundamento usus sum. Duabus autem maxime rebus ab illius editione mihi recedendum esse videbatur. Primum dialecti discrepantias quas libri referunt (cf. *Ἰταλίη* LI 1 et *Ἰταλίας* XVI 1, XXXIV 8; *βροτέην* et *βροτέαν* XXIII v. 17, qui et p. 163 et p. 310 Athenaei traditur; *χαίτην* XXXVI 2, LXII 3 et *χαίταν* LIX 3; *ἱστορίης* I 1, *ἀνθρακίης* XXIII 11, *Συρίης* LXII 5, *ψαφαρῇ* XXXXI 2, *ῶρη* LXII 10, *ῶρη* XXXXIX 1 et *αἰθερίας* IV 6, *ἐγκρουφίαν* IV 15, *ἀμβροσίᾳ* LIX 11, *Ἀμβρακίᾳ* XXV 3 al., *ἀγοράν* IV 15, *ὕγραν* LIX 3, *μαχαίρα* XXXI 5 alia id genus) non tam poetae quam librariis culpaе dandas esse apparet, id quod Ribbeckius quoque innuit Mus. Rh. XI p. 211. Itaque cum aut formae atticae aut epicae restituendae essent, vocalem α puram ubique expuli quia primus carminis versus Callimachi auctoritate servatus (*Ἱστορίης ἐπίδειγμα κτέ.*) formam epicam prae se fert; praeterea scripsi *περήσαντες* pro *περάσαντες* fr. XXXIV 12; cetera, imprimis formas *ἑάν*, *ἦν* (semel XXV 1), *ἄν*, intemptata reliqui.

De fragmentorum deinde dispositione quae habeo ut proponam, primum monendum est omnium fragmentorum quae non ad pisces conchyliave pertinent, ordinem a Ribbeckio constitutum a me servatum esse. Aptissime enim ille Matronis potissimum Convivio Attico comparato

1) Vide eundem Mus. Rh. XXVII p. 496.

2) 'Archestrati Syracusii sive Gelensis quae feruntur apud Athenaeum reliquiae. Recognovit W. Ribbeck.'

olerum et bulborum et quae sunt eius generis in initio carminis, quadrupedum et avium mentionem post piscium catalogum, vinorum denique in ipso exitu posuit. Neque potest dubitari quin fragmenti LXII sedes in extrema carminis parte fuerit: tribus enim versibus 19—21 totius carminis summa comprehenditur. Quod vero in componendo piscium catalogo non rationes quae in argumento ipso positae essent Ribbeckius secutus est, sed illum in alphabeticum qui dicitur ordinem redegit, haud scio an longius paullo possimus progredi: quamquam hoc facile concedo viro doctissimo non a regionibus quas peragrasset ordinem repetiisse videri poetam hac in re minime meritum peri-egetae nomen, quod ei tribuit Athenaeus VII 294a (vide test. fr. XIX). Rectius fortasse spectabimus tempora capiendi emendive vel rationes parandi atque coquendi. Sed de hac quaestione postea videbimus: nunc interim alia via est ingredienda.

Etenim non dubito quin quoad fieri potuit secundum genera enumeratio piscium fuerit constituta ita, ut similes similibus componerentur. Cuius rei in eclogis iis, quibus bini vel complures etiam describuntur maris incolae, sat manifesta habes testimonia. Conchylia certe uno omnia loco, fr. LVI, breviter comprehendit, cuius catalogi plane similes inveniuntur Epicharmi, Philyllii, Anaxandridae, Philippidae infra adlati. De scaro et trigla quibus agitur fragmentis XXXXI et XXXXII, ea Athenaeo teste cohaerent: quos eosdem pisces coniunctos legis a Machone ap. Ath. VI 244c: τῶν μὲν σκάρων ἀπέλαυε τῶν τριγλῶν θ' ἄμα. Fragmentum XXXXV κεστρέα et λάβρακα qui appellantur com-plectitur: idem una nominantur ab Aristotele H. N. IX 2. Fragmento XXXXVI inter σελάχη, quod totius piscium cuiusdam generis est nomen, afferuntur ῥίνη et λειόβατος consentiente Aristotele H. A. p. 540b, 17. Fragmento XXXII aliud par piscium prodit ψῆττα et βούγλωσσος inter

se tam similes, ut teste Athenaeo VII 288b apud Atticos βούγλωσσοι etiam audirent ψῆται. Fragmentum denique XXXVIII ex ea parte carminis sumptum esse argumento probatur, qua de piscibus sale condiundis praecepta exhibebantur. Haec exempla eo nos deducunt ut quos pisces a veteribus propter cognationem vel alias causas una nominari solitos esse constat, eos poetam quoque iisdem carminis partibus complexum esse existimemus: quem ad usum veterum definiendum imprimis comicorum consuetudo non sine fructu observatur.

Aliud idque haud leve adiumentum ad verum fragmentorum nexum reperiendum praebere mihi videntur coniunctiones καί et ἀλλά in initiis illorum saepius positae, quas si alia fragmenta circumspiciens accurate interpretaris, interdum coniectura poteris colligere quae argumenta inter se sive coniuncta sive opposita fuerint. In coniunctione καί exemplo sint fragmenta XXXXI sq., quorum prius cum aperto Athenaei testimonio altero excipiat, idem ordo confirmatur verbis κὰν Θάσω ὀψώνει τρίγλην eo referendis quod priore fragmento triglam quae capta esset Mileti valde commendaverat. Coniunctio adversativa ἀλλά adhibetur fr. XXXVIII eo consilio ut opponantur verba τριταῖον ἔχειν σκόμβρον πρὶν κτέ. verbis τμηθέν, ὅτ' ἐν βίκοις ταριχεύεσθαι ἔμελλεν, qua de re vide commentarium.

Sed dicendum est etiam de eo quod Ribbeckius dicit (Mus. Rhen. XI p. 217) Archestratum interdum iterum de eodem egisse pisce. Itaque exempla ab illo prolata examinemus. Thynnus commemoratur duobus fragmentis XXXIV et XXXVIII, quae in diversis carminis partibus fuisse posita ne ego quidem nego. Sed hoc de pisce cur altero quoque loco exponat peculiaris quaedam est causa ea scilicet, quod cum priore loco (fr. XXXIV) omnino prima eius mentio inferri videatur, posteriore ubi de eis

piscibus qui sale condiuntur agit, inter eos ipsos nimirum thynnium quoque nominat.

Deinde quod cestrei exemplum proponit qui vel quattuor locis apud Athenaeum commemoratur, p. 307 d, 307 b, 314 a, 311 a, primum facile intellegitur quae tribus prioribus locis de cestreo legantur, in unum esse coniungenda (fr. XXXXIII sq.). Iam vero poeta duo genera piscium distinguit quorum alterum solo nomine cestrei significat, alterum addito cognomine cephalī ab illo discernit (fr. XXXXV). Eam ipsam ob cognationem illorum piscium ego fr. XXXXIII sq. parvo vel nullo intervallo a fragmento XXXXV disiuncta fuisse existimo, ita ut prius de cestreo, tum de cephalo tractetur (cf. Archippi fr. apud Ath. VII 307 d; I 681 Kock: *νήστεις, κεστρέας, κεφάλους*).

Quae de congro servata sunt duo fragmenta XVIII et XIX, olim cohaesisse ipse ait Athenaeus VII 294 a: *ἐξῆς τε περὶ τῶν κατ' Ἰταλίαν τόπων διεξιὼν πάλιν ὁ καλὸς οὗτος περιηγητὴς φησὶν κτέ.* Restat unus scarus, de quo postquam versus fragmenti XXXXI attulit Athenaeus VII 320 a, scarum ex Epheso esse petendum, verbis *κὰν ἄλλῳ δὲ μέρει φησὶν* (scil. Arcestratus) inducit alterum de scaro locum (fr. XIII), quo dicit Calchedone et Byzantii illum esse comparandum. Poeta autem eum usum constanter sequitur, ut regiones quibus piscis aliquis capiendus sit uno omnes loco carminis enumerans comprehendat; cuius usus quo plura sunt exempla (inveniuntur enim inter quinquaginta fragmenta, quae ad pisces vel similia animalia spectant, viginti haec: VIII IX XI XIII XX XXII XXIV—XXVII XXX XXXIV XXXV XXXX XXXXI sq. XXXXV LIII—LVI, eo minus credibile est poetam praesertim ceteris in rebus tantopere sui similem hac una in re a certa illa ratione recessisse. Accedit quod difficultatem illam quae inest in duplici commemo-

ratione piscis illius facile solvere posse nobis videmur ita ut altero loco pro *σκάρον* legamus *σπάρον*; qua de re postea videbimus.

Iam ad id transeunt ut binorum vel plurium fragmentorum ordinem nexumque qualis fuisse videatur investigemus, hoc praemittamus, quod Ribbeckius quoque censet, non veri simile esse magnam carminis Arcestrati partem interisse, cum eo consilio carmen discerptum esse appareat, ut quam plurima piscium aliorumque animalium nomina Arcestrati testimoniis illustrarentur. Quae sententia ea quoque re confirmatur quod Athenaeus interdum observavit etiam si quae obsonia poeta enumerare omisit. Ath. III 117b *παρέλιπεν ὁ τένθης Ἀ. συγκαταλέξει ἡμῖν καὶ τὸ ... λεγόμενον ἐλεφάντινον τάριχος*. Eiusdem generis est quod legitur ap. Ath. III 104f: *καὶ Ἀ. γὰρ ἐν τῷ διαβοήτῳ ποιήματι οὐδ' ὅλως πον κάραβον ὀνομάζων ἀστακὸν προσγορεύει κτῆ*. (vide fr. XXIV).

Duobus locis iam Ribbeckius vestigia deprehendit pristinae dispositionis, quorum alter est fr. XVII de sinodonte: *ἐκ πορθμοῦ δὲ λαβεῖν πειρῶ καὶ τοῦτον, ἑταῖρε*. Itaque hunc quoque piscem ex freto scilicet Siculo — hoc enim ubique apud Arcestratum ut hominem Siculum *πορθμός* est — capere iubetur sodalis: quinque autem locis fretum Siculum commemoratur his: fr. VIII 2, XXXX 3, LI 2, LVI 4, XVI 1. Quattuor primorum nulli illud posse adiungi facile qui locos consideraverit ipse cognoscet; quinto ut adiungamus suadere videtur versus 2, cum ad condicionalem sententiam *ἂν ποτε ληφθῇ* (fr. XVI 2) optime videatur quadrare imperativus *πειρῶ*, quo verbo non facile aut crebro sinodontem in freto Siculo capi solere demonstratur. Quod autem fragmenti XVII versus 1 propter mentionem crassitudinis (*ζήτει παχὺν εἶναι*) postulare videtur, ut ante de procero aliquo pisce praeciatur, tale praeceptum in initio eius eclogae fuisse potest, cuius nunc

extrema tantum pars supersit fragmentum XVI, de qua re vide commentarium.

Alterum vestigium latet in fr. XXXXIX: ἤδη σοι ἐγὼ τᾶδε δεύτερον αὐδῶ, quod respicit ad fr. XXXVI imprimis v. 6. Sed plus ne hinc quidem proficimus, quam ut alteram altera ecloga fuisse priorem ostendatur. Itaque iam proprio Marte erit dimicandum.

Tutissimum mihi semper visum est comprehendere fragmenta LIII—LV de polypode, teuthide, sepia, quae fragmenta possunt simpliciter componi. Nam ne dicam de eo quod similitudo quaedam est inter illa animalia, plurimum ad coniunctionem illam confirmandam valet quod comici frequenter consociata nominant: Epicharmus ἐν Ἡβας γάμῳ ap. Ath. VII 318e; fr. 18 Lor.: Πώλυποί τε σηπίαι τε καὶ ποτανὰ τευθίδες. Antiphanes ap. Ath. XIV 623 f; II 106 Kock: ἥ τε σύννομος τῆς . . σηπίας, τευθίς. Anthippus ap. Ath. IX 404c; 4, 459 Mein.: τούτῳ παρέθῃκα σηπίας καὶ τευθίδας. Sotades Ath. VII 293c; II 447 Kock: ταύταις προσέλαβον σηπίας καὶ τευθίδας. Mnesimachus et Ephippus ap. Ath. IX 403b; II 437 Kock: πουλυπόδειον, σηπία. Denique Philoxenus Cytherius ἐν Δείπνῳ (Ath. IV 147b) νάρκιον ἄλλο παρῆς ἕτερον πίων ἀπὸ τευθιάδων καὶ | σηπιοπουλυποδείων. Contra minime verisimile est quod Meinekius coniecit fragmentum versus heroici πουλύποδες, γαλεοὶ τε κύνες (Ath. VII 318f) esse Archestrati; alienum enim videtur ab Ἠδυπαθείας indole et consilio.

Deinde nunquam dubitavi quin consocianda sint fragmenta XX et XXI de glauco et de galeo; nam praeterquam quod ultro inter se coeunt ita ut verbum finitum prioris fragmenti etiam posteriori sufficiat, pisces illi ex eadem sunt familia; utrumque nomen continetur etiam Sotadis comici fragmento ap. Ath. VII 293b; II 447 Kock: γαλεὸς εἴληπται μέγας . . . γλαύκον φέρω κεφάλαια παμμεγέθη δύο.

Item conecto fr. XXVI de phagro et fr. XXVII de lebia hepato. Nam primum phager lebiae similis est teste Speusippo ap. Ath. VII 301c: *Σπένσιππος δ' ὁμοιον* (sc. *φησί*) *φάγῳ τὸν ἥπατον* (cf. etiam Ath. VII 300e); deinde Archestrati ipsius verbis ordo quem statuo comprobatur. Nam cum iubeat lebiam quoque ex Delo eiusque finitima Teno insula sumi, respicit ad verba fr. XXVI *Δήλω τ' Εἰρετρία τε*. Denique Mnesimachus ap. Ath. IX 403b; II 437 Kock: *σμύραινα, φάγρος, | μύλλος, λεβίς*.

Commodissime porro in unum comprehendi possunt fr. XXIV de astaco et fr. XXV de caride: quae duo genera cancerorum marinorum poetam uno loco tractasse admodum est probabile. Pariter Matro postquam v. 63 carides protulit, v. 66 *κάραβος, ἀστακός*, Philyllius ap. Ath. III 86e; I 785 Kock *κάραβον, ἀστακόν*. Vide testim. fr. XXIV.

Non minus coniungendi videntur fr. XII et XIII quibus describuntur *χρύσοφορος* et *σπάρος*. Scribendum enim esse aut in fr. XIII aut XXXXI *σπάρον* pro eo quod traditum est *σκάρον* supra ostendimus. Tuetur autem lectionem *σκάρον* in fr. XXXXI locus Machonis (Ath. VI 244c) iam supra p. 129 adlatus: *τῶν μὲν σκάρων ἀπέλαυε τῶν τριγλῶν θ' ἅμα*: ergo mutatio illa facienda est in fragmento XIII. Accedunt duae aliae causae, altera quod sparus et chrysophrys a viris doctis (vide Brehmii 'Thierleben' ed. mai. 'Fische' p. 51) in sparidarum familia collocantur; altera quod eadem illorum piscium praecipitur apparandi ratio atque ita ut altero loco poeta manifesto respiciat ad alterum (cf. fr. XIII *καὶ σπάρον ὅπτα πλύνας* εὔ .. *τοῦτον ὅλον θεράπευε* et fr. XII *πλῦνον δέ νιν ὀρθῶς, εἰθ' ὅλον ὀπτήσας παράθεις*).

Longior iam fragmentorum series potest componi ita ut proficiscamur a fragmento XXXXV, quo cestreus cephalus

et labrax tractantur. Cui fragmento, ut supra monuimus, praemittenda sunt fragmenta XXXXIII et XXXXIV, quibus de eo pisce agitur qui sine cognomine cestreus appellatur. Commode deinde adnectetur fr. XXXXVI. Nam cum fr. XXXXV dicatur γ. 3 εἰσὶ γὰρ ἐνθάδ' (scil. Miletī) ἄριστοι (scil. cephalus et labrax), quae sententia repetitur γ. 7 sq. ἐκεῖνοι δ' εἰσὶν, ἑταῖρε, | τὴν ἀρετὴν θαυμαστοί, apparet poetam verbis fragmenti XXXXVI καὶ σελάχῃ μέντοι κλεινὴ Μίλητος ἄριστα | ἐκτρέφει ad illos versus respicientem cartilaginea quoque quae apud eandem urbem caperentur laudavisse. In ipso vero fr. XXXXVI quod cartilaginea commemorantur, eo ad aliud adducimur: hoc enim communi totius classis piscium nomine praemisso cum duo eiusdem classis pisces producantur, rhine et platynotus liobatus, exspectamus poetam alia quoque cartilagineorum genera hoc loco adiunxisse. Nominis autem Plinio teste (cf. supra p. 123) inventor est Aristoteles, qui H. A. p. 540b 17 ait: σελάχῃ δ' ἐστὶ τὰ τε εἰρημένα (inter quae sunt βάτος et ῥίνη) καὶ βοῦς καὶ λαμία καὶ αἰτὸς καὶ νάρκη καὶ βάτραχος καὶ πάντα τὰ γαλεώδη (cf. Ath. VII 286 b, Plin. N. H. IX 78). Commemorantur una νάρκη et βάτραχος a Mnesimacho ap. Ath. IX 402f; II 478 Kock γ. 37, item νάρκαι et βατίδες ab Epicharmo ap. Ath. VII 286 b; p. 232 Lorenz. Ergo quoniam tribus fragmentis Archestrati tractantur βάτραχος, νάρκη, βατίς, hisce ipsis fragmentis XXXXVII — XXXXIX locus post illud fr. XXXXVI tribuendus est. Primum posui fr. XXXXVII, cuius a verbo σκεύασον fortasse pendet accusativus νάρκην (fr. XXXXVIII 1). Paulo certius mihi videtur coniuncta inter se fuisse fr. XXXXVIII et XXXXIX propterea quod in utroque nomine piscis additur ἐφ'θῆν, in utroque deinde usus eorundem condimentorum, casei et herbae fragrantis — nam σίλφιον quoque χλόη εὐώδης est — commendatur.

Pergimus ad ταρίχη, salsamenta. Horum tria pro-

ducuntur genera in fr. XXXVIII, Σικελοῦ θύννου τέμαχος, σαπέρδη, σκόμβρος. Atque verba 'Siculi quoque thynni pulpamentum' in ipso eclogae initio positae docent accessisse mentionem thynni aliunde capti: hanc habes fr. XXXVII: καὶ θύννης οὐραῖον ἔχειν, τὴν θυννίδα φωνῶ | τὴν μεγάλην, ἧς μητρόπολις Βυζάντιόν ἐστι. Ante hanc rursus eclogam fuisse puto fr. XXXVI de sargo con-diundo, quibus versibus poeta eius carminis partis, qua de salsamentis agebat, initium fecisse videtur. Hieme enim potissimum salsamenta lurconibus erant pro solacio penuriae piscium recentium. Hiemis autem aperta significatio illius fragmenti continetur primis versibus: ἡνίκα δ' ἂν δύ-νοντος ἐν οὐρανῷ Ὠρίωνος | μήτηρ οἰνοφόρον βότρυος χαίτην ἀποβάλλῃ, | τῆμος ἔχειν ὁπτὸν σάργον κτέ., ad quae cf. Aristot. Problem. 26, 13: ὁ δ' Ὠρίων ἀνατέλλει μὲν ἐν ἀρχῇ ὁπώρας, δύνει δὲ χειμῶνος. Fragmentum autem XXXVII post fr. XXXVI ponendum esse ea re veri simile fit, quod praeceptum καὶ θύννης οὐραῖον ἔχειν (fr. XXXVII) respicit ad fr. XXXVI 3 τῆμος ἔχειν κτέ. Verbum enim ἔχειν ter adhibitum in iis praeceptis, quae sunt de sal-samentis (XXXVI 3, XXXVII 1, XXXVIII 6), aptissimum esse ex ipsius rei natura intellegitur. Denique non puto obstare quominus fr. XXXVI et XXXVII consociemus, quod versus 8 prioris fragmenti post parvum intervallum in fragmento posteriore (v. 4) repetitur: hoc videlicet praeceptum poeta legentibus volebat inculcare, cf. etiam fr. XXXIX.

Compositis igitur fragmentis XXXVI—XXXVIII alia quoque adnectere licet, quorum primum est fr. XXXIX. Etenim propter ea, quae infra dicentur de ἀντακάω — hunc enim piscem per ambages poeta significare videtur — du-bium esse non potest quin illius mentionem fecerit inter salsamenta. Atque veri simile est rem ita se habuisse, ut fr. XXXVIII et XXXIX exiguo tantum intervallo disti-

nerentur. Nam fr. XXXVIII 10 scombri caro mollis laudatur, cui opponitur fr. XXXIX subdura caro antacaei: uterque autem piscis in Ponto eique finitima Maeotide palude nascitur. Quae si vera sunt, poeta iubet amicum sale condire pisces ad id idoneos, i. e. *ταρίχη Βοσπόρου ἐκπλεύσαντα*¹⁾ illa scilicet quae maxime sint alba (de hac re v. comment.) praeter *ἀντακαῖον* dura carne ingratum.²⁾

Fortasse propter nomen *τέμαχος* hac in parte carminis fr. XXXX quoque de gladio est ponendum: certi quidquam de eius sede proferri nequit.

Denique non dubitavi ea fragmenta comprehendere quorum partes mutilatae, dummodo sententia id admittat, in integrum versum coniungi possunt.³⁾ Itaque fragmento XXVII subiunxi fr. XXVIII, cum fragmento XXVII autem fr. XXVI ut supra p. 134 ostendimus, cohaeret, qui nexus eo quoque indicari videtur, quod cum in fr. XXVI Sirii, in fr. XXVIII messis frumentariae mentio fiat, in utroque idem anni tempus significatur. Huic rursus addidi fr. XXIX, quamquam hoc etiam fragmento XXXXVII possit adnecti, sicut fragmento XXVIII fragmentum L. Etiam dubitantius coniunxi fr. XXX et XXXI, cui rursus fr. XXXII addidi, ne *κίθαρος* et *ψῆττα* pisces simillimi dirimerentur. Hic quoque evenit, ut fr. XXX et XXXII eiusdem anni temporis, aestatis, mentione contineantur. Eadem de causa fragmento XXXII adnexui fr. XXXIII.

His de fragmentorum consociatione praemissis iam de universa piscium catalogi dispositione a me instituta paucioribus verbis poterit absolvi. Nam ut aliquem saltem

1) Cf. Herodot. II 93, qui passim *ἐκπλώω*, *ἀναπλώω* de piscibus Aegyptiacis.

2) Possis fortasse *ἐκπλεύσαντα* interpretari accusativum masculini generis referendum ad significationem amici, qui e Bosporo in Pontum Euxinum evectus illos pisces capere iubeatur.

3) Cf. Ribbeckium Mus. Rhen. IX 1857 p. 221.

ordinem si non certum plane, fortasse tamen probabilem sequeretur, numeris VIII—XVII illa comprehendere fragmenta quae sunt de iis piscibus quorum nec pars aliqua hominibus subtilioris palati commendatur sed qui toti apponendi sint, nec certa quaedam sunt capturae vel usus tempora. Numeri XVIII—XXIII eos complectuntur, quorum partes eligendae sint; fragmento XXIII adnexui duo fr. XXIV sq. de astaco et caride eo scilicet nomine, quod verba fr. XXIV ἀλλὰ παρεῖς λῆρον πολὺν fortasse respiciunt ad excursum longiorem fragmenti XXIII (imprimis ad verba μωρολογοῦσι v. 18 et πνθαγορίζειν v. 20). Numeris XXVI—XXXIX complexus eas eclogas quibus tempora quaedam anni significantur, servavi aestatis autumnus hiemis ordinem. In extremo denique loco posui ea fragmenta, quibus varii pisces et conchylia brevissime enumerantur. Intra has ipsas partes tamen exhibui coniuncta si quae fragmenta aliis de causis supra expositis inter se coniungenda viderentur. Fortasse longior dies plura docebit; tria tamen iam nunc pro certo affirmare licet: primum hoc, poetam quantum fieri posset pisces per genera descripsisse; alterum, non neglexisse illum temporum rationem, sed praemissis talibus qualia leguntur Σειρίου ἀντέλλοντος (fr. XXVI), ἡνίκα δ' ἂν δύνοντος ἐν οὐρανῷ Ὁρίωνος (fr. XXXVI) complurium piscium expositionem eiusdem anni temporis commemorationi subiecisse. Postremum solere poetam exitus partium carminis insignire excursibus vel apostrophis quibusdam haud sine lepore et dicacitate compositis, velut fr. XXIII de iis qui maiorum piscium ut ἀνθρωποφάγων carnem reformident, quo loco transit ad cancos, fr. XXXV de Syracusanis et Italiotis bonos pisces caseo aceto silphio pessumdantibus, ubi secuntur σελάγη, fr. LVI, in quo ἀκηρύκων marinorum execratione profectus in Agathonis amici laudem exit ipsius praeconis. Quae apostropha totum piscium catalogum videtur conclusisse, cum et

conchyliis pro appendice quasi ceterorum piscium haberi possint, et nimia paene festinatio qua poeta illa absolvit, efficiat ut ad maiora iam properare videatur nempe ad eas ciborum delicias, quae ex animalibus terrestribus comparantur.

Numeri fragmentorum arabici uncis inclusi Ribbeckianae sunt editionis.

Conspectus numerorum Ribbeckianae
et huius editionis

<i>R</i>	<i>B</i>	<i>R</i>	<i>B</i>	<i>R</i>	<i>B</i>
1	I	22	L	43	LIV
2	II, III	23	XV	44	XXII
3	III	24	XXV	45	XXVI
4	V	25	XXXIII	46	XXX
5	VI	26	XXXIV	47	XII
6	VII	27	XXXI	48	XXXIX
7	XXXV	28	XXIII	49	XXXXIX
8	XXIV	29	LI	50	LVI
9	XXXIII	30	XXVII	51	XXXII
10	IX	31	LII	52	XXXVIII
11	X	32	XVI	53	XXXXV
12	XXXXVII	33	XXXXVIII	54	XXXXVI
13	XXI	34	XXXX	55	XXXXI
14	—	35	XIV	56	XXXXII
15	XX	36	LIII	57	LVII
16	XVIII	37	XXVIII	58	LVIII
17	XIX	38	XXXVI	59	LIX
18	VIII	39	LV	60	LX
19	XI	40	XVII	61	LI
20	XXXVII	41	XIII	62	LII
21	XXXIV	42	XXIX		

ΗΔΥΠΑΘΕΙΑΣ ΤΑ ΣΩΙΖΟΜΕΝΑ

- I Ἱστορίας ἐπίδειγμα ποιούμενος Ἑλλάδι πάση (1)

- II γῆν πᾶσαν περιῆλθον ἐγὼ πᾶσάν τε θάλασσαν (2)
 <Εὐρώπην τ' Ἀσίην τε περιπλέων νηὶ μελαίνῃ.>
 <καὶ νῦν> ἀτρεκέως ἐθέλω <μάλα> πάντ' <ἀγορεῦσαι>
 ὅπου ἔστιν ἕκαστον
- 5 κάλλιστον βρωτόν τε <ποτόν θ'>

TESTIMONIA

I Ath. I 4e: ὅτι Ἀρχέστρατος ὁ Συρακούσιος ἢ Γελῶς ἐν τῇ ὥς Χρύσιππος ἐπιγράφει Γαστρονομίᾳ, ὥς δὲ Λυγκεὺς καὶ Καλλίμαχος Ἡδυπαθείᾳ, ὥς δὲ Κλέαρχος Δειπνολογίᾳ, ὥς δ' ἄλλοι Ὀψοποιίᾳ (ἐπικὸν δὲ τὸ ποίημα, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἱστορίας — πάση»).

II Ath. VII 278d: οὗτος δ' Ἀρχέστρατος ὑπὸ φιληδονίας γῆν πᾶσαν καὶ θάλασσαν περιῆλθεν ἀκριβῶς, ἐμοὶ δοκεῖ, τὰ πρὸς γαστέρα ἐπιμελῶς ἐξετάσαι βουλευθείς· καὶ ὥσπερ οἱ τὰς Περιηγήσεις καὶ τοὺς Περίπλους ποιησάμενοι μετ' ἀκριβείας ἐθέλει πάντα ἐκτίθεσθαι «ὅπου ἐστὶν ἕκαστον κάλλιστον βρωτόν τε <ποτόν τε>». τοῦτο γὰρ αὐτὸς ἐν τῷ προοιμίῳ ἐπαγγέλλεται τῶν καλῶν τούτων ὑποθηκῶν ὧν πρὸς τοὺς ἐταίρους πομεῖται Μόσχον τε καὶ Κλέανδρον κτέ.

VARIETAS LECTIIONIS

I II 1,2 dedi ex Ribbeckii, III ex Stadtmuelleri coniectura II 2 petivit Ribbeck ex Ath. IX 383b ubi coqui dicuntur gloriari solere περιῆλθον Ἀσίαν καὶ Εὐρώπην collato etiam Ath. III 116f: Ἀρχέστρατος μὲν ὁ περιπλεύσας τὴν οἰκουμένην. II 5 ποτόν τε supplevit Casaubonus

I τίς δ' ἰχθὺς καὶ ποῖος ἐὼν ἥδιστον <ἔδεσμα>, (3)
 ἢ τίς ἀκμαιότατος, τίς δ' αὖ βρωτός γε μάλιστα
 ἢ μετ' Ἀρκτοῦρον καὶ Πλειάδας ἢ Κυνὸς ἄστρον.

I πρῶτα μὲν οὖν δώρων μεμνήσομαι ἡνκόμοιο (3)
 Δήμητρος, φίλε Μόσχε· σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.

HOMERI VERSVS SIMILES

III 1 πρῶτα μὲν οὖν* χ 448

1 sq. ἐνπλόκαμος Δήμητρος ε 125

Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο Ξ 326

Δήμητρο' ἡνκόμον hymn. 13, 1

2 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν A 297al.

TESTIMONIA

III Clearchus apud Ath. X 457d: προέβαλλον γὰρ (sc. οἱ παλαιοί) παρὰ τοὺς πότους οὐχ ὥσπερ οἱ νῦν ἐρωτῶντες ἀλλήλους, τίς τῶν ἀφροδισιαστικῶν συνδυασμῶν ἢ τίς ἢ ποῖος ἰχθὺς ἥδιστος ἢ τίς ἀκμαιότατος, ἔτι δέ τίς μετ' Ἀρκτοῦρον ἢ μετὰ Πλειάδα ἢ τίς μετὰ Κύνα μάλιστα βρωτός· . . . κομιδῇ γάρ ἐστι ταῦτά γέ τινος τοῖς Φιλαινίδος καὶ τοῖς Ἀρχεστράτου συγγράμμασιν ἐνφωκητός, ἔτι δὲ περὶ τὰς καλουμένας Γαστρολογίας ἐσπουδακός.

III Ath. III 111f: Ἀρχέστρατος δ' ἐν τῇ Γαστρονομίᾳ περὶ ἀλφίτων καὶ ἄρτων οὕτως ἐκτίθεται· «πρῶτα—δεῖπνον». Eustathius p. 1258, 60: καὶ Ἀρχέστρατος δὲ πίνονά τινα τόπον λέσβιον κλεινῆς Λέσβου περικύμονα μαστὸν λέγει. Eustathius p. 280, 7: Ἀρχέστρατος . . . εἰπὼν τὴν κλεινὴν Λέσβον λευκότερα αἰθερίας χιόνος ἄλφιστα φέρειν καὶ ἐπαγαγὼν θεοὶ εἴπερ ἔδουσιν ἄλφιστα, ἐκεῖθεν ἰὼν Ἐρμῆς αὐτοῖς ἀγοράζει, τὰ δ' ἄλλα γιγάρτα φαίνεσθαι πρὸς ἐκεῖνα (ἐκεῖνας edd.) φάμενος.

Ath. III 110a: ἐγκυφίαν. τούτου μνημονεύει . . . ὁ ὀψοδαίδαλος Ἀ., οὗ κατὰ καιρὸν τὸ μαρτύριον παραθήσομαι.

- ἔστι γὰρ αὐτὰ κράτιστα λαβεῖν βέλτιστά τε πάντων,
 εὐκάρπου κριθῆς καθαρῶς ἡσκημένα παστά,
 5 ἐν Λέσβῳ κλεινῆς Ἐρέσου περικύμονι μαστῶ,
 λευκότερ' αἰθερίης χιόνος· θεοὶ εἶπερ ἔδουσιν
 ἄλφριτ', ἐκείθεν ἰὼν Ἐρμῆς αὐτοῖς ἀγοράζει.
 ἔστι δὲ καὶ Θήβαις ταῖς ἑπταπύλοισ ἐπεικῇ
 καὶ Θάσῳ ἐν τ' ἄλλαις πόλεσιν τισιν, ἀλλὰ γίγαρτα
 10 φαίνονται πρὸς ἐκεῖνα· σαφεῖ τάδ' ἐπίστασο δόξη.
 στρογγυλοδίνητος δὲ τετριμμένος εὖ κατὰ χεῖρα
 κόλλιξ Θεσσαλικός σοι ὑπαρχέτω, ὃν καλέουσι
 κεῖνοι κριμνίτην, οἱ δ' ἄλλοι χόνδρινον ἄρτον.
 εἴτα τὸν ἐκ Τεγέης σεμιδάλεος νῖδον ἐπαινώ
 15 ἐγκρυφίην· τὸν δ' εἰς ἀγορὴν πωλεύμενον ἄρτον
 αἱ κλειναὶ παρέχουσι βροτοῖς κάλλιστον Ἀθηναί.
 ἐν δὲ φερεσταφύλοις Ἐρυθραῖς ἐκ κλιβάνου ἐλθὼν
 λευκὸς ἀβραῖς θάλλων ὥραις τέρψει παρὰ δεῖπνον.

HOMERI VERSVS SIMILES

- 6 λευκότεροι χιόνος* K 437
 12 sq. τὸν δ' Ἐκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Ἀστυνάαντ'· οἷος γὰρ κτέ. Z 402 sq.
 ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον T 74
 15 οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο A 490
 οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι β 55

VARIETAS LECTIONIS

III 3 ἔστι γὰρ οὖν τὰ A, correxi, ἔστιν γὰρ τὰ Musurus 4
 ἡσσημένα Meineke πάντα A, correxit Roehl 'Jahrb. f. Philol.'
 1879 p. 736 5 ἐν Ἐρέσῳ κλεινῆς Λέσβου, dein ἐν Λέσβῳ κλεινῆς
 τ' Ἐρέσου Meineke, ἐν Λέσβῳ κλεινῆς Ἐρέσῳ ποτικύμονι Ribbeck
 6 αἰθερίης: αἰθερίας A 10 ἐκεῖνας ἀφείς τὰ δ' ἐπίστασο δόξης A,
 correxit Casaubonus 13 κριμνίτην: κριμματίαν A, κριμνατίαν
 Schweighaeuser, κριμνίταν collato Ath. XIV 646 a Meineke ad
 Alciphronem p. 169 14 ἐκ Τεγέης: ἐν Τεγέαις A, ἐν Τεγέᾳ
 Meineke, ἐκ Τεγέας Kaibel 15 ἐγκρυφίην: ἐγκρυφίαν A ἀγορὴν:
 ἀγορὰν A ποιούμενον A, corr. Stadtm. 17 φέρει σταφύλοις
 ἐρυθροῖς ἐκλιβάνου ἐλθὼν A, corr. Musurus Idem 18 ἀβραῖ A

V ἔστω δὴ σοι ἀνὴρ Φοῖνιξ ἢ Λυδὸς ἐν οἴκῳ, (4)
ὅστις ἐπιστήμων ἔσται σίτοιο κατ' ἡμᾶρ
παντοίας ιδέας τεύχειν, ὥς ἂν σὺ κελεύῃς.

Π βολβῶν καὶ καυλῶν χαίρειν λέγω ὀξυβάφοισι (5)
ταῖς τ' ἄλλαις πάσῃσι παροψίσι.

Π ῥυσαὶ <καὶ> δρυπεπεῖς παρακείσθωσάν σοι ἐλαῖαι. (6)

Π ἔρχελυν αἰνῶ μὲν πᾶσαν, πολὺ δ' ἔστι κρατίστη (15)
Ῥηγίου ἀντιπέρας πορθμῷ ληφθεῖσα θαλάσσης.

TESTIMONIA

V Pergit Athenaeus III 112b: ταῦτ' εἰπὼν ὁ τένθης
'Α. καὶ τὸν τῶν ἄρτων ποιητὴν ἔχειν συμβουλεύει Φοίνικα
ἢ Λυδόν· ἡγνόμεν γὰρ τοὺς ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας ἀρτοποιοὺς
ἀρίστους ὄντας. λέγει δ' οὕτως «ἔστω — κελεύῃς».

VI Ath. II 64: Ἀρχέστρατος «βολβῶν — παροψίσι».

VII Ath. II 56c: 'Α. ἐν τῇ Γαστρονομίᾳ «ῥυσαὶ —
ἐλαῖαι».

VIII Ath. VII 298e: καὶ περὶ τῆς ἐγγέλως δ' 'Α. οὕτως
ἱστορεῖ «ἔρχελυν — ἰχθύς». Eustath. p. 1240, 25: ἐπαι-
νοῦνται δέ φησι (scil. Ἀθηναῖος) καὶ οἱ Στρυμόνιοι ὥς
καὶ μεγάλοι καὶ τὸ πάχος θαυμασταί. Eustath. p. 1240,
29: ἐκθεῖς δὲ ὁ Ἀθηναῖος καὶ ὅτι πολὺ κρατίστη ἐστὶν
ἢ ἐκ τοῦ κατὰ Σικελίαν Ῥηγίου λέγει καὶ ὅτι ... βασιλεύειν
τῶν περὶ δαῖτα καὶ ἡγεμονεύειν ἡδονῇ ἔφη τις αὐτήν,
ἢ φύσει ἐστὶ φησὶν ἀπύρηνος μόνος ἰχθύς. ἔνθα
ὅρα ὅτι πυρῆνα ἐκεῖνος ἔφη ἀστείως τὴν ὀστώδη ἰχθυερὰν
ἄκανθαν.

VARIETAS LECTIONIS

V 1 δ' ἢ distinxit Ribbeck collato LXI 2 2 ἔσται σοι ὁ
κατ' ἡμᾶρ A, corr. Porson 3 τεύχων A, corr. Ribbeck

VI 2 πικρῇσι Stadtmueller pro πάσῃσι

VII καὶ add. Musurus

VIII 1 δέ ἐστι A 2 ἀντιπέραν C πορθμοῦ A, correxit
Meineke

ἔνθα σὺ τῶν ἄλλων πάντων, Μεσσήνιε, θνητῶν
 βρῶμα τιθεῖς τοιόνδε διὰ στόματος πλεουεκτεῖς.
 5 οὐ μὴν ἀλλὰ κλέος γ' ἀρετῆς μέγα κάρτα φέρουσι
 Κοπαῖαι καὶ Στρυμόνιαι, μεγάλοι τε γὰρ εἰσι
 καὶ τὸ πάχος θαυμασταί. ὅλως δ' οἶμαι βασιλεύει
 πάντων τῶν περὶ δαῖτα καὶ ἡδονῇ ἡγεμονεύει
 ἔρχελυς, ἣ φύσει ἐστὶν ἀπήρηνος μόνος ἰχθύς.

- IX τὴν δ' ἀφύην μίνθου πᾶσαν πλὴν τὴν ἐν Ἀθήναις, (10)
 τὸν γόνον ἔξαυδῶ, τὸν ἀφρὸν καλέουσιν Ἴωνες.
 καὶ λαβὲ πρόσφατον αὐτὸν ἐν εὐκόλποιο Φαλήρου
 ἀγκῶσιν ληφθένθ' ἱεροῖς. κὰν τῇ περικλύστῳ
 5 ἐστὶ Ῥόδῳ γενναῖος, ἐὰν ἐπιχώριος ἔλθῃ.
 ἂν δέ που ἱμείρης αὐτοῦ γεύσασθαι, ὁμοῦ χρὴ
 κνίδας ὀψωνεῖν, τὰς ἀμφικόμους ἀκαλήφας·
 εἰς ταὐτὸν μίξας δ' αὐτὰς ἐπὶ τηγάνου ὅπτα,
 εὐώδη τρίψας ἄνθη λαχάνων ἐν ἐλαίῳ.

TESTIMONIVM

IX Ath. VII 285 b: Ἀ. δ' ὁ ὀψοδαίδαλός φησι· «τὴν
 — ἐλαίῳ».

VARIETAS LECTIONIS

VIII 5 γὰρ ετης A 6 κῶπαι αἰ A 7 ὅμως A, ὅλως
 Coraes 9 ἀπύρηνος A, correxit Coraes

IX 1 δ' inseruit Casaubonus 2 ἔξαυδῶ A 3 λαβὲ A,
 φάγε Ribbeck εὐκόλποισι A, εὐκόλποιο Meineke 4 ἀγκῶσι A,
 sic ante Dindorfium 6 ἂν δέ τις που ἱμείρης A (ἱμείρη
 BC), ἂν δέ που Schweighauser pro αὐτοῦ Ribbeck malit
 τούτου

X ἐπὶ θερμὸν (11)
 τήγανον ἐμβληθεῖσαν ἄφαρ σίζουσαν ἀφαίρει.
 <εὐθύς γὰρ κείνη> καθάπερ τοῦλαιον ἅμ' ἥπται
 καὶ σίξει.

XI τὸν δ' ἔλοπ' ἔσθε μάλιστα Συρακούσαις ἐνὶ κλειναῖς, (19)
 τὸν γε κρατιστεύονθ'. οὗτος γὰρ αὖ ἐστὶν ἐκεῖθεν
 τὴν ἀρχὴν γεγωνώς, ὥσθ' ἡνίκ' ἂν ἡ περὶ νήσους
 ἡ περὶ τὴν Ἀσίην πον ἀλῶ γῆν ἡ περὶ Κρήτην,
 5 λεπτὸς καὶ στερεὸς καὶ κυματοπλήξ ἀφικνεῖται.

XII χρύσοφρον ἐξ Ἐφέσου τὸν πίονα μὴ παράλειπε, (47)
 ὃν κείνοι καλέουσιν ἰωνίσκον· λαβὲ δ' αὐτὸν

TESTIMONIA

X Ath. VII 285 d: Κλέαρχος δ' ὁ περιπατητικός ἐν τοῖς
 περὶ παροιμιῶν περὶ τῆς ἀφύης φησί· 'διὰ τὸ μικροῦ δεῖσθαι
 πυρός ἐν τοῖς τηγάνοις οἱ περὶ Ἀρχέστρατον ἐπιβαλόντας
 κελεύουσιν ἐπὶ θερμὸν τήγανον σίζουσαν ἀφαιρεῖν·
 ἅμα δ' ἥπται καὶ σίξει καθάπερ τοῦλαιον, εὐθύς.
 διὸ λέγεται· ἴδε πῶρ ἀφύη'.

XI Ath. VII 300 d: ἀλλὰ καὶ Ἀρχέστρατός φησι τάδε
 περὶ αὐτοῦ (sc. τοῦ ἔλοπος) «τὸν — ἀφικνεῖται».

XII Ath. VII 328 b: ὁ δὲ σοφὸς Ἀ. ἐν ταῖς ὑποθήκαις
 λέγει «χρῦσοφρον — δεκάπηχυσ».

VARIETAS LECTIONIS

X τήγανον εἰς θερμὸν σὺ βαλὼν σίζουσαν ἀφαίρει | τοῦ
 πυρός, αὐτίκα γὰρ καθάπερ τοῦλαιον ἐκείνη | ἥπται καὶ σίξει
 sive ἀφύην δὲ κελεύω | τήγανον εἰς θερμὸν βληθεῖσαν θᾶσσον
 ἀφαιρεῖν κτλ. sive σίζουσαν πυρός, ἡ καθάπερ τοῦλαιον ἅμ'
 εὐθύς | ἥπται καὶ σίξει Ribbeck

XI 1 ἔλοπα A ἐνικλῖναις A 2 κρατιστεύοντα A 3
 γεγωνὼς θήνηκανη A, corr. Ribbeck 4 Ἀσίην Wachsmuth:
 ἄλλην A

θρόεμα Σελινοῦντος σεμνοῦ. πλῦνον δέ νιν ὀρθῶς,
εἴθ' ὅλον ὀπτήσας παράθες, κὰν ἧ δεκάπηχυσ.

XIII καὶ σπάρον ἐν παράλῳ Καλχηδόνι τὸν μέγαν ὅπτα, (41)
πλύνας εὖ· χρηστὸν δὲ καὶ ἐν Βυζαντίῳ ὅψει
κεῦμεγέθη, κυκλίῃ <δ> ἴσον ἀσπίδι σῶμα φοροῦντα.
τοῦτον ὅλον θεράπευε τρόπον τοιόνδε· λαβὼν νιν,
5 ἥνικ' ἂν εὖ τυρῶ καὶ ἐλαίῳ πάντα πυκασθῇ,
κρίβανον ἐς θερμὸν κρέμασον κᾶπειτα κατόπτα·
πάσσειν δ' ἄλσι κυμινοτριβοῖς καὶ γλανκῷ ἐλαίῳ
ἐκ χειρὸς κατακρουνίζων θεοδέγμονα πηγῇν.

XIV τὸν δ' ὄνον Ἀνθηδών, τὸν καλλαρίην καλέουσιν, (35)
ἐκτρέφει εὐμεγέθη, σομφὴν δ' ἄρ' ἔχει τινὰ σάρκα,
κᾶλλως οὐχ ἡδεῖαν ἔμοιγ', ἄλλοι δὲ <λίην νιν>
αἰνοῦσιν· χαίρει γὰρ ὁ μὲν τούτοις, ὁ δ' ἐκείνοις.

TESTIMONIA

XIII Ath. VII 320a: 'Α. δ' ἐν τῇ Γαστρονομίᾳ ...
(fr. XXXXI), κὰν ἄλλῳ δὲ μέρει φησὶ «καὶ — πηγῇν».
XIV Ath. VII 316a: 'Α. δὲ φησι «τὸν — ἐκείνοις».

VARIETAS LECTIONIS

XII 3 πλύνον ante Dindorfium.

XIII 1 σκάρον vulgo, σπάρον dedi καρχηδόνι A, corr.
Schweigh. (^{σχ}χαλχηδόνι C) 2 εὖχρηστον A, corr. Dindorf 3
καὶ μέγεθος A, correxi κυκλίῃ: κυκλίας A, κυκλίᾳ ed. pr.,
inserui δ' νῶτα A, σῶμα Ribbeck collato Batr. v. 44 5 τε
post τυρῶ addit A ἀλεύρω Stadtm. pro ἐλαίῳ, sed fuit fortasse
τυρῶ καὶ σιλφίῳ ἀμφιπυκασθῇ 7 πάσσων θ' Stadtmueller.

XIV 1 ἀνοηδων A, corr. Casaubonus καλλαρίην: καλλα-
ρίαν A 2 εὐμεγέθης ὁμφὴν A δὲ τρέφει τινὰ A, correxit
Ribbeck 3 καλῶς A, correxit Coraes 3 sq. ἔμοιγε ἄλλ'
ὕδαινονσαν A, ἔμοιγ', ἄλλοι δὲ μάλιστα | αἰνοῦσιν Heringa, ἄλλοι
δὲ μιν αἰνῶς Ribbeck, ἄλλοι δὲ λίην νιν Stadtmueller

- XV αὐτὰρ ἐς Ἀμβρακίην ἐλθὼν εὐδαίμονα χώρην (23)
 κάρου ἐὰν ἐσίδῃς ὦνοῦ καὶ μὴ παράλειπε,
 κἂν ἰσόχρυσος ἔῃ, μὴ σοι νέμεσις καταπνεύσῃ
 δεινὴ ἀπ' ἀθανάτων· τὸ γὰρ ἐστὶν νέκταρος ἄνθος.
 5 τούτου δ' <οὔ> θέμις ἐστὶ φαγεῖν θνητοῖσιν ἕπασιν
 οὐδ' ἐσιδεῖν ὅσσοισιν, ὅσοι μὴ πλεκτὸν ὕφασμα
 σχοίνου ἐλαιοτρόφου κοῖλον χεῖρεσσιν ἔχοντες
 εἰώθασι δονεῖν ψήφους ὀρθῶ τε λογισμῶ
 ἄρθρων μηλείων ἐπ' ἄγρην δωρήματα βάλλειν.

HOMERI VERSVS SIMILES

- XV 3 νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων | ἔσσεται β 136 sq.
 4 ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ ι 359;
 cf. infra Eustathii test.
 5 τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι Ξ 386

TESTIMONIA

XV Ath. VII 305e: Ἀ. δέ φησιν «αὐτὰρ — βάλλων». Eustath. 1872, 17: καθὰ καὶ ὅς θαλάσσιος, οὕτω καὶ κάρου, ὡς δηλοῖ καὶ Ἀθήναιος ἐν τῷ κάρου ἐν ἐσίδῃς θαλάττιον ὦνοῦ καὶ μὴ καταλίπῃς, κἂν ἰσόχρυσος ἔνι, μὴ σοι νέμεσις καταπνεύσῃ δεινὴ ἀπ' ἀθανάτων, τὸ γὰρ ἐστὶ νέκταρος ἄνθος. Eustath. 1633, 49: παραποιήσας δέ τις τὸ νέκταρος ἀπορρώξ παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ ἐπὶ κάρου θαλαττίου ἔφη τὸ γὰρ νέκταρος ἄνθος.

VARIETAS LECTIONIS

XV 1 Ἀμβρακίην — χώρην: Ἀμβρακίαν — χώραν A 2 τὸν κάρου ἐν A, corr. C κάρου ἐὰν Dindorf παρὰλειπε scripsi: κατάλειπε A 5 τούτου δὲ θέμις A, corr. Casaubonus 6 ὅσοις A, corr. C 7 ἐλαιοτρόφου A, corr. Dindorf κοῖλου A, corr. Casaubonus 8 ὀρθῶ τε Stadtmueller: αἰθῶνι A 9 ἐπὶ γῇν A, ἐπ' ἄγρην Stadtmueller, idem θηρήματα βάλλειν C: βάλλων A

- XVI
 Ἰταλίας τε μεταξὺ κατὰ στενοκύμονα πορθμὸν (32)
 ἢ πλωτὴ μύραινα καλουμένη ἄν ποτε ληφθῇ,
 ὠνοῦ· τοῦτο γὰρ ἔστιν ἐκεῖ θαυμαστὸν ἔδεσμα.
- XVII αὐτὰρ τὸν σινόδοντα μέσον ζήτει παχὺν εἶναι· (40)
 ἐκ πορθμοῦ δὲ λαβεῖν πειρῶ καὶ τοῦτον, ἑταῖρε.
 ταῦτά δὲ ταῦτα κυρῶ φράζων καὶ πρὸς σέ, Κλέαινε.
- XVIII γόγγρου μὲν γὰρ ἔχεις κεφαλήν, φίλος, ἐν Σικυῶνι (16)
 πίονος, ἰσχυροῦ, μεγάλου καὶ πάντα τὰ κοῖλα·
 εἴτα χρόνον πολὺν ἔψε χλόῃ περίπαστον ἐν ἄλμῃ.

- XIX καὶ γόγγρος σπουδαῖος ἀλίσκεται ὅστε τοσοῦτον (17)

TESTIMONIA

XVI Ath. VII 312f: Ἀ. δὲ ὁ ἡδονικὸς φιλόσοφος φησιν
 «Ἰταλίας — ἔδεσμα».

XVII Ath. VII 322c: σινόδοντα δὲ αὐτὸν λέγει διὰ
 τοῦ Ἰ Δωρίων, ἔτι δὲ Ἀ. ἐν τούτοις «αὐτὰρ — Κλέαινε».

XVIII Ath. VII 293f: Ἀ. μὲν γὰρ ἐν τῇ Γαστρονομίᾳ
 καὶ ὁπόθεν ἕκαστον μέρος αὐτοῦ δεῖ συνωνεῖσθαι διηγεῖται
 οὕτως «γόγγρου — ἄλμῃ».

XIX Ath. VII 294a: ἐξῆς τε περὶ τῶν κατ' Ἰταλίαν
 τόπων διεξιὼν πάλιν ὁ καλὸς οὗτος περιηγητὴς φησιν «καὶ
 — κορακίνων».

VARIETAS LECTIONIS

XVI 1 Ἰταλίας τε: Ἰταλίας δὲ A, lacunam indicavit Ribbeck
 qui proponit Πελοριάδος (sive Θρινακίης) δὲ | Ἰταλίας τε Ἰταλίας
 δὲ . . . μεταξὺ Kaibel, Ἰταλίας δὲ μάλ' ἄγχι Stadtmueller

XVII 1 τὸν om. A, supplevit Casaubonus μέσον scripsi:
 μὲν δν A ζήτει C: ζητεῖ A ἀτὰρ σινόδοντα μέγαν ζήτει Kaibel,
 Μένων sive μένων Meineke, μὲν οὖν Ribbeck 3 ταῦτα δὲ
 ταῦτα A, ταῦτά δὲ ταῦτα Dindorf, ταῦτα δὲ πάντα editores
 Κλέανδρε Valckenaer

τῶν ἄλλων πάντων γόγγρων κρατεῖ αὐτός, ὅσον περ
θύννος ὁ πιότατος τῶν φαυλοτάτων κορακίνων.

- XX ἀλλὰ μοι ὀψώνει γλαύκου κεφαλὴν ἐν Ὀλύμπῳ (15)
καὶ Μεγάροις· σεμνὸς γὰρ ἀλίσκεται ἐκτεναγιστῆς·
XXI ἐν δὲ Ῥόδῳ γαλεὸν τὸν ἀλώπεκα· κἂν ἀποθυήσκειν (13)
μέλλης, ἂν μὴ σοι πωλεῖν θέλῃ, ἄρπασον αὐτόν,
ὃν καλέουσι Συρακόσιοι κύνα πίονα· κᾶτα
ὑστερον ἤδη πάσχ' ὅ τι σοι πεπωμένον ἐστίν.

HOMERI VERSVS SIMILES

- XXI 3 ὄντε κύν' Ὀρίωνος ἐπίνκλησιν καλέουσιν X 29
4 ὀπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπωμένον ἐστίν Γ 309

TESTIMONIA

XX Ath. VII 295 c: τὴν δὲ τοῦ γλαύκου κεφαλὴν ἐπ-
αινωῶν ὁ Ἀρχέστρατός φησιν «ἀλλὰ — τεναγιστῆς».

XXI Ath. VII 286 a post Lyncei verba: <ὄν> (sc. τὸν
ἀλώπεκα) ὁ τὴν Ἡδυπάθειαν γράψας παρακελεύεται τῷ μὴ
δυναμένῳ τιμῇ κατεργάσασθαι τὴν ἐπιθυμίαν ἀδικίᾳ κτή-
σασθαι [τὴν ὀψοφαγίαν] pergit: Ἀρχέστρατον λέγει τὸν τένθην
ὁ Λυγκεύς, ὃς ἐν τῷ πολυθυλήτῳ ποιήματι περὶ τοῦ γαλεοῦ
λέγει οὕτως «ἐν — ἐστίν». Ath. VII 294 f: ἀλλ' ὅ γε
Ἀρχέστρατος περὶ τοῦ Ῥοδιακοῦ γαλεοῦ λέγων τοῖς ἐταίροις
πατρικῶς πῶς συμβουλεύων φησὶν «ἐν — ἐστίν».

VARIETAS LECTIONIS

XIX 2 sq. ὥστε τοσοῦτον τῶν ἄλλων πάντων ὧσων κρατεῖ
οὗτος A, ὅστε — αὐτός Ribbeck auctore Dalecampio qui vertit
'qui tantum obsoniis anteit ceteris omnibus' γόγγρων scripsi
pro ὧσων, κόλπων Kaibel

XX 2 σεμνοῖς A σεμνὸς . . ἐν τεναγέσσι Casaubonus Dale-
campium secutus qui expresserat 'in limosa maris eluvie'

XXI 1 ἀποθυήσκειν A 2 ἐθέλη A 3 κᾶθ' A utroque loco

- XXII ἐν δ' Αἶνῳ καὶ τῷ Πόντῳ τὴν ὕν ἀγόραζε, (44)
 ἣν καλέουσί τινες θνητῶν ψαμμῖτιν ὀρυκτὴν.
 ταύτης τὴν κεφαλὴν ἔψειν μηδὲν προσενεγκῶν
 ἥδυσμ', ἀλλ' ἐς ὕδωρ μόνον ἐνθεις καὶ θαμὰ κινῶν
 5 ὕσσωπον παρὰθες τρίψας, καὶν ἄλλο τι χρῆξης,
 δορυμὸν διεῖς ὄξος· καὶτ' ἐμβαπτ' εὖ καὶ ἐπείγου
 οὔτως, ὥς πνίγεςθαι ὑπὸ σπουδῆς καταπίνων.
 τὴν λοφιὴν δ' ὅπτᾱν αὐτῆς καὶ τᾶλλα τὰ πλεῖστα.

- XXIII ἐν δὲ Τορωναίων ἄσται τοῦ καρχαρία χροῖ (28)
 τοῦ κυνὸς ὀψωνεῖν ὑπογάστρια κοῖλα κάτωθεν.
 εἴτα κυμίνῳ πάντα πάσας ἀλλ' μὴ συχνῶ ὅπτα.

TESTIMONIA

XXII Ath. VII 326f: 'Α. δ' ὁ ὀψοδαίδαλος «ἐν — πλεῖστα». Eustath. 1872, 10: δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὄνομα ἰχθύων ὕες, οἷον «ἐν δ' Αἶνῳ — ὀρυκτὴν».

XXIII Ath. VII 310: κύων καρχαρίας. περὶ τούτων φησὶν 'Α. ὁ τῶν ὀψοφάγων 'Ησίοδος ἢ Θέογνις . . . ὁ δ' οὖν 'Α. ἐν ταῖς καλαῖς ταύταις ὑποθήκαις παραινεῖ «ἐν — περικύρση» (1—17). Ath. IV 163c: 'Α. δέ, ᾧ Κύνουлке, ὃν ἀντὶ τοῦ 'Ομήρου προσκυνεῖς διὰ τὴν γαστέρα . . ., περὶ τοῦ κυνὸς τοῦ θαλαττίου ἰστορῶν γράφει καὶ ταῦτα «ἀλλ' οὐ — πυθαγορίζειν» (13—20).

VARIETAS LECTIIONIS

XXII 3 τούτου vulgo, ταύτης Ribbeck, αὐτὰρ Stadtmueller ἔψει A, corr. Dindorf 4 ἐς μόνον ὕδωρ A, transposuit Naeke κείνων A, corr. C 6 ἐμβαπτεν A, distinxit Naeke 8 λοφιὴν: λοφιὰν A τᾶλλα A, τᾷλλα Meineke

XXIII 3 πάντα scripsi: αὐτὰ A, ταῦτα Meineke, κυμίνους Kaibel apud Ribbeckium, λιτὰ Wilamowitz

- ἄλλο δ' ἐκεῖσε, φίλη κεφαλὴ, μηδὲν προσενέγκῃς,
 5 εἰ μὴ γλαυκὸν ἔλαιον. ἐπειδὰν δ' ὀπτὰ γένηται,
 ἤδη τριμμάτιόν τε φέρειν καὶ ἐκεῖνο μετ' αὐτοῦ.
 ὅσσα δ' ἂν ἐν λοπάδος κοίλοις πλευρώμασιν ἔψῃς,
 μήθ' ὕδατος πηγὴν <ἱερὴν> μήτ' οἶνινον ὄξος
 συμμίσξῃς, ἀλλ' αὐτὸ μόνον κατὰχευον ἔλαιον
 10 αὐχμηρόν τε κύμινον, ὁμοῦ δ' εὐώδεα φύλλα.
 ἔψε δ' ἐπ' ἀνθρακιῆς φλόγα τούτοις μὴ προσενεγκῶν
 καὶ κίνει πυκινῶς, μὴ προσκαυθέντα λάθῃ σε.
 ἀλλ' οὐ πολλοὶ ἴσασι βροτῶν τόδε θεῖον ἔδεσμα
 οὐδ' ἔσθειν ἐθέλουσιν, ὅσοι κεφαττελεβώδη
 15 ψυχὴν κέκτηνται θνητῶν εἰσὶν τ' ἀπόπληκτοι
 ὥς ἀνθρωποφάγου τοῦ θηρίου ὄντος. ἅπας δὲ
 ἰχθὺς σάρκα φιλεῖ βροτέην, ἂν πον περικύρῃ·
 ὥστε πρέπει καθαρῶς ὅπόσοι τάδε μωρολογοῦσι
 τοῖς λαχάνοις προσάγειν καὶ πρὸς Διόδωρον ἰόντας
 20 τὸν σοφὸν ἐγκρατέως μετ' ἐκείνου πυθαγορίζειν.

HOMERI VERSVS SIMILES

XXIII 4 Τεῦκε, φίλη κεφαλὴ, Τελαμώνιε © 281

8 ἐμῶν ἱερῶν ἀπὸ πηγέων hymn. in Ap. Pyth. 85 [= 263]

17 ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας Γ 23

VARIETAS LECTIONIS

6 ἐκεῖνα A, corr. Kaibel δὲ φέρειν A, corr. Schneider
 7 κοίλοις scripsi: κοίλῃς vulgo πληρώμασιν A, correxit Iacobs
 ἔψῃς A, corr. Dindorf 8 πηγὴν A, corr. C sedes lacunae in-
 certa: πηγὴν αὐτοῖς Casaubonus, πηγὴν κείνοις vel ὄξος ἐκείνοις
 Ribbeck 12 πυκνῶς A, correxit Schneider 14 κούφην τε
 λεβώδη A p. 163, κούφαν γε (καὶ C) λεβώδη AC p. 310f, corr.
 Bentley; idem κουφαττελεβώδη 15 νωθῇ τ' Stadtmueller pro
 θνητῶν εἰσὶν δ' A p. 163 17 σάρκας φίλει A p. 163 βρο-
 τέην A p. 163, βροτέαν A p. 310 ἂν περ A p. 163

- XXIV ἀλλὰ παρεῖς <μῶρων> λῆρον πολὺν ἀστακὸν ὠνοῦ, (8)
 τὸν τὰς χεῖρας ἔχοντα μακρὰς ἄλλως τε βαρείας,
 τοὺς δὲ πόδας μικροὺς, βραδέως δ' ἐπὶ γαῖαν ὀρούει.
 εἰσὶ δὲ πλεῖστοι μὲν πάντων ἀρετῇ τε κράτιστοι
 5 ἐν Αἰπάραις· πολλοὺς δὲ καὶ Ἑλλησποντος ἀθροίζει.
- XXV ἦν δέ ποτ' εἰς Ἴασον Καρῶν πόλιν εἰσαφίκηαι, (24)
 καρῶδ' εὐμεγέθη λήψει, σπανίαν δὲ πρίασθαι·
 ἐν δὲ Μακηδονίῃ τε καὶ Ἀμβρακίῃ μάλα πολλάι.
- XXVI Σειρίου ἀντέλλοντος <ἔδειν> φάγρον, <ἔστι δὲ κεδνὸς> (45)
 Δήλῳ τ' Εἰρετρίῃ τε κατ' εὐλιμένους ἀλδς οἴκους.

HOMERI VERSVS SIMILES

- XXIV 2 βαρείας χεῖρας ἐποίησε A 89 χεῖρα βαρεῖαν* A 219
 XXV 1 δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι* T 336

TESTIMONIA

XXIV Ath. III 104f: καὶ Ἀ. γὰρ ἐν τῷ διαβοήτῳ ποιήματι οὐδ' ὅλως πον κάραβον ὀνομάζων ἀστακὸν προσ-
 αγορεύει, ὥσπερ καὶ τούτοις «ἀλλὰ — ἀθροίζει».

XXV Ath. III 105e: ὁ δὲ ὀψοδαΐδαλος Ἀ. παραινεῖ τάδε
 «ἦν — πολλάι».

XXVI Ath. VII 327d: Ἀ.δέ φησι «Σειρίου ἀντέλλοντος»
 δεῖν τὸν φάγρον ἐσθίειν «Δήλῳ — εἰσενέγκης».

VARIETAS LECTIONIS

XXIV 1 μῶρων explevit Stadtmueller praeunte me ἀλλὰ σὺ
 τῶνδε παρεῖς λῆρον σὺ πολὺν φίλος ἄστακον Ribbeck 2 χηλὰς
 τε pro ἄλλως τε Ribbeck 4 πληθὺν pro πάντων Stadtmueller

XXV 2 λήψεις A, λήψει Dindorf, λήψη CE σπανίαν CE:
 σπανία A 3 Μακηδονίη: Μακηδονία A Ἀμβρακίη: Ἀμβρακία A

XXVI 1 ἀντέλλοντος quod ex ἀνατέλλοντος restituit Schnei-
 derus, habet A, τὸν φάγρον ἐσθιέμεν δεῖ Σειρίου ἀντέλλοντος
 Meineke, Σειρίου ἀντέλλοντος ἐλεῖν φάγρον <σε κελεύω> edidit
 Ribbeck, qui proposuit etiam scribendum σ' ἀγορεύω sive σε
 δεήσει sive τὸν φάγρον, ἔταῖρε quae dedi, ipse tentavi 2
 δήλῳ C: δόλωι A Εἰρετρίη: Εἰρετρία A ὄρμους Stadtmueller

τὴν κεφαλὴν δ' αὐτοῦ μόνον ὠνοῦ καὶ μετ' ἐκείνης
 οὐραῖον, τὰ δὲ λοιπὰ δόμον, <φίλε,> μηδ' ἐσενέγκης.
 XXVII καὶ λεβίην λαβέ, Μόσχε, τὸν ἥπατον, ἐν περικλύστῳ (30)
 Δήλῳ καὶ Τήνῳ.

XXVIII σάλπην δὲ κακὸν μὲν ἔργωγε (37)

ἰχθὺν εἰς αἰεὶ κρίνω· βρωτὴ δὲ μάλιστα
 ἐστὶ θεριζομένου σίτου. λαβὲ δ' ἐν Μυτιλήνῃ
 XXIX αὐτήν. || ἐν δὲ Θάσῳ τὸν σκορπίον ὠνοῦ, ἐὰν ἦ (42)
 μὴ μείζων πυγόνος· μεγάλου δ' ἀπὸ χειρας ἴαλλε.

HOMERI VERSVS SIMILES

XXVII 1 sq. Δήλοιο περικλύστης hymn. in Ap. Pyth. 3 [= 181]

XXIX 2 οἱ δ' ἐπ' ὀνειῖαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χειρας ἴαλλον I 91 al.
 ἀλλ' ὃ γ' ἀναΐξας ἑτάροισ ἐπὶ χειρας ἴαλλεν ι 288

TESTIMONIA

XXVII Ath. VII 301c: 'Α. δ' ὁ τῶν δείπνων λοχαγός
 φησιν «καὶ — Τήνῳ».

XXVIII Ath. VII 321e: 'Α. δὲ φησιν «σάλπην —
 αὐτήν».

XXIX Ath. VII 320f: ὁ δ' ὀψαρτυτῆς 'Α. ἐν τοῖς χρυσοῖς
 ἔπεισι λέγει «ἐν — ἴαλλε». Eustath. 1403, 11: ἰστέον δὲ
 ὅτι τοῦ χειρας ἐπιάλλειν ἑτεροῖόν ἐστι τὸ ἀπὸ χειρας ἰάλλειν.
 ἐκεῖνο μὲν γὰρ ταῦτόν ἐστι τῷ εἰς βρῶσιν ἄγειν, τοῦτο δὲ
 ἀνάπαλιν ἔχει, ὥς δῆλον ἐκ τοῦ ἐν δὲ Θάσῳ τὸν σκορ-
 πῖον ὠνοῦ ἂν ἦ μὴ μείων πυγόνος, μεγάλου δ' ἀπὸ
 χειρας ἴαλλε ἥγουν ἄπεχε ἄπαγε. καὶ ὅρα τηλίκου σκορ-
 πῖοι ἐν Θάσῳ θαλάσσιοι λέγεται εἶναι (!).

VARIETAS LECTIONIS

XXVI 4 μηδ' εἰσενέγκης Α, δόμον σὸν μηδ' ἐσενέγκης
 Meineke, δ. μηδ' εἶσω ἐνέγκης Schweighaeuser, explevi φίλε

XXVII 1 λεβίην: λεβίαν Α λαβεῖν οσχετονήπατον Α, λαβὲ
 Gesner, cetera emendarunt Valckenaer et Hemsterhuis

XXVIII 2 ἀεὶ Α, εἶναι ἀεὶ Wilamowitz 3 μυτιλήνῃ ΑC,
 corr. Dindorf

XXIX 1 ἐν δὴ θάσῳ Α ἂν ἦι Α, corr. Dindorf 2 μείων
 AC, corr. H. Stephanus

XXX τὸν χρόμιν ἐν Πέλλῃ λήψει μέγαν (ἔστι δὲ πίων, (46)
 ἂν θέρος ἦ) καὶ ἐν Ἀμβρακίῃ.

XXXI κίθαρὸν δὲ κελεύω, (27)

ἂν μὲν λευκὸς ἔῃ στερεὸς τε <μέγας τε> πεφύκη,
 ἔψειν εἰς ἄλμην καθαρὴν κατὰ φύλλα καθέντα·
 ἂν δ' ἦ πυρρὸς ἰδεῖν καὶ μὴ λίην μέγας, ὅπταν
 5 ὀρθῇ κεντήσαντα δέμας νεοθῆγι μαχαίρῃ.
 καὶ πολλῷ τυρῷ καὶ ἐλαίῳ τοῦτον ἄλειφε·
 χαίρει γὰρ δαπανῶντας ὀρῶν, ἔστιν δ' ἀκόλαστος.

XXXII εἴτα λαβεῖν ψῆτταν μεγάλην καὶ τὴν ὑπότορηχυν (51)
 βούγλωσσον, ταύτην δὲ θέρευσ, περὶ Χαλκίδα κεδνὴν.

TESTIMONIA

XXX Ath. VII 328a: καὶ Ἀ. «τὸν — Ἀμβρακίᾳ».

XXXI Ath. VII 306a: ὁ δὲ Ἀ. ἐν τῇ Ἡδυπαθείᾳ «κί-
 θαρὸν — ἀκόλαστος».

XXXII Ath. VII 288a: βούγλωστος. ὁ Πυθαγορικὸς
 δὲ δι' ἐγκράτειαν Ἀρχέστρατός φησιν «εἴτα — κεδνὴν».
 VII 330 Ἀ. δέ φησιν «εἴτα — κεδνὴν».

VARIETAS LECTIONIS

XXX 1 λήψιμι A, λήψει Dindorf 2 ἀνθερός ἢ A, corr.
 Casaubonus

XXXI 2 ἔμι A μέγας τε supplevi ex coniectura Ribbeckii,
 qui etiam proponit scribendum ἂν μέγας ἦ καὶ λευκὸς ἰδεῖν,
 ἔῃ <χροιὴν> στερεὸς Meineke πεφύκη A 3 καθαρὴν: κα-
 θαρὰν A κατὰ scripsi: βαιὰ A, καὶ φύλλα Meineke 4 λίην:
 λίαν A 5 νεοθηγεῖ A, correxit Casaubonus μαχαίρῃ: μα-
 χαίρᾳ A

XXXII 1 p. 288 καὶ om. A 2 p. 330 βούγλωσσα περὶ
 Χαλκίδα κεδνὴν A reliquo versu omisso p. 288 καὶ X. A,
 κατὰ X. DQ, fortasse ταύτην τε θέρευσ καὶ χαλκίδα κεδνὴν
 Kaibel

XXXIII καὶ νεαροῦ μεγάλου τ' αὐλωπία ἐν θέρει ὠνοῦ (9)
 κρανί' ὅταν Φαέθων πυμάτην ἀψῖδα διφρεύῃ·
 καὶ παράθες θερμοὺν ταχέως καὶ τριῖμα μετ' αὐτοῦ.
 ὅπτα δ' ἄμφ' ὀβελίσκον ἐλὼν ὑπογάστριον αὐτοῦ.

XXXIV ἄμφι δὲ τὴν ἱερὴν τε καὶ εὐρύχορον Σάμον ὄψει (21)
 θύννον ἀλισκόμενον σπουδῇ μέγαν, ὃν καλέουσιν
 ὄρκυν, ἄλλοτε δ' αὖ κῆτος. τούτου δὲ θέρεως χρῆ
 ὀψωνεῖν ἃ πρόπει ταχέως καὶ μὴ περὶ τιμῆς . . .

5 ἔστι δὲ γενναῖος Βυζαντίῳ ἔν τε Καρούστῳ·
 ἐν Σικελῶν δὲ κλυτῇ νήσῳ Κεφαλοιδίς ἀμείνους
 πολλῶ τῶνδε τρέφει θύννους καὶ Τυνδαρίς ἀκτῆ.
 ἂν δέ ποτ' Ἰταλίας ἱερῆς Ἰππώνιον ἔλθῃς,

HOMERI VERSVS SIMILES

XXXIV 2 sq. cf. ad IIII 6

TESTIMONIA

XXXIII Ath. VII 326 b: ταυλωπίας (errorem expilatoris in Archestrati versu ταυλωπία legentis vidit Casaubonus). περὶ τούτου Ἀ. ἱστορεῖ «καὶ — αὐτοῦ».

XXXIV Ath. VII 301 f: Ἀ. δέ φησιν «ἀμφὶ — ἁώρους». Eustath. 994, 50: ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας τὸ θύννος ἀλισκόμενος σπουδῇ μέγας, ὃν καλέουσιν ὄρκυνον, ἄλλοι δ' αὖ κῆτος. τούτου δὲ θεοῖς χρῆ ὀψωνεῖν.

VARIETAS LECTIONIS

XXXIII 1 ταυλωπία Athenaeus, corr. Casaubonus 2 κρανίον ὅταν Α, corr. Ribbeck, κράνον Casaubonus, κρανίον, ἂν Gesner ὑπάτην Stadtmueller 3 τριῖμα vulgo, τριῖμα Meineke ante et post v. 3 lacunam suspicatur Ribbeck, ὑπογάστρια κοῖλα Stadtmueller

XXXIV 1 ἱερὴν: ἱερὰν Α εὐρύχωρον Α ὄψη Α 3 ὄρκυν Α ἄλλοι Α, corr. Ribbeck idem θέρεως pro vulgato θεοῖς 4 καὶ μητέρι τιμῆς Α, καὶ μὴ περὶ τιμῆς Coraes probante Meinekio qui lacunam indicans suppleri iubet δηριάαν vel tale quid ταχέως τ' εἶκειν π. τ. Stadtmueller 6 τε Α, corr. Coraes κεφαλοιδ' εἰς ἀμείνους Α, correxit Casaubonus 8 Ἰταλίας ἱερῆς: Ἰταλίας ἱερᾶς Α εἰπώνιον Α, corr. Musurus

Περσεφόνης ἔδος εὐστεφάνου, πολὺ δὴ, πολὺ πάντων
 10 ἔνταῦθ' εἰσὶν ἄριστοι ἔχουσί τε τέρματα νίκης.
 οἱ δ' ἐπὶ τῶνδε τόπων πεπλανημένοι εἰσὶν ἐκείθεν
 πολλὰ περήσαντες πελάγη βρυχίου διὰ πόντου·
 ὥστ' αὐτοὺς ἡμεῖς θηρεύομεν ὄντας ἁώρους.

XXXV τὴν δ' ἀμίην φθινοπώρου, ὅταν Πλειὰς καταδύνη, (7)
 πάντα τρόπον σκεύαζε· τί σοι τάδε μυθολογεύω;
 οὐ γὰρ μὴ σὺ διαφθείρης γ', οὐδ' ἂν ἐπιθυμῇς.
 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ τοῦτο δαήμεναι, ὦ φίλε Μόσχε,
 5 ὄντινα χρὴ σε τρόπον κείνην διαθεῖναι ἄριστα·
 ἐν συκῆς φύλλοις καὶ ὀριγάνῳ οὐ μάλα πολλῇ.
 μὴ τυρόν, μὴ ᾽λαιον· ἀπλῶς δ' οὕτως θεραπεύσας

HOMERI VERSVS SIMILES

XXXIV 10 νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν H 102
 XXXV 2 τί τοι τάδε μυθολογεύω; μ 450
 4 εἰ δ' ἐθέλεις, καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς Z 150
 5 ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα* I 103

TESTIMONIA

XXXV Ath. VII 278a: ὁ δὲ ὀψοδαίδαλος Ἀ. ἐν τῇ
 Γαστρολογίᾳ . . . περὶ τῆς ἀμίας φησὶν οὕτως «τὴν —
 ἔπαινον». Lynceus ap. Ath. VII 314a: ᾽τὴν ἀμίαν
 ὠνοῦ φθινοπώρου, νῦν δ' ἐστὶν ἔαρ.

VARIETAS LECTIONIS

XXXIV 9 Περσεφόνης ἔδος εὐστεφάνου Kaibel: ἐρπετὸν
 (ἐρπε τότε Ribbeck) εἰς ὕδατος στεφάνους A 12 περήσαντες:
 περάσαντες A 13 ὥτ' A, ὥστ' Casaubonus ὥρους A, corr.
 Casaubonus

XXXV 1 ἀμίην: ἀμίαν A 3 μὴ σὺ διαφθείρη γ' οὐδ' A,
 correxit Coraes 7 μὴ ᾽λαιον scripsi: μὴ λῆρον A

- ἐν συκῆς φύλλοις σχοίνῳ κατάδησον ἄνωθεν.
 εἶθ' ὑπὸ θερμῆν ὥσον ἔσω σποδόν, ἐν φρεσὶ καιρὸν
 10 γιγνώσκων ὅπότε' ἔστ' ὀπτή, καὶ μὴ κατακαύσῃς.
 ἔστω δ' αὐτῇ σοι Βυξαντίου ἐξ ἑρατεινοῦ,
 εἶπερ ἔχειν ἀγαθὴν ἐθέλεις· κἂν ἐγγυὺς ἀλῶ που
 τοῦδε τόπον, κεδνὴν λήψει· τηλοῦ δὲ θαλάσσης
 Ἑλλησποντιάδος χεῖρω· κἂν κλεινὸν ἀμείψῃ
 15 Αἰγαίου πελάγους ἔναλον πόρον, οὐκέθ' ὁμοίῃ
 γίγνεται, ἀλλὰ καταισχύνει τὸν πρόσθεν ἔπαινον.

- XXVI ἡνίκα δ' ἂν δύνοντος ἐν οὐρανῷ Ὠρίωνος (38)
 μήτηρ οἶνοφόρου βότρυος χαίτην ἀποβάλλῃ,
 τῆμος ἔχειν ὀπτὸν σαργὸν τυρῶ κατάπαστον,

HOMERI VERSVS SIMILES

- XXXV 11 Λακεδαίμονος ἐξ ἑρατεινῆς* Γ 239
 16 μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἳ μέγ' ἄριστοι ...
 ἐγένοντο Z 209 sq.
 XXXVI 3 δεδαῦγμένον ὀξείῃ χαλκῷ Σ 236
 δεδαῦγμένον* ἦτορ P 535

TESTIMONIA

XXXVI Ath. VII 321c: ὁ δὲ σοφὸς Ἀρχέστρατός φησιν
 «ἡνίκα — αὐτῷ». Eustath. 1276, 36: ἡ δὲ χαίτη καινῶς
 καὶ ἐπὶ φύλλων ἀμπέλου τίθεται. περιφέρεται γοῦν χρῆσις
 Ἀρχεστράτου αὕτη «ἡνίκα — χαίτην» ὑποβάλλει, ὅπερ
 ἐστὶν ἡνίκα ἡ ἄμπελος ἀποβάλλει τὰ φύλλα ἥτοι καταρριπτεῖ.

VARIETAS LECTIONIS

XXXV 8 ἐν συκῆς φύλλοις suspectat Ribbeck ut per er-
 rorem ex v. 6 repetita 9 θερμηνωσονεσσω A, ὑποθέρμην Meineke
 10 γινώσκων A, sic ante Dindorfium 12 ἄλωπον A, corr.
 Schneider 14 χεῖρω scripsi: χεῖρων A κεῖνον A, corr. Porson
 ἀμείψῃς A, correxi 15 ὁμοίῃ: ὁμοία A 16 γίνεται A, sic
 ante Dindorfium

XXXVI 3 fortasse ἔδειν pro ἔχειν Diels Herm. XXIII p. 284

εὐμεγέθη, θερμὸν, δριμεῖ δεδαῖγμένον ὄξει.

- 5 σκληρὸς γὰρ φύσει ἐστίν· ἅπαντα δέ μοι θεράπευε
τὸν στερεὸν τοιῷδε τρόπῳ μεμνημένος ἰχθύν.
τὸν δ' ἀγαθὸν μαλακὸν τε φύσει καὶ πλίουνα σάρκα
ἄλσι μόνον λεπτοῖσι πάσας καὶ ἐλαίῳ ἀλείψας·
πληθώρην γὰρ ἔχει τῆς τέρψιος αὐτὸς ἐν αὐτῷ.

- XXXVII καὶ θύννης οὐραῖον ἔχειν, τὴν θυννίδα φωνῶ (20)
τὴν μεγάλην, ἧς μητρόπολις Βυζάντιόν ἐστιν.
εἶτα τεμῶν αὐτὴν ὀρθῶς ὀπτησον ἅπασαν
ἄλσι μόνον λεπτοῖσι πάσας καὶ ἐλαίῳ ἀλείψας
5 θερμά τ' ἔδειν τεμάχῃ βάπτων δριμεῖαν ἐς ἄλμην.
καὶ ξήρ' ἂν ἐθέλῃς ἔσθειν, γενναῖα πέλονται
ἀθανάτοισι θεοῖσι φυὴν καὶ εἶδος ὅμοια.
ἂν δ' ὄξει ῥάνας παραθῇς, ἀπόλωλεν ἐκείνη.

HOMERI VERSVS SIMILES

XXXVI 6 μεμνημένος* absolute legitur E 263

XXXVII 7 ἀθανάτησι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη* § 16

TESTIMONIA

XXXVII Ath. VII 303e: Ἀρχέλαος (sic A!) δ' ὁ κίμβιξ
φησί «καὶ — ἐκείνη». Eustath. 1720, 61: ἔτι ἐκεῖνος
παρωδίαν ποιῶν ἐπὶ ὁμοίᾳ ἐννοίᾳ φησί· θυννίδα καὶ
ξηρὰν ἐθέλῃς ἔσθιειν, γενναῖαι πέλονται ἀθανά-
τοιισι θεοῖσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοῖαι. ἂν δ' ὄξει
ῥάνας παραθῇς, ἀπόλωλεν ἐκείνη.

VARIETAS LECTIIONIS

XXXVI 9 πληθώρην Stadtmueller: τὴν ἀρετὴν A

XXXVII 1 ἦν vulgo, correxit Ribbeck 4 μοῦνον A, sed
cf. XXXVI 8 5 ἔδειν Diels l.l.: ἔχειν A 6 καὶ ξηρὰν A, καὶ
ξήρ' ἂν Dalecamp, malim καὶ αὖ ξήρ' ἐθέλῃς ἔσθιειν A γεν-
ναῖαι A 7 ὁμοῖαι A, corr. Gesner 8 fortasse ἐκεῖνα

XXXVIII καὶ Σικελοῦ θύννου τέμαχος, <φίλε Μόσχε, φαγεῖν χοή> (52)
 τμηθέν, ὅτ' ἐν βίκοισι ταριχεύεσθαι ἔμελλεν.
 σαπέρδῃ δ' ἐνέπω κλαίειν μακρά, Ποντικῷ ὕψω,
 καὶ τοῖς κεῖνον ἐπαινοῦσιν. παῦροι γὰρ ἴσασιν
 5 ἀνθρώπων, ὅ τι φαῦλον ἔφν καὶ κεδνὸν ἔδεσμα.
 ἀλλὰ τριταῖον ἔχειν σκόμβρον πρὶν ἐς ἄλμυρον ὕδωρ
 ἐλθεῖν ἀμφορέως ἐντὸς νέου ἡμιτάριχον.
 ἂν δ' ἀφίκη κλεινοῦ Βυζαντίου εἰς πόλιν ἀγνήν,
 ὄραίου φάγε μοι τέμαχος πάλιν· ἔστι γὰρ ἐσθλὸν
 10 καὶ μαλακόν.

HOMERI ET HESIODI VERSVS SIMILES

XXXVIII 4 παῦροι δέ τ' ἴσασιν* Hesiod. op. 824
 παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι τ 240
 6 θαλάσσης ἄλμυρον ὕδωρ* μ 236

TESTIMONIA

XXXVIII Ath. III 116f: Ἀ. μὲν ὁ περιπλεύσας τὴν οἰκουμένην γαστρος ἔνεκα καὶ τῶν ὑπὸ τὴν γαστέρα φησί «καὶ — μαλακόν». Eustath. 1163, 28: παραπηκτέον δὲ καινότητι λεκτικῇ καὶ τοὺς . . . βίκους τὰ οἰνοδόχα ἀγγεῖα, οἳ κεῖνται καὶ ἐπὶ μειζόνων ὀστρακίνων σκευῶν, ὥς ἐμφαίνεται ἐν τῷ «Σικελοῦ — ἔμελλεν». ὁ δὲ τοιοῦτος ταριχευτικὸς βίκος (!) καὶ ἀμφορέως ἂν λέγοιτο, ὥς δηλοῖ ἐπαχθὲν περὶ σκόμβρου τὸ «πρὶν — ἀμφορέως».

VARIETAS LECTIONIS

XXXVIII 1 <φάγε . . .> explevit Kaibel coll. v. 9 3
 φορτικῷ Stadtmueller 5 ἔφν ἀκιδνὸν κενεόν τε ἔδεσμα A,
 ὅτι φαῦλον ἔφν καὶ ἀκιδνὸν ἔδεσμα vulgo, corr. Meineke 7
 εντονεον A νέου scripsi: νέον vulgo

XXXIX

Βοσπόρου ἐκπλεύσαντα τὰ λευκότατ', ἀλλὰ προσέεστω (48)
μηδὲν ἐκεῖ στερεῆς σαρκὸς Μαιώτιδι λίμνῃ
ἰχθύος ἀύξηθέντος, ὃν ἐν μέτρῳ οὐ θέμις εἰπεῖν.

XXXX ἀλλὰ λαβὲ ξιφίου τέμαχος Βυζάντιον ἐλθὼν, (34)
οὐραίου γ' αὐτὸν τὸν σφόνδυλον. ἔστι δὲ κεδνὸς
κἂν πορθμῷ πρὸς ἄγκραισι Πελωριάδος προβολαῖσι.

XXXXI <τὸν> σκάρον ἐξ Ἐφέσου ζητεῖ, χειμῶνι δὲ τρίγλην (55)
ἔσθι' ἐνὶ ψαφαρῇ ληφθεῖσαν Τειχιόεσση
Μιλήτου κώμῃ Καρῶν πέλας ἀγκυλοκώλων.

HOMERI VERSVS SIMILES

XXXXI 1 Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων, οἳ Μίλητον ἔχον B 867 sq.
Κᾶρες καὶ Παῖονες ἀγκυλότοξοι | K 428

TESTIMONIA

XXXIX Ath. VII 284e: .. ὁ καλὸς Οὐλπιανὸς ζητεῖται
κατὰ τί 'Α. ἐν ταῖς καλαῖς ὑποθήκαις περὶ τῶν ἐν Βοσπόρῳ
ταρίχων εἰπὼν «Βοσπόρου — εἰπεῖν» — τίς οὗτός ἐστιν
ὃν φησιν οὐ θεμιτὸν εἶναι ἐμμέτρως εἰπεῖν;

XXXX Ath. VII 314e: 'Α. δέ φησιν «ἀλλὰ — προ-
χοαῖσι».

XXXXI Ath. VII 320a: 'Α. δ' ἐν τῇ Γαστρονομίᾳ
«σκάρον — ἀγκυλοκώλων».

VARIETAS LECTIONIS

XXXIX 1 τὰ λευκότατ' ἄλλα A, corr. Schweighaeuser 2
στερεῆς: στερεᾶς A

XXXX 1 λάβε A 2 τε αὐτὸν A, τ' αὐτὸν vulgo, corr.
Ribbeck 3 ἄγκραις A προχοαῖσι A, προμολαῖσι Meineke,
προβολαῖσι Ribbeck

XXXXI 1 σκάρον A, σπάρον scripsi: καὶ σκάρον P, τὸν
σκάρον Schweighaeuser τρίγλαν A, τρίγλην Dindorf, τρίγλας
Kaibel 2 ψαφάρῃ A ληφθέντα A, ληφθεῖσαν ed. pr.,
ληφθέντας Kaibel

XXXXII *κἂν Θάσῳ ὀψώνει τρίγλην, κοῦ χείρονα λήψει* (56)
ταύτην· ἐν δὲ Τέῳ χείρῳ, κεδνὴ δὲ καὶ αὐτὴ·
ἐν δ' Ἐρυθραῖς ἀγαθὴ θηρεύεται αἰγιαλίτις.

XXXXIII *κεστρέα δ' Αἰγίνης ἐξ ἀμφιρύτης ἀγόραξε,* (25)
ἀνδράσι τ' ἀστείοισιν ὀμιλήσεις.

XXXXIV *κεστρέα τὸν θαυμαστόν, ὅταν χειμῶν ἀφίκηται.* (26)

HOMERI VERSVS SIMILIS

XXXXIII 1 *νήσῳ ἐν ἀμφιρῦτῃ α 50*

TESTIMONIA

XXXXII Ath. VII 325d: ὁ δὲ πολυῖστωρ Ἀ. ἐπαινέσας
 τὰς κατὰ Τειχιοῦντα τῆς Μιλησίας τρίγλας ἐξῆς φησιν «κἂν
 — αἰγιαλίτις».

XXXXIII Ath. VII 307d: ὁ δὲ καλὸς Ἀρχέστρατός
 φησι «κεστρέα — ὀμιλήσεις».

XXXXIV Lynceus apud Ath. VII 313f: οὐκ ἄχρηστον
 δὲ πρὸς τοὺς ἀτενίζοντας καὶ μὴ συγκαθιέντας τῇ τιμῇ καὶ
 τὸ κακῶς λέγειν παρεστηκότα τοὺς ἰχθύας, ἐπαγόμενον Ἀρ-
 χέστρατον τὸν γράψαντα τὴν Ἡδυπάθειαν ἢ τῶν ἄλλων τινὰ
 ποιητῶν καὶ λέγοντα τὸ μέτρον . . . «κεστρέα — ἀφίκηται»,
 νῦν δ' ἔστι θέρος. Ath. VII 307b: θαυμαστοὶ δ' εἰσὶ
 τῶν κεστρέων οἱ περὶ Ἀβδηρα ἀλίσκόμενοι, ὥς καὶ
 Ἀ. εἶρηκε, δεύτεροι δὲ οἱ ἐκ Σινώπης.

VARIETAS LECTIONIS

XXXXII 1 *λήψη Α* 2 *ταύτην* Stadtmueller: *ταύτης Α*
ἐν δὲ τῷ Α, Τίῳ Schweighaeuser, *Τέῳ* Schneider *αὕτη*
 Casaubonus

- XXXXV λάμβανε δ' ἐκ Γαίσωνος, ὅταν Μίλητον ἴκηαι, (53)
 κεστρέα τὸν κέφαλον καὶ τὸν θεόπαιδα λάβρακα.
 εἰσὶ γὰρ ἐνθάδ' ἄριστοι, ὁ γὰρ τόπος ἐστὶ τοιοῦτος.
 πιότεροι δ' ἔτεροι πολλοὶ Καλυδῶνί τε κλεινῇ
 5 Ἀμβρακίῃ τ' ἐνὶ πλουτοφόρῳ Βόλβῃ τ' ἐνὶ λίμνῃ·
 ἀλλ' οὐκ εὐώδη γαστροὺς κέκτηνται ἀλοιφὴν
 οὐδ' οὕτω δριμεῖαν. ἐκεῖνοι δ' εἰσὶν, ἑταῖρε,
 τὴν ἀρετὴν θαυμαστοί. ὅλους δ' αὐτοὺς ἀλεπίστους
 ὀπτήσας μαλακῶς γλίσχροις προσένεγκε δίχ' ἄλμης.
 10 μῆδ' ἐπρόσθ' ἐλθὼ σοὶ περὶ τοῦτον τοῦτο πονοῦντι
 μήτε Συρακόσιος μηδεὶς μήτ' Ἰταλιώτης·
 οὐ γὰρ ἐπίστανται χρηστοὺς σκευαζέμεν ἰχθυῖς,
 ἀλλὰ διαφθείρουσι κακῶς τυροῦντες ἅπαντα
 ὅξει τε φαίνοντες ὑγροῖ καὶ σιλφίου ἄλμῃ.
 15 τῶν δὲ πετραίων ἰχθυοῦντων τῶν τρισκαταράτων
 πάντων εἰσὶν ἄριστοι ἐπισταμένως διαθεῖναι
 καὶ πολλὰς ιδέας κομψῶς παρὰ δαιτὶ δύνανται
 ὀψαρίων τεύχειν γλίσχρων ἡδυσματολήρων.

TESTIMONIA

XXXXV Ath. VII 311a: ὁ δὲ σοφὸς Ἀ. «λάμβανε —
 ἡδυσματολήρων». Eustath. 1053, 17: ἰστέον δὲ καὶ ὅτι
 ἐκ τοῦ καθ' Ὅμηρον διυπετοῦς ποταμοῦ ἤγουν υἱοῦ Διὸς
 λαβῶν τις τῶν μεθ' Ὅμηρον — Ἀ. δὲ ἦν ἐκεῖνος ὁ ὀψο-
 φάγος — θεόπαιδα ἔφη παίζων τὸν Μιλήσιον λάβρακα.

VARIETAS LECTONIS

XXXXV 4 πολλῶ Kaibel 5 Ἀμβρακίῃ: Ἀμβρακίᾱ A 9
 μαλακοὺς χρηστῶς A, μαλακῶς χρηστοὺς Schneider, μ. γλίσχροις
 Stadtmueller δίχ' Meineke: δι' A 10 σοὶ πρὸς τοῦτον τοῦτο
 ποιοῦντι A, corr. Meineke, σοὶ ποτε Coraes 11 μηδεὶς μήτε A,
 μηδεὶς Dindorf 12 χρηστῶς Wilamowitz 16 παντοῖ' εἰσὶν
 Ribbeck, δαίτην sive θοῖνῃν sive ποίμνην pro πάντων Stadt-
 mueller 18 γλίσχροις ἡδυσματολήροις Wachsmuth

XXXVI καὶ σελάχη μέντοι κλεινὴ Μίλητος ἄριστα (54)
ἐκτρέφει· ἀλλὰ τί χρὴ ῥύνης λόγον ἢ πλατυνώτου
λειοβάτου ποιεῖσθαι; ὁμῶς κροκόδειλον ἂν ὀπτὸν
δασσαίμην ἀπ' ἱπποῦ τερπνὸν παίδεσσιν Ἰώνων.

XXXVII βάτραχον ἔνθ' ἂν ἴδῃς (12)
. ὁψώνει καὶ γαστρίον αὐτοῦ
σκεύασον

XXVIII καὶ νάρκην ἐφθὴν ἐν ἐλαίῳ ἡδὲ καὶ οἴνῳ (33)
καὶ χλόῃ εὐώδει καὶ βαιῶ ξύσματι τυροῦ.

XXXIX καὶ βατίδ' ἐφθὴν ἔσθι μεσσοῦ χειμῶνος ἐν ὦρῃ. (49)
καὶ ταύτῃ τυρὸν καὶ σίλφιον· ἅττα τε σάρκα
μὴ πείρασαν ἔχει πόντου τέκνα, τῷδε τρόπῳ χρὴ
σκευάζειν. ἥδη σοι ἐγὼ τάδε δεύτερον αὐδῶ.

TESTIMONIA

XXXXVI Ath. VII 319d: Ἀ. δέ φησιν «καὶ — Ἰώνων».

XXXXVII Ath. VII 286d: περὶ δὲ τοῦ βατράχου συμ-
βουλευεὶ ὁ σοφώτατος Ἀ. ἐν ταῖς γνώμας τάδε «βάτραχον
— σκεύασον».

XXXXVIII Ath. VII 314d: ὁ δ' Ἀρχέστρατός φησι
«καὶ — τυροῦ».

XXXXIX Ath. VII 286d: .. συμβουλευεὶ ὁ σοφώτατος
Ἀ. ἐν ταῖς γνώμας τάδε· fr. XXXXVII, περὶ δὲ τῆς βατίδος
«καὶ — αὐδῶ».

VARIETAS LECTIONIS

XXXXVI 1 καίνῃ Μίλ. A, corr. Casaubonus 2 ἀλλὰ γε
χρὴ A: ἀλλ' οὐ χρὴ Schneider, ἀλλὰ τί χρὴ Wilamowitz 3 ὅμως A
ἄνοπτον A, corr. C 4 δασσαίμην scripsi: δαισαίμην A ἱππου A,
ἱπποῦ Dindorf, Ἴππου Meineke

XXXXVII Trium versuum fragmenta distinxit Ribbeck

XXXXVIII 1 καὶ Archestrati negat esse Schweighaeuser
νάρκην C: νάρκαν A

XXXXIX 3 ἔχη A

- L Ἴππουρος δὲ Καρύστιός ἐστιν ἄριστος. (22)
ἄλλως τ' εὖοπον σφόδρα χωρίον ἐστὶ Κάρυστος.
- LI τὸν δὲ λάτον τὸν κλεινὸν ἐν Ἰταλίῃ πολυδένδρῳ (29)
ὁ Σκυλλαῖος ἔχει πορθμός, θανμαστὸν ἔδεσμα.
- LII μόρμυρος αἰγιαλεὺς κακὸς ἰχθὺς οὐδέ ποτ' ἐσθλός. (31)
- LIII πούλυποι ἐν τε Θάσῳ καὶ Καρίῃ εἰσὶν ἄριστοι· (36)
καὶ Κέρκυρα τρέφει μεγάλους πολλοὺς τε τὸ πλῆθος.
- LIV τευθίδες ἐν Δίῳ τῷ Πιερικῷ παρὰ χεῦμα (43)
Βαφύρα· καὶ ἐν Ἀμβρακίῃ παμπληθέας ὄψει.

TESTIMONIA

- L Ath. VII 304 d: Ἀ. δέ φησιν «Ἴππουρος—Κάρυστος».
- LI Ath. VII 311 e: λάτος. τοῦτον κατὰ τὴν Ἰταλίαν
κράτιστον εἶναί φησιν Ἀ. λέγων οὕτως «τὸν — ἔδεσμα».
- LII Lynceus ap. Ath. VII 313 f (cf. testimonium XXXIV):
. . ἐπαγόμενον Ἀ. τὸν γράψαντα τὴν Ἠδυπάθειαν . . καὶ
λέγοντα τὸ μέτρον «μόρμυρος — ἐσθλός».
- LIII Ath. VII 318 f: Ἀ. δέ φησι «πούλυποι —
πλῆθος».
- LIV Ath. VII 326 d: Ἀ. δ' ὁ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν
διὰ γαστριμαργίαν περιελθὼν [πλεύσας secl. Dindorf] (περι-
πολήσας Meineke) φησὶ «τευθίδες — ὄψει».

VARIETAS LECTIONIS

- LI 1 ἰταλῆι A
- LIII 1 πάλυποι A, corr. Schweighaeuser Καρίῃ: Καρίᾳ A
2 κερκο | ρα (in fine versus) A: corr. C πολλοὺς μεγάλους τε
AC, corr. Schweighaeuser
- LIV 2 βαφύραι A Ἀμβρακίῃ: Ἀμβρακίᾳ A

LV σηπίαι Ἀβδήροις τε Μαρωνείῃ τ' ἐνὶ μέσση. (39)

LVI τοὺς μῦς Αἴνος ἔχει μεγάλους, ὅστρεα δ' Ἀβυδος, (50)
τὰς ἄρκτους Πάριον, τοὺς δὲ κτένας ἢ Μιτυλήνη·
πλείστους δ' Ἀμβρακίῃ παρέχει καὶ ἄπλατα μετ' αὐτῶν...
Μεσσήνῃ δὲ πελωριάδας στενοπορθμίδι κόγχας.

5 καὶν Ἐφέσῳ λήψει τὰς λείας οὔτι πονηράς.
τήθεα Καλχηδών· τοὺς κήρυκας δ' ἐπιτρίψαι
ὁ Ζεὺς, τοὺς τε θαλασσογενεῖς καὶ τοὺς ἀγοραίους,
πλὴν ἐνὸς ἀνθρώπου· κεῖνος δέ μοι ἐστὶν ἑταῖρος
Λέσβον ἐριστάφυλον ναίων, Ἀγάθων δὲ καλεῖται.

HOMERI VERSVS SIMILIS

LV Ἀργεῖ μέσση* Z 224

TESTIMONIA

LV Ath. VII 324b: ὁ δὲ πολυμαθέστατος Ἀρχέστρατός
φησι «σηπίαι — μέσση».

LVI Ath. III 92d: καὶ Ἀ. δ' ἐν Γαστρονομίᾳ φησί
«τοὺς — καλεῖται». Ennius: mures sunt Aeni ..
ostrea plurima Abydi .. pecten Mitylenae.

VARIETAS LECTIIONIS

LV Μαρωνείῃ: Μαρωνείᾳ A

LVI 1 τοὺς μῦσθ' ἢ αἴνος A, θ' Αἴνος Meineke ὅστρεα A
2 μιτυλήνῃ A, correxit Dindorf 3 πλείστους ut corruptum
suspectat Schweighaeuser Ἀμβρακίῃ: Ἀμβρακία A post v. 3
lacunam indicavit Dindorf, Ribbeck hunc ordinem versuum ex-
cogitavit: 1—3, 6—9, 5, 4 4 πελωριαδαῖς στενοπορθμίδαι A
5 ἐν δ' Ἐφέσῳ coniecit Ribbeck τὰς λείας A, λεπάδας τὰς
coniecit Ribbeck 8 δέ μοι ἐστὶν A, δέ μοι ἐστὶν Bussemaker

- LVII τοῦ δὲ λαγὼ πολλοί τε τρόποι πολλαί τε θέσεις <μὲν> (57)
 σκευασίης εἰσίν· κεῖνος δ' οὖν ἐστὶν ἄριστος,
 ἂν πίνουσι μεταξὺ φέρης κρέας ὀπτὸν ἐκάστω,
 θερμόν, ἀπλῶς ἀλίπαστον, ἀφαρπάζων ὀβελίσκου
 5 μικρὸν ἐνωμότερον. μὴ λυπεῖτω δέ σ' ὀρῶντα
 ἰχῶρα στάζοντα κρεῶν, ἀλλ' ἔσθιε λάβρως.
 αἱ δ' ἄλλαι περιέργοι ἔμοιγ' εἰσὶν διὰ παντὸς
 σκευασίαι, γλοιῶν καταχύσματα καὶ κατάτυρα
 καὶ κατέλαια λίην, ὥσπερ γαλεοφοποιούντων.
 LVIII καὶ σιτευτὸν χηνὸς ὁμῶς σκευάζει νεοττόν, (58)
 ὀπτὸν ἀπλῶς καὶ τόνδε

TESTIMONIA

LVII Ath. IX 399d: λαγῶς. περὶ τούτου ὁ μὲν ὀψο-
 δαίδαλος Ἀ. οὕτως φησί «τοῦ — ὀψοποιούντων». Eustath.
 1626, 34: ὥς δὲ τηροῦ (lege τυροῦ) σύνθειτον ὁ κατάτυρος,
 δηλοῖ ὁ γράψας τὸ «γλοιῶν καταχύσματα (insere καὶ)
 κατάτυρα».

LVIII Ath. IX 384b: καὶ Ἀ. ἐν τῷ περιθουλήτῳ
 ποιήματι «ὥς καὶ — τόνδε».

VARIETAS LECTIONIS

LVII 1 μὲν addidit Schweighaeuser, πολλαὶ θέσιές τε Iacobs,
 θέσεις σοι Dobraeus, πολλαὶ τε θέμιστες vel πολλαὶ δὲ θέσεις τε
 collato K 466 Ribbeck, πολλαὶ τ' ἰδέαι σοι Stadtmueller 2
 σκευασίης: σκευασίας A εἰσί A, correxit Dindorf 3 πίνουσι
 scripsi: πεινῶσι A (i. e. πίνωσι), πεινῶσι C 7 διαπαντός 8
 γλῶν A, γλοιῶν Eustathius l. l. 9 λίην: λίαν A γαλῇ ὀψο-
 ποιοῦντες A, γαλῇ ὀψοποιούντων C, quod dedi, coniecit Ribbeck,
 ὀψοποιούντος Wilamowitz

LVIII 1 ὥς καὶ, quod tenet Ribbeck, A, οὕτως· καὶ Schweig-
 haeuser, quo auctore ὥς delevit Dindorf σιτευτοῦ A, corr. Ribbeck
 ὁμοῦ A, quod ex sequente versu huc aberrasse putat Ribbeck,
 ὁμῶς ipse conieci σκευάζει A, correxit Schweighaeuser 2
 ὀπτὸν ὁμοῦ καὶ τόνδε γ' ἀπλῶς sive ὀπτὸν ἀπλῶς καὶ τόνδε γ'
 ὁμοῦ coniecit Ribbeck

- LIX εἶθ' ὁπότεαν πλήρωμα Διὸς σωτῆρος ἔλησθε, (59)
 ἥδη χρη γερᾶν, πολὺν σφόδρα κρᾶτα φοροῦντα
 οἶνον, ὑγρὴν χαίτην λευκῷ πεπυκασμένον ἄνθει
 πίνειν ἐκ Λέσβου περικύμονος ἐκγεγαῶτα.
- 5 τὸν τ' ἀπὸ Φοινίκης ἱερῆς τὸν Βύβλινον αἰνῶ,
 οὐ μέντοι κείνῳ γε παρξισῶ αὐτόν· ἐὰν γὰρ
 ἐξαίφνης αὐτοῦ γεύσῃ μὴ πρόσθεν ἐθισθεῖς,
 εὐώδης μὲν σοι δόξει τοῦ Λεσβίου εἶναι
 μᾶλλον, ἔχει γὰρ τοῦτο χρόνου διὰ μῆκος ἄπλατον·
- 10 πινόμενος δ' ἤσσαν πολλῶ. κείνος δὲ δοκήσει
 οὐκ οἶνῳ σοι ἔχειν ὅμοιον γέρας, ἀμβροσίῃ δέ.
 εἰ δέ τινες σκώπτουσιν ἀλαζονοχαννοφλύαροι,
 ὥς ἄδιστος ἔφν πάντων Φοινίκιος οἶνος,
 οὐ προσέχω τὸν νοῦν αὐτοῖς, <χαίρειν δὲ κελεύω.>
- LX ἔστι δὲ καὶ Θάσιος πίνειν γενναῖος, ἐὰν ἧ (60)
 πολλαῖς πρεσβέων ἐτέων περικαλλέσιν ὥραις.

TESTIMONIA

LIX Ath. I 29b: Ἀρχεστράτου τοῦ δειπνολόγου «εἶθ' — αὐτοῖς». Eustath. 1633, 52: ἄλλος δέ τις ἔφη τὸ «κεῖνος δὲ δοκήσει οὐτι οἶνῳ σοι ἔχειν ὅμοιον γέρας, ἀμβροσίᾳ δέ».

LX Ath. I 29c: «ἔστι — αὐτοῖς». Eustath. 1449, 14: ὥς δὲ καὶ παρξισάσῃ τις τὸν παλαιὸν οἶνον ἐν τῷ «ἐὰν ἧ πολλαῖς πρεσβέων ἐτέρου οἶνου περικαλλέσιν ὥραις» ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται.

VARIETAS LECTIONIS

LIX 2 κρατοφοροῦντα CE, correxit Casaubonus 3 ὑγρὴν χαίτην: ὑγρᾶ χαίτα C, ὑγρὰν χαίταν Brunck 5 ἱερῆς: ἱερᾶς A βύβλιον CE, corr. Musurus 6 ἄν CE 11 οὐ τί σοι οἶνῳ coniecit Ribbeck ex Eustathio ὅμοιον ἔχειν Meineke ἀμβροσίῃ: ἀμβροσίᾳ A 14 χαίρειν δὲ κελεύω explet Meineke

LX 2 πρεσβέων ἐτέρου οἶνον περικαλλέσιν CE et Eustath. l. l., correxi Ptorson περικαλέσιν C

οἶδα δὲ καὶ ἄλλων πόλεων βοτρυοσταγῇ ἔρρη
εἰπεῖν αἰνῆσαι τε καὶ οὐ με λέληθ' ὀνομῆναι.
5 ἄλλ' οὐδὲν τᾷλλ' ἐστὶν ἀπλῶς πρὸς Λέσβιον οἶνον,
ἀλλὰ τινες χαίρουσιν ἐπαινοῦντες τὰ παρ' αὐτοῖς.

LXI πρὸς δὲ μιῇ πάντας δειπνεῖν ἀβρόδαιτι τραπέξῃ. (61)
ἔστωσαν δ' ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρες οἱ ξυνάπαντες
ἢ τῶν πέντε γε μὴ πλείους· ἥδη γὰρ ἂν εἴη
μισθοφόρων ἀρπαξιβίων σκηνη στρατιωτῶν.

LXII αἰεὶ δὲ στεφάνοισι κάρη παρὰ δαῖτα πυκάζου (62)
παντοδαποῖς, οἷς ἂν γαίης πέδον ὄλβιον ἀνθῆ,
καὶ στακτοῖσι μύροις ἀγανοῖς χαίτην θεράπευε,
καὶ σμύρνην λίβανόν τε πυρὸς μαλακὴν ἐπὶ τέφρην

TESTIMONIA

LXI Ath. I 4de: ὅτι Ἀ. . . φησὶ «πρὸς — στρα-
τιωτῶν». Ath. XV 671: οἶδα γὰρ ὅτι κατ' ἀρχὰς ἐλέγομεν
μὴ συνδειπνεῖν (δεῖν excidisse videtur Meinekio) τῶν πέντε
γε πλείους. Revocat Ribbeck huc etiam Ath. I 1f: καὶ
ἦν ὁ κατάλογος οὗτος στρατιωτικός, φησι, μᾶλλον ἢ συμ-
ποτικός. Eustath. 1376, 42: ὡς ἔπαιξε συμποσιακῶς Ἀ.
ὁ Συρακούσιος γράψας τὸ «ἐν μιᾷ πάντας δειπνεῖν
ἀβρόδαιτι τραπέξῃ· ἔστωσαν δὲ φησι ἢ τρεῖς ἢ τέσ-
σαρες οἱ ξύμπαντες . . . ἀρπαξιβίων (!) σκηνη
στρατιωτῶν.

VARIETAS LECTIIONIS

LX 5 οὐθὲν ante Dindorfium 6 αὐτοῖς ante Dindorfium

LXI 1 μιῇ: μιᾷ A 2 ἐξ pro τέσσαρες C

LXII 1 αἰεὶ A, correxit Brunck κάρη scripsi: κάρα A 2
γαίης Meineke: γαίης A 3 ἀγαθοῖς A: ἀγανοῖς Stadtmueller,
ξανθοῖς ipse conieci 4 σμύρνην: σμύρναν A μαλακὴν vir
doctus apud Schweighaeuserum τέφρην Meineke: τέφραν A

- 5 βάλλε πανημέριος, Συρίης εὐώδεα καρπόν.
 ἐμπίνοντι δέ σοι φερέτω τοιόνδε τράγημα,
 γαστέρα καὶ μήτηρ ἐφθὴν ὑὸς ἔν τε κυμίνῳ
 ἔν τ' ὄξει δριμεῖ καὶ σιλφίῳ ἐμβεβαῶσαν
 ὀρνίθων τ' ὀπτῶν ἀπαλὸν γένος, ὧν ἂν ὑπάρχη
 10 ὦρη. τῶν δὲ Συρακοσίων τούτων ἀμέλησον,
 οἳ πίνουσι μόνον βατράχων τρόπον, οὐδὲν ἔδοντες.
 ἀλλὰ σὺ μὴ πείθου κείνοις, ἃ δ' ἐγὼ λέγω ἔσθαι
 βρωτά· τὰ δ' ἄλλα γ' ἐκεῖνα τραγήματα πάντα πέφυκε
 πτωχείης παρὰδειγμα κακῆς, ἐφθοί τ' ἐρέβινθοι

TESTIMONIA

LXII Ath. III 101b: Ἀ. γοῦν ὁ ὀψοδαίδαλος μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὰς προπόσεις καὶ τὸ μύροις χρήσασθαι φησιν «αἰεὶ — ἀναρίθμους». Eustath. 773, 36: χρήσις δὲ τοῦ ἔθω καὶ παρὰ τῷ εἰπόντι ὥς «πίνουσι μόνον βατράχων τρόπον οὐδὲν ἔθοντες». Eustath. 1386, 53: σκῶμμα τοῖς πολλὰ πίνουσι προσφνές τὸ «οἳ πίνουσι — ἔθοντες». Ath. III 101f: θαυμάζειν δ' ἐστὶν ἄξιον τοῦ τὰς καλὰς ὑποθήκας παραδιδόντος ἡμῖν Ἀρχεστράτου, ὃς Ἐπικούρῳ τῷ σοφῷ τῆς ἡδονῆς καθηγεμῶν γενόμενος κατὰ τὸν Ἀσκραῖον ποιητὴν γνωμικῶς καὶ ἡμῖν συμβουλευεῖν τισὶ μὲν μὴ πείθεσθαι, αὐτῷ δὲ προσέχειν τὸν νοῦν, καὶ ἐσθίειν παρακελεύεται τὰ καὶ τά. Eustath. 652, 3: πρὸς δὲ γράψας τις τολμηρότερον, ὥς καὶ ἀλλαχοῦ παρεσημάνθη, ἔφη τὸ «οὕτω τοι . . . γῆς καὶ τοῦ βαράθρου καὶ τοῦ ταρτάρου εἰς τὸν — ἀναρίθμητους».

VARIETAS LECTIONIS

LXII 7 μήτηρ: μήτραν A ἐν τε | μίνωι A: corr. CE 9 τε ὀπτῶν A ὧν Casaubonus: ὡς A 10 ωρωτων δὲ A 12 ἀλλὰ συμ|πείθου A 13 βρώματα· τᾶλλα δ' ἐκεῖνα malit Dindorf, 'fortasse τὰ πολλὰ δὲ κείνα ex imitatione epitaphii Sardanapalli' Kaibel 14 πτωχείης Meineke: πτωχείας A καλῆς ἐφθῆς ἐρέβινθοι A, κακῆς Schweighaeuser, ἐφθοί τ' Casaubonus

- 15 καὶ κύαμοι καὶ μῆλα καὶ ἰσχάδες. ἀλλὰ πλακοῦντα
 αἰνῶ Ἀθήνησιν γεγενημένον· εἰ δὲ μὴ ἂν που
 αὐτὸν ἔχῃς ἐτέρωθεν, μέλι ζητήσον ἀπελθὼν
 Ἀττικόν, ὥς τοῦτ' ἔστιν ὃ ποιεῖ κεῖνον ὑβριστήν.
 οὕτω τοι δεῖ ξῆν τὸν ἐλεύθερον ἢ κατὰ τῆς γῆς
 20 καὶ κατὰ τοῦ βαράθρου καὶ Ταρτάρου ἐς τὸν ὕλεθρον
 ἦκειν καὶ κατορωρῶχθαι σταδίους ἀναρίθμους.

VARIETAS LECTIONIS

LXII 16 αἶνει A, dedi αἰνῶ ex coniectura, sive malueris
 αἶρει ἀθήνησιν A εἰ δὲ μή, ἂν που vulgo, interpunctionem
 delendam censuit Ribbeck, idem 17 post ἔχῃς interpungit
 ἐτέρωθε Meineke 21 ἀναριθμήτους ACE, corr. Musurus

Haec dum imprimuntur, prodit Hermae vol. XXIII fasciculus alter, in quo Wellmannus p. 190 sq. de Dorione disserens Archestratum ab ipso Athenaeo vel Pamphilo lectum esse negat propter titulorum a Chrysippo Lynceo Callimacho Clearcho aliis carmini Archestratego impositorum enumerationem, quam Athenaeus I 4de exhibet (cf. supra p. 121). Quos titulos respiciens ad Lynceum («Ἡδυπάθεια») refert fr. XXI (Ath. VII 285 e sqq. = 294f), XXXI (p. 306a), XXXII (p. 330a = 288a), LII (p. 313f); ad Chrysippum («Γαστρονομία») fr. XVIII (p. 293f), XXXV (p. 278a), XXXXI (p. 320a); ad Clearchum fr. X (p. 285c); denique ad Dorionem redire suspicatur fr. XVII (p. 322c) et p. 307b (cf. testim. fr. XXXXIV). Quae non solum rectissime sunt observata, sed etiam paullo longius nos producunt. Ex Lynceo enim etiam fr. XXIII haustum esse apparet ex verbis p. 310a Ἀ. ὁ τῶν ὀποφάγων Ἡσίοδος ἢ Θέογνις· ἦν δὲ καὶ ὁ Θέογνις περὶ ἡδυπάθειαν. Deinde si respicis verba p. 310b, quibus illud fr. XXIII inducit, ὁ δ' οὖν Ἀ. ἐν ταῖς καλαῖς ταύταις ὑποθήκαις παρ-

αινεῖ, non dubitabis quin etiam fr. XII p. 328b his inductum ὁ δὲ σοφὸς Ἀ. ἐν ταῖς ὑποθήκαις ad eundem Lynceum redeat. Tamen fatendum est plurima superesse fragmenta quae quibus ex fontibus (praeter Dorionem) hausta sint ex Athenaeo qualem nunc habemus enucleari nequeat.

Dielesii coniecturas ad Archestrati fr. XXXVI sq. in eodem Hermae fasciculo p. 284 prolatas iam supra respicere licuit.

COMMENTARIUS

I 1 nescio an imitetur Archestratus prima prooemii Herodotei verba: Ἡροδότου ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε.

IV. Cereris donorum Matro quoque in ipso Cenae initio mentionem infert. V. 4 ἡσσημένα πάντα Meinekius collato Antiphane ap. Ath. III 127b (II 24 Kock) σεμίδαλις ἐκ πολλῆς σφόδρ' ἐξηττημένη. Rectius vero H. Roehl 'Jahrb. f. Phil.' 1879 tom. CXIX p. 736 sicut mox singula placentarum genera nominatim proferrentur κόλλιξ, ἐγκρουφία, ἄρτος ἀγοραῖος, ita hic quoque certi cuiusdam panis nomen requirens coniecit ἡσκημένα παστά collato Eustathio p. 1278, 54: παστά, ἔντος ἀλφίτοις μεμιγμένον. Cfr. etiam Hesychius et Photius s. v. Qua coniectura molestus quoque verborum πάντων et πάντα concursus in exitu versuum 3 et 4 tollitur. V. 5 imaginem vivide et audacter excogitatam Eustathius minus recte ad fertilitatem illius loci refert; ad urbis situm solum videtur spectare si audis Strabonem XIII p. 618: εἴτ' Ἐρεσσός ἐστι μετὰ τὴν Πύρραν ἰδρυνται δ' ἐπὶ λόφου καθήκει τε ἐπὶ θάλατταν. Idem similiter VII p. 331 Athonem ὄρος μαστοειδές appellat. V. 6 a Matrone Cenae versu 5 videtur expressus. Sic etiam Teleclides in Amphictyonibus, in qua fabula Schlaraffiorum quandam beatam terram describit (Ath. VII 268b = I 209

Kock): *μᾶζαι δ' ἄρτοις ἐμάχοντο | περὶ τοῖς στόμασιν τῶν ἀνθρώπων ἰκετεύουσαι καταπίνειν, | εἴ τι φιλοῖεν τὰς λευκοτάτας*. V. 8. De panibus Thebanis vide Eubuli fragmentum quod attuli ad Matr. v. 6. V. 9. Cfr. Simonidis fr. ap. Ath. I 32c (fr. 88 Bergk.⁴): οὐδὲν ἀπόβλητον Διονύσιον, οὐδὲ γίγαρτον. V. 10 σαφεῖ τὰδ' ἐπίστασο δόξη magis ad pedestrem sermonem accedit quam quod supra v. 2 ex Homero usurpavit σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν. V. 14. Cfr. Matro v. 117. Farinae filii dicuntur panes a Strattide quoque ap. Ath. III 127d (I 712 Kock): τῶν δὲ διδύμων ἐκγόνων σεμιδάλιδος, collabi πυρῶν ἔκγονοι sunt Philyllio ap. Ath. III 110f (I 782 Kock). V. 15 ποιεύμενον offendit si minus propter metrum (cf. I 1 ποιούμενος) at propter sententiam; itaque Stadtmuelleri coniecturam recepi ad quam conferas locos homericos quos subscripsi. Possis tamen etiam conicere τὸν εἰν ἀγορῇ πωλεύμενον ἄρτον, ut πωλεῖσθαι usitatam habeat veneundi notionem. Circumscribit poeta ἄρτον ἀγοραῖον qui qua laude floruerit docet Lynceus ap. Ath. III 109d: σεμνννομένων παρ' ἐκείνοις (Atheniensibus) τῶν ἀγοραίων ἄρτων, quibuscum Rhodiorum ἐσχαρίτης de palma contendat. Quam panum forensium aestimationem ad posteriora tempora durasse negant Plutarchus de cohibenda ira p. 461b et Alciphro lib. I ep. 21 (cfr. Bergl. ad Alciphro. l. l.); vilior enim tunc erat et parum delicatus (cf. Schweigh. ad Ath. III 109e). Ceterum ad v. 16 cfr. Matro v. 4. V. 17. Diphilus Siphnius ap. Ath. III 115e: ὁ δὲ κλιβανίτης πάσαις ταῖς ἀρεταῖς περιτενεύει κτέ. Commemoratur ab Amipsia (I 671 Kock), Attici dicebant κριβανίτην, sic Aristophanes fr. 125 (I 422 Kock); illud doricum esse ferebatur. V. 18. Cfr. Matro v. 116. [Ad v. 15 vide infra p. 193.]

V statim fr. IV excipiebat teste Athenaeo.

VI. A bulbis Philoxenus quoque ille personatus incipit apud Platonem: ἄρξομαι ἐξ βολβοῖο (vide supra p. 125),

in prooemio cenae bulbi etiam apud Matronem v. 16 apponuntur. Simillimus autem est locus Eubuli ap. Ath. II 63d (II 166 Kock) ubi Hercules ἐσθίειν παραιτεῖται: ἀγὼ γὰρ οὐ καυλοῖσιν οὐδὲ σιλφίῳ | οὐδ' ἱεροσύλοις καὶ πικραῖς παροψίσι | βολβοῖς τ' ἐμαυτὸν χορτάσων ἐλήλυθα. Unde Stadtmuellerus non sine summa veritatis specie apud Archestratum aut scribendum iudicat ταῖς τ' ἄλλαις πικρῶσι παροψίσι aut supplendum ταῖς τ' ἄλλαις πάσῃσι παροψίσι <ταῖς μάλᾳ πικραῖς>. Denique Philoxenus dithyrambicus fr. 2: ἔστιλβον . . εὐστεφάνοις λακάναις ποροψίσι τ' ὄξυ-βάφων πλήρεις. Ad v. 1 Ribbeckius comparat fr. XXXVIII 3 et Matr. 17 ἐὼν χαίρειν Φοινίκιον ὄψον.

VII. Olivarum locus aut in prooemio cenae fuit aut in exitu; hoc demonstrat narratiuncula illa de Diogene Cynico, quam supra attuli ad Matr. v. 18; illud Mnesimachi fr. ap. Ath. IX 403b (II 437 Kock): βολβός, ἐλάα, | σκόροδον, καυλός, κολοκύντη κτέ. Iam cum Archestratus ἰσχάδας, quas easdem fuisse atque τὰς δρυπεπεπεῖς ἐλάας testatur Didymus ap. Ath. II 56d, a mensis secundis abesse iubeat (fr. LXII 15), recte fragmentum VII a Ribbeckio hoc loco positum est.

VIII. Ad totum hoc fragmentum vide quae adnotavi ad Matr. 38 sqq. Confer etiam Pausan. IX 24, 2: οἱ μὲν δὴ ἰχθυῖς οἱ ἐν τῇ Κηφισίδι (quae eadem est ac Copais lacus) οὐδέν τι διάφορον ἐς ἄλλους ἰχθυῖς τοὺς λιμναίους ἔχουσιν· αἱ δὲ ἐγγέλεις αὐτόθι καὶ μεγέθει μέγισται καὶ ἐσθίειν εἰσὶν ἡδίσται (cfr. Kalkmann, 'Pausanias der Perieget' p. 40 adn. 6). V. 6. Κωπαῖαι etiam intelliguntur quae Βοιωταὶ ἐγγέλεις appellantur ab Antiphane ap. Ath. I 27d, VII 295c, XIV 623f. Idem Antiphanes ap. Ath. 300c (II 52 Kock): Στρομῶν μεγίστας ἐγγέλεις κεκτημένος. V. 9 ἀπήρινος Coraes ex auctoritate Aristotelis A. H. p. 568a 6: . . πλὴν ἐγγέλως· αὕτη δ' οὐδέτερον οὔτ' ὠδὸν οὔτε θορόν.

IX V. 1. Cum pari contumelia coquus loquitur apud Damoxenum (Ath. III 102b = IV 530 Mein.): διόπερ μάγειρον ὅταν ἰδῃς ἀγράμματος .. μινθώσας ἄφες. V. 2 γόνος sunt pisciculi minuti. Hegemo Thasius in Phylinae fragmento (Ath. III 108c = I 700 Kock) καὶ δὲ καταφαγεῖν καὶ πὸ τηγάνου γόνον. V. 3 sqq. Discrepat ab Archestrato Aristoteles N. H. VI 14, 2 οἶον καὶ τῆς ἀφύης ὁ καλούμενος ἀφρός γίνεται ἐκ τῆς ἀμυγδαλῶν γῆς οἶον περὶ Ἀθήνας ἐν Σαλαμῖνι καὶ πρὸς τῷ Θεμιστοκλείῳ καὶ ἐν Μαραθῶνι· ἐν γὰρ τούτοις τοῖς τόποις γίνεται ὁ ἀφρός . . . ἐκ δὲ τῆς Φαληρικῆς (scil. ἀφύης) γίνονται μεμβράδες. At Matro quoque aquam Phalericam laudat Cenae v. 22. Ceterum rectissime vidit Ribbeckius dici non potuisse λαβὲ — ληφθένθ', sed prius illud λαβὲ non sollicitandum, immo recipere debui Stadtmuelleri coniecturam pro ληφθένθ' reponentis θρεφθένθ', id quod commendatur et verbis ἐν ἀγκῶσιν et loco Archestrati XII 2 sq. λαβὲ δ' αὐτὸν | θρέμμα Σελινοῦντος. V. 5. Verba ἐὰν ἐπιχώριος ἔλθῃ illustrantur fr. XI et XXXIV 10 sqq. V. 6. Cfr. Matro 71 γεύσασθ' ἐμείρων. V. 7 urticas marinas haud dubie poeta intellegit. Vox ἀμφίκομος est homerica: P 677 θάμνω ὅπ' ἀμφικόμω.

X quin statim fr. IX exceperit, vix potest dubitari. Clearchi enim verba non ad quamlibet aliam apuam pertinere videntur, immo ad eam quam initio fr. IX laudat poeta apuam Athenis captam: Rhodiam quidem ut quae non satis habeat pinguedinis, in oleo esse frigendam; id opus non esse ad apuam apparandam quae Athenis nata esset: hanc ipsam enim vix igni impositam stridere modo olei. Itaque sic fere versus istos reconcinnare liceat:

κείνη δ' αὖ μὴδὲν προσενέγκῃς, ἀλλ' ἐπὶ θερμὸν
τήγανον ἐμβληθεῖσαν ἄφαρ σίζουσας ἀφαίρει.
εὐθὺς γὰρ κείνη καθάπερ τοῦλαιον αἶμ' ἥπται
καὶ σίζει.

Quae similia excogitaverat Ribbeckius, supra adscripsi. Ceterum cfr. Matr. 81 sq.: οὗς ὁ μάγειρος | σίζοντας παρ-
έθηκε φέρον et Pherecrates ap. Ath. VI 228c (I 173 Kock):
ἀπὸ τηγάνου τ' ἔφασκεν ἀφύας φαγεῖν. Proverbiorum duorum
ansam dedit apua, alterum: ἴδε πῦρ ἀφύη, cuius gratia
Archestrati verba affert Clearchus, alterum: ἀφύα ἐς πῦρ:
ἐπὶ τῶν τέλος ὅξυ λαμβανόντων. Τάχιστα γὰρ ἡ ἀφύα ἔψεται.

XI Ad sententiam cfr. IX 5, XXXIV 10 sqq. et Mar-
tialis XIII 84 de scaro: 'hic scarus, aequoreis qui venit
adesus ab undis'.

XII V. 2. Piscis nomen *ἰωνός* affertur ab Hesychio:
ἰωνός· ἰχθὺς ποιός. Archestratus deminutiva forma utitur.
V. 3. Selinus fluvius *σεμνός* appellatur nimirum quia
Dianae Ephesiae celeberrimum templum praeterfluebat teste
Strabone VIII 387.

XIII v. 1 *σπάρον* scripsi, de quo vide supra p. 131
et 134. V. 3. Philoxenum dithyrambicum poeta imitatur
(fr. 2 Bergk): *βάτις δ' ἐνέης ἰσόκυκλος*. Ribbeckius *σῶμα*
restituit pro *νῶτα* collato Batr. v. 44; similiter ipse Ar-
chestratus LIX 2 *κῶτα φοροῦντα*. Sed offendit hiatus quoque
κυκλίᾳ ἴσον, quem excusare non ausim aut caesura aut
homerico usu vocabuli *ἴσος* a digammate incipientis. Quam
ob rem scripsi *κεῦμεγέθη, κυκλίῃ <δ> ἴσον ἀσπίδι σῶμα*
φοροῦντα, ut accurate poeta inter magnitudinem et formam
illius piscis discernat. Legitur *εὐμεγέθη* fr. XIV 2, XXV 2,
XXXVI 4. V. 5 non iam puto offendere olei mentio
quod iteratur v. 7. Caseum cum oleo misceri poeta iubet
atque ita sparum involvi antequam assetur; iterum prae-
cipit oleo illum spargere dum assetur, nimirum cum non
satis pinguedinis in se habeat. Stadtmuellerus *ἀλεύρω* pro-
ponit Sotadis memor comici ap. Ath. VII 293d (II 448
Kock) v. 24 *ἐμόλυν' ἀλεύρω* (scil. pisciculos). Sed nus-
quam Archestratus farina triticea uti iubet, nec quae ipse
supra proposui satis tuta videntur.

XV V. 1. Ambracia (terram vult intellegi non urbem) finitima est Acheloo, in quo apros pisces fuisse praeter Archestratum testis est Aristoteles A. H. IV 9: ὁ κάπρος ὁ ἐν τῷ Ἀχελόῳ (unde pendet Plinius N. H. XI 267). Philemo quoque ap. Ath. VII 288f (II 500 Kock) v. 20: ἢ ᾽ξ Ἀργους κάπρον, nimirum ex Argo Amphilochio, quod iam a Kockio l. l. video observatum. V. 2 παράλειπε scripsi, cum non possit καταλείπειν quae quis nondum habet, praeterea collato fr. XII 1. Praepositio κατά ex v. sq. καταπνεύσῃ illata est. V. 3 sq. poeta imitatur Pseudophiloxenum apud Platonem (cfr. supra p. 125): μή σοι νέμεσις θεόθεν καταπνεύσῃ, ille autem Aeschylum Agam. 105: ἔτι γὰρ θεόθεν καταπνείει πειθῶ μολπᾶν. V. 4. Similiter Hermippus ap. Ath. I 29e (I 249 Kock) de vino quod σαπρίαν vocabant disserens Homeri vestigia pressit, quem locum sic mihi videor restituere:

ὁδμὴ θεσπεσίῃ κατὰ πᾶν ἔχει ὑπερεφές δῶ,
ἀμβροσία καὶ νέκταρ ὁμοῦ· τοῦτ' ἐστὶν ὄνειαρ,
τούτου χρὴ παρέχειν πίνειν ἐν δαιτὶ θαλερῇ
τοῖσιν ἐμοῖσι φίλοις, τοῖς δ' ἐχθροῖς ἐκ Πεπαρήθου.

[At nunc video iam Kockium praeiisse ὄνειαρ pro τὸ νέκταρ.]

V. 5 sqq. omnes adhuc torserunt interpretes, qui diversissimas in partes abierunt. Casaubono poeta negare videbatur aprum a quoquam comparari posse nisi a trapezitis qui calculis nummos computarent; quae explicatio non magis poetae verbis sufficit quam Toupii opinio, qui πλεκτὸν ὕφασμα urnam iudiciale esse dicit Atheniensium, cuius os σχοινίνῳ ἡθιμῷ (Hesychius) sive κημῷ (Aristoph. Equ. 1147) opertum fuisse constat. Kaibelio olim apud Ribbeckium piscationis descriptio his in verbis inesse videbatur, nunc Athenaei editor adstipulatur Wilamowitzio, qui aleatores putat significari fritillum (v. 20) et astragalos (v. 23) manibus quassantes, adicit vero non patere, aleatoribus cur solis capro vesci licuerit. Sane delicatioribus

quibusdam viris a veteribus crimini dabatur quod non modo ὀψοφάγοι essent, sed etiam aleam luderent, velut Hyperidi et Calliae rhetoribus teste Ath. VIII 342a (quamquam ex Axionici quidem fragmento [II 413 Kock] Calliam aleatorem fuisse non cernitur; cfr. Kockii adn.). Unde ad Archestrati locum explanandum nihil proficimus. Neque verba *πλεκτὸν ὕφασμα κοῖλον* modicae fritilli amplitudini conveniunt, immo verissime Otto Ribbeck apud fratrem adnotat *πλεκτὸν ὕφασμα* utique esse cistam vimineam. Hanc vero ad piscationem pertinere manifeste probatur non solum Hesychii glossa s. v. *κύρτος· ἀγγεῖον σχοινῶδες, ᾧ οἱ ἀλιεῖς χρῶνται*, sed etiam Ararotis fragmento ap. Ath. III 105e (II 217 Kock): *αἳ τε καμπύλαι | καρχῖδες ἐξήλλοντο δελφίνων δίκην | εἰς σχοινόπλεκτον ἄγγος*. Quibus verbis non describitur cista viminea captis piscibus cancrisve recipiendis, sed nassa (nos vernaculo sermone ‘Reuse’) qua retis loco piscatores utebantur. Quid vero sibi velint silices torquendi, ex iis colligere poteris, quibus spongiarum in ora Dalmatica et Istrica capturam describit Brehmius ‘Thierleben’ part. IV tom. 2 p. 533. Verba ipsa transcribam: ‘Ist das Meer leicht erregt, so wird es mit Oel beruhigt. Zu diesem Ende liegt immer auf der Spitze des Bootes ein Haufen glatter Kiesel, und daneben steht ein Gefäss mit Oel. Der Fischer taucht einige der Steine mit der Spitze in die Flüssigkeit und wirft sie einzeln in einem Halbkreise um sich. Die Wirkung ist eine wundersame: die unmessbar feine Oelschicht (cuius crassitudo ut recentissimis temporibus repertum est, $\frac{1}{100000}$ mm non excedit), die sich über mehrere Quadratklaffer ausdehnt, reicht hin, um die kleinen Wellen zu besänftigen, das Auge wird nicht mehr durch die sich kreuzenden Spiegelungen gestört’. Iam vero vix poterit quisquam dubitare quin, quamquam olei mentio non fit, eandem fere apri piscationem obscuris

suis verbis poeta describat; nam id quod difficillimum erat, aprum conspicerere (οὐδ' εἰδεῖν ὄσσοισι) profundo flumine latitantem, id silicibus oleo imbutis atque circulo in aquam coniectis (δονεῖν ψήφους) efficiebatur; simul nassis captura fiebat. Itaque verba τοῦτου δ' οὐ θέμις ἐστὶ φαργεῖν θνητοῖσιν ἅπασιν licet eadem notione sint dicta qua Eriphus ap. Ath. VII 302 e (II 429 Kock) ait ταῦτα γὰρ οἱ πένητες οὐκ ἔχουσιν ἀγοράσαι, tamen quae subiunguntur ab Archestrato οὐδ' εἰδεῖν ὄσσοισι eo spectant, quod aper a piscatoribus ipsis rarissime nec nisi summa astutia conspici poterat. Quis enim impediret vel pauperrimos piscem pretiosissimum veneuntem in foro adspicere? Gravia deinde menda latent in v. 8 sq. De sententia dubitari nequit: ἄρθρων μηλείων δωρήματα sunt escae quibus apri a piscatoribus adliciuntur; verba ingeniose restituit Stadtmuellerus, cuius coniecturae favet quod et αἴθωνι λογισμῷ sensu caret et liber C praebet βάλλειν. [At cf. infra p. 193.]

XVI Macrob. Sat. III 15, 7: 'Accersebantur autem murenæ ad piscinas nostrae urbis ab usque freto Siculo, quod Rhegium a Messana dispescit. Illic enim optime a prodigis esse creduntur tam, Hercules, quam anguillae, et utraeque ex eo loco Graece πλωταί vocantur, Latine flutae, quod in summo supernantes sole torrefactae curvare se posse et in aquam mergere desinunt atque ita faciles captu fiunt'. Errore vel casu factum est ut apud Athenaeum hoc fragmentum quod ad lemma μύραιναι (cap. 90) pertinet, ad lemma μύρος (cap. 91) deferretur. Neque enim perspicitur quo consilio Archestrati testimonium eo loco quo iam legitur, positum sit. Qua fortunae iniuria etiam factum est, ut maior antehac huius eclogae ambitus praecideretur. Nam non solum initium fragmenti quale nunc habemus mutilatum est, ut Ribbeckius acute detexit, sed etiam cum v. 2 ἡ πλωτὴ μύραινα καλουμένη tamquam species peculiaris praedicetur, de

genere murenarum universo aliquod praeceptum antecessisse consentaneum est quod nunc interciderit. Huc poteris referre fragmenti XVII versum 1, de quo vide supra p. 132 sq.

XVII V. 3. Cfr. supra p. 121 adn. 1.

XVIII Cfr. supra p. 131. De congrorum Sicyone captorum magnitudine vide Eudoxi testimonium quod attuli ad Matr. v. 36 sq. Philemo ap. Ath. VII 289 a (II 500 Kock) v. 22: ἡ 'κ τῆς Σικυῶνος τῆς φίλης ὃν τοῖς θεοῖς | φέρει Ποσειδῶν γόγγρον εἰς τὸν οὐρανόν. V. 2 κοῖλα eadem sunt quae ὑπογάστρια, cfr. fr. XXIII 2 ὑπογάστρια κοῖλα κάτωθεν. Orationis hiatus inter v. 2 et 3 suspicarer, nisi eodem fere modo poeta loqueretur fr. XXXVII (v. 1 ἔχειν, v. 3 εἶτα). V. 3. Cfr. Sotades comicus ap. Ath. VII 293 b (II 448 Kock): ἔσται δι' ἄλμης λιπαρὸς ἐφθός ἐν χλόῃ.

XIX Minus concinna evadit comparandi ratio talibus qualia tradita sunt v. 2 τῶν ἄλλων πάντων ὄψων, cum bina comparationis membra parum apte opposita sint, sed alterum altero contineatur; nam θύννος quoque et κορακῖνοι inter obsonia habentur. Haec autem ni fallor poeta dicere voluit, tanto praestare congrum illum quem alicubi in Italia capiendum praeceperat, ceteris congris omnibus, quanto thynnum pinguissimum pessimis pisciculis minutis. Itaque nescio an pro ὄψων reponendum sit γόγγρων. Quam abiecti autem κορακῖνοι fuerint demonstrat comparatio simillima apud Amphidem (Ath. VII 309 a = II 242 Kock): ὅστις κορακῖνον ἐσθίει θαλάττιον | γλαύκου παρόντος, οὗτος οὐκ ἔχει φρένας.

XX Γλαῦκοι Μεγαρικοί laudantur ab Antiphane ap. Ath. VII 295 c (II 92 Kock). Eiusdem piscis mentio paullo oblitterata est apud Axionicum ἐν Φιλενριπίδῃ (Ath. VIII 342 b = II 413 Kock), quod fragmentum hunc fere in modum videtur restituendum: ἄλλον δ' ἰχθύν |

μεγέθει πίσυνον τίνα τοῖσδε τόποις (?) | ἦκει κομίσας (scil.
ὁ μάγειρος); | γλαῦκόν τιν' ἐν πόντῳ γ' ἄλόντ', | ὄψο-
φάγων λίχνων τ' ἀνδρῶν | ἀγάπημα φέροντα κατ' ὤμων. |
τίνα τῷδ' ἐνέπω τὴν σκευασίαν; | πότερον χλωρῷ τρίμματι
βρέξας | ἢ τῆς ἀγρίας | ἄλλης πάσμασι σῶμα λιπάνας | πυρὶ
παμφλέκτῳ παραδώσω; | ἔφα τις, ὥς ἐν ἄλμῃ | θερμῇ τοῦτο
φάγοι γ' ἐφθὸν ἀνὴρ | Μοσχίων φίλαυλος. Totum fere
adscripti fragmentum quo facilius huius comici, Euripidis
parodi, et Arcestrati similitudines cognoscerentur. V. 2.
De scriptura corruptissima ἐκτεναγιστῆς despero nisi forte
fuit σεμνοῖς . . ἐν τενάγεςσιν ut supra XII 3 θερέμμα
Σελινοῦντος σεμνοῦ: commendatur piscis illinc captus,
quandoquidem illa τενάγη erant σεμνά, dei tutela munita.

XXI Vide supra p. 133.

XXII Cfr. Ath. VIII 331 c: ἀλλὰ μὴν . . παρελίπετε
τούς τε ὀρυκτοὺς ἰχθύας καλουμένους, οἳ ἐν Ἡρακλείᾳ
γίνονται καὶ περὶ Τίον τοῦ Πόντου τὴν Μιλησίῳ
ἀποικίαν, ἱστοροῦντος περὶ αὐτῶν Θεοφράστου (fr. 171 W.).
Qui locus Casaubono ad pisces fossiles pertinere videbatur,
de quibus multa apud veteres fama est inde ab Aristotele
de mirac. aud. 73 sq., qui nescio an ex Theophrasti testi-
monio emendandus sit. Legitur enim apud Aristotelem l. l.:
ἐν Ἡρακλείᾳ δὲ τῇ ἐν τῷ Πόντῳ καὶ ἐν Πηγίῳ (ὄρυγιῳ N^a)
γίνεσθαι φασιν ὀρυκτοὺς ἰχθύς, τούτους δὲ μάλιστα κατὰ
τὰ ποτάμια καὶ τὰ ἐνυδρὰ χωρία. Celebris Rhegii nomen
Tii mentionem expulit ([ΠΕ]PITION = PHGION); le-
gendum est apud Aristotelem aut περὶ Τίον aut ἐν Τίῳ;
illud praeferam.

XXIII Ad v. 1 Ribbeckius apte confert Mnesimachum
ap. Ath. IX 403b (II 438 Kock) v. 36: κυνὸς οὐραῖον
τῶν καρχαριῶν. V. 7 rectius fortasse scribitur κολίσις.
V. 14. Talem hominem inducit Antiphanes ἐν Βουταλίῳ
(Ath. VIII 358 = II 38 Kock) 'ex agro nuper in urbem
transvectum, quem nescio quis lautis epulis excipere

cupit': ἰχθὺν τίν' ἡδέως φάγοις ἄν; Φ. εἰς ἀγρὸν | ἦλθεν
 φέρων ποτ' ἰχθυοπώλης μαινίδας | καὶ τριγλίδας, καὶ νῆ Δί'
 ἤρεσεν σφόδρα | ἡμῖν ἔπασιν. Α. εἶτα καὶ νῦν, εἵπέ μοι, |
 τούτων φάγοις ἄν; Φ. καὶν τις ἄλλος μικρὸς ἦ' | τοὺς γὰρ
 μεγάλους τούτους ἔπαντας νενόμικα | ἀνθρωποφάγους ἰχθῦς.
 Α. τί φῆς, ὦ φίλιτατε, | ἀνθρωποφάγους; πῶς; Iam servus
 intercipit lepide illud verbum interpretatus: ὦν ἄν ἄν-
 θρωπος φάγοι, | δῆλον ὅτι. ταῦτα δ' ἐστὶν Ἑλένης βρώματα, |
 ἃ φησιν οὗτος, μαινίδας καὶ τριγλίδας. Iisdem fere verbis
 idem Antiphanes lusit in Curide (Ath. VII 303 = II 63
 Kock): ὁ μὲν ἀγρῷ τρεφόμενος | θαλάττιον μὲν οὗτος οὐδὲν
 ἐσθίει, | πλὴν τῶν παρὰ γῆν κτέ. Alio sed minus recte
 detorquet Eustathius verbum ἀνθρωποφάγος p. 1630, 11
 καθά τις καὶ ἰχθύας, οἳ πολλοῦ ἐτιμῶντο, ἀνθρωποφάγους
 εἶπε . . . ὥς τὰς περιουσίας τῶν τρυφόντων κατασπῶντας
 οἷα ἐκείνους αὐτούς. Ceterum cf. p. 124 adn. 2. De
 Diodoro vide supra p. 122.

XXIV V. 1. Verba ἄλλὰ παρεῖς λῆρον πολύν facile
 referuntur ad fragmenti antecedentis exitum, vide supra
 p. 138. Verba λῆρον πολύν quasi proverbii loco dici monet
 Meinekius collatis Cic. ad Att. XVI 1 'λῆρος πολὺς in
 vino et in somno istorum' et Aristoph. Polyid. fr. 390
 Dind. (I 508 Kock): τὸ γὰρ φοβεῖσθαι τὸν θάνατον λῆρος
 πολὺς. V. 2 non est quod cum Ribbeckio traditam scrip-
 turam mutemus scribentes *χηλάς τε* pro *ἄλλως τε* ('praestat
 adverbium velut *ἀφάτως τε βαρείας*.' Kaibelius). Rectissime
 enim Bussemakerus *ἄλλως* interpretatur 'ceteroquin', sicut
 legitur apud eundem Archestratum fr. L 2: *ἄλλως τ' εὖοπον*
σφόδρα χωρίον ἐστὶ Κάρυστος. Neque enim illud tanti
 refert, longa esse brachia cancri, quanti refert gravia esse
 et crassa; quare non satis habet dixisse brachia longa
 (possint enim hae vel tenuia esse), sed addit 'et ceteroquin
 gravia'. Subtilius deinde quam rectius interesse aliquid
 Ribbeckius statuit inter *χεῖρας* et *χηλάς*: totos enim asta-

corum pedes priores esse *χειρας*, horum autem partes, quae sint hominis *ἄγκραι χειρες*, astacorum esse *χηλάς*. Omnem denique dubitationem tollit Epicharmi locus ἐν *Ἦβας γάμῳ* (Ath. III 105a = p. 231 Lor.), quem Archestrato in animo fuisse meo iure contendo:

ἐντὶ δ' ἄστακοὶ κολυβδαιναί τε ᾗς τὰ πόδι' ἔχει

μικρά, τὰς χειρας δὲ μακράς, κάραβος δὲ τῶννυμα.

Quos vero affert Ribbeckius Aristotelis locos, A. H. IV 2, 1: οὔτοι (sc. οἱ ἄστακοί) δὲ διαφέρουσι τῶν καράβων τῷ ἔχειν *χηλάς* et de part. anim. IV 9, 19 οἱ δ' ἄστακοὶ μόνουι *δοπιτέραν* ἂν τύχουσιν ἔχουσι μείζω τῶν *χηλῶν*, nihil demonstrant nisi quae poetis sint *χειρες* proprio Graecorum sermone dici *χηλάς*. V. 3 sq. Notabilis est diversus utriusque versus color: nam versus 3 altero hemistichio per coordinationem priori addito purus putus epicus evadit, v. 4 et numeris languidissimis et pedestri plane sermone paene intolerabilis fit. Stadtmuellerus *πληθύν* collato LIII 2 *μεγάλους πολλούς τε τὸ πληθύν*.

XXV Vide supra p. 134.

XXVI V. 1 explevi ut potui. V. 2. Affert Ribbeckius Antiphanem ap. Ath. VII 295c (II 92 Kock): *φάργοι δ' Ἐρετρικοί*. V. 3 supplevi *φίλε* sicut fr. XVIII 1 legitur *φίλος*. Nam quod Ribbeckio olim placuit *μηδεὶς ἐσενέγκη*, displicet propter personae mutationem, Schweighauseri coniectura *μηδ' εἶσω ἐνέγκης* aequo fortior evadit. Quod denique Meinekius explevit *σόν*, supervacaneum est.

XXVII Vide supra p. 134.

XXVIII Epicharmus ap. Ath. VII 321d (fr. 23 Lor.): *ταὶ πίνονες | σκατοφάγοι σάλπαι βδελυχαί, ἄδεια δ' ἐν τῷ θέρει*. A Plinio N. H. IX 68 *salpa* dicitur circa Ebusum aestimari, 'obsceus alibi et qui nusquam percoqui possit nisi ferula verberatus'.

XXIX et XXX Vide supra p. 137.

XXXI V. 2 emendavit Ribbeckius versus quarti ratione

habita, in citharo quoque albo magnitudinis mentionem fieri desiderans. **V. 3.** Non placet quod Meinekius pro βαῖα coniecit καί, cum non pari iure utantur muria et quae in ea natant folia. Itaque scripsi κατά, ut praeciperet poeta citharum in muria sub foliis condendum esse; cf. XXXV 8. [Stadtmuellerns proponit διὰ φύλλα.]

XXXII Vide supra p. 137.

XXXIII **V. 2.** Cfr. Plat. Phaedr. p. 247b: ὅταν δὲ δὴ πρὸς δαῖτα καὶ ἐπὶ θοίνην ἴωσιν (οἱ θεοί), ἄκραν ὑπὸ τὴν ὑπουρανίαν ἀψίδα πορεύονται. Vide Anthol. Pal. IX 208. Et ante v. 3 et ante v. 4 videtur esse lacuna. Abhorret enim quam maxime a poetae consuetudine quod de apparandi huius piscis ratione ne verbo quidem addito, quoniam emi caput eius iussit, statim docet calidum eum apponendum esse; nec non displicet idem verbum quod est αὐτοῦ repetitum in extremis versibus 3 et 4' (Ribbeckius). Tamen necessarium non est lacunam ut statuamus, aurium vero offensio in repetito pronomine αὐτοῦ longe superatur ea quam poeta admisit fr. L ἄριστος — Κάρυστος.

XXXIV **V. 3.** Optime de hoc versu meruit Ribbeckius, qui formam ὄρκυν tuetur eadem vocalis υ productione apud Homerum Φόρκυν P 218, 318, Hesiodum Φόρκυν theog. 270, Archestratum ἰχθὺν εἰς αἰεὶ fr. XXVIII 2, deinde ἄλλοτε dedit pro ἄλλοι provocans ad Sostratum ap. Ath. VII 303b: Σώστρατος δ' ἐν δευτέρῳ περὶ ζώων τὴν πηλαμύδα θυννίδα καλεῖσθαι λέγει, μεῖζω δὲ γινομένην θύννον, ἔτι δὲ μεῖζονα ὄρκυννον, ὑπερβαλλόντως δὲ αὐξανόμενον γίνεσθαι κῆτος, denique θεοῖς corruptum esse docuit; neque enim quid dis offerri deberet Archestratus carmine suo docuisse, sed quid quo tempore ubi terrarum emendum et qua quidque ratione apparandum videretur. Itaque proponit θέρευς collatis XXXII 2 θέρευς, XXXV 1 φθινοπώρον, XXXIII 1 ἐν θέρει. Potest etiam fuisse τούτου θέρεος γρή, ut Ribbeckius fr. XXXII 2 legit ταύτην

θέρεος κατὰ Χαλκίδα κεδνήν. Unde deorum mentio (cf. etiam μητέρι τιμῆς) huc irrepserit, facile intellegitur: ex universo enim piscium numero thynni fere solius sacrificia fiebant; cf. Ath. VII 297e: Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ λέξεως (p. 174 Wil.) τοὺς Αἰολέας λέγει θυσίαν ἐπιτελοῦντας τῷ Ποσειδῶνι ὑπὸ τὴν τῶν θύννων ὥραν, ὅταν εὐαργήσωσι, θύειν τῷ θεῷ τὸν πρῶτον ἁλόντα θύννον, καὶ τὴν θυσίαν ταύτην καλεῖσθαι θυνναῖον. Nunc quoque a piscatoribus Italicis ex Sanctorum numero ei, quem thynnorum capturae praesidem atque patronum sortiti sunt, pars praedae dono offertur; vide Cetti abbatis testimonium apud Brehmum l. l. p. 100. Optime vero exposuit nuper Paulus Stengel in Hermae vol. XXII 1887 p. 94 sqq. 'über die Wild- und Fischopfer der Griechen', qui docet ideo pisces a veteribus dis non esse sacrificatos, quod neque sanguinem habeant nec potuerint vivi atque integri ad deorum aras afferri. Nihil autem sibi postulare deos nisi vitam hostiae, quam sanguine potissimum contineri veteres putarent. Ceterum praeter thynnos anguillas quoque Copaides sacrificatas esse constat ex Ath. VII 297c et Menandro ap. Ath. VIII 364d (IV 161 Mein.). V. 4 subsistendum est in eo quod Coraes coniecit καὶ μὴ περὶ τιμῆς insequente lacuna qua Meinekius δηριάαν vel simile quid intercidisse suspicatur. V. 5. Quare Byzantii potissimum ἐν τῷ Κέρατι thynni capiantur ex Ponto Euxino proficiscentes, accuratius explicat Strabo VII p. 320. V. 9. Kaibeli coniectura Περσεφόνης ἔδος εὐστεφάνου nititur loco Strabonis VI p. 256: διὰ δὲ τὸ εὐλείμωνα εἶναι τὰ περικείμενα χωρία καὶ ἀνθηρὰ τὴν Κόρην ἐκ Σικελίας πεπιστεύκασιν ἀφικνεῖσθαι δεῦρο ἀνθολογήσουσαν· ἐκ δὲ τούτου ταῖς γυναιξὶν ἐν ἔθει γέγονεν ἀνθολογεῖν τε καὶ στεφανηπλοκεῖν, ὥστε ταῖς ἑορταῖς αἰσχρὸν εἶναι στεφάνους ὠνητοὺς φορεῖν. V. 11 sqq. ea loca Siciliae poeta significare videtur, quorum ipse non solum accola (ἐπὶ τῶνδε

τόπων) sed etiam civis fuerit (ἡμεῖς). Iam cum Hipponio ait thynnos per multa maria ad patriam suam deferri, Gela fortasse potius debet intellegi quam Syracusae, ut quae longius ab Hipponio absit atque in ora Siciliae sita sit maxime contraria.

XXXV Ribbeckio videbatur collocandum post fr. XXXXV ut verba οὐ γὰρ μὴ σὺ διαφθείρης γ', οὐδ' ἂν ἐπιθυμῇς opponerentur iis, quae illic de Syracusanis et Italiotis omnia pessumdantibus leguntur. Quod necessarium non est; meam sententiam vide ad XXIV 1. **V. 6.** Aptissime affert Ribbeckius Ananium ap. Ath. VII 282b (II 502 Bergk⁴): τῶν καλῶν δ' ὄψων ἄριστον καρὶς ἐκ συκῆς φύλλον. Amiae σκευασίαν similiter describit Sotades comicus apud Ath. VII 293a (II 448 Kock) v. 26 sqq.: ἀμίαν τε χήραν, θηρίον καλὸν σφόδρα, | θρίοισι ταύτην ἄλλῃς ἐλαδίῳ διεῖς | ἐσπαργάνωσα περιπάσας ὀρίγανον, | ἐνέκρυψά θ' ὥσπερ δαλὸν εἰς πολλὴν τέφραν. **V. 7.** Similis ellipsis legitur fr. XXXXIX 2 καὶ ταύτῃ τυρὸν καὶ σίλφιον. Sed ferri nequit λῆρον, itaque scripsi μὴ 'λαιον collatis fr. XXXI 6, XXXXVIII 1 sq., XXXXIX 2. **V. 8.** Ribbeckio displicent verba ἐν συκῆς φύλλοις ex v. 6 repetita, sed maiore cum studio hoc praeceptum poeta commendat. **V. 14** pro κλεινὸν Stadtmuellerus suspicatur κεῖθεν. Eodem v. scripsi χεῖρω, quod commodius ad λήπει quam ad γίγνεται refertur; cf. fr. XXXXII 2. Causam depravationis illius piscis ex fr. XI et XXXIV poteris intellegere; nam ut helopis Syracusae, ita amiae Byzantium esse patria ferebatur: Arist. N. H. 8, 15 θυννίδες δὲ καὶ πηλαμύδες καὶ ἀμίαι εἰς τὸν Πόντον ἐμβάλλουσι τοῦ ἕαρος καὶ θερίζουσιν. . . . καὶ ὁ γόνος δὲ τότε μικρὸς ἀλίσκεται περὶ Βυζάντιον; cf. ib. 5, 9, 5 αἱ δὲ πηλαμύδες καὶ οἱ θύννοι τίκτουςιν ἐν τῷ Πόντῳ, ἄλλοθι δ' οὐ. **V. 14** sententiarum conexus postulat ut scribamus ἀμείψῃ, sic enim loci mutatione ad piscem, non ad eum qui illum capit, relata optime procedit oratio.

Ceterum hic locus Aeschylum sapit: cf. Pers. 70 πορθμὸν ἀμείψας Ἀθαμαντίδος Ἑλλας et ibid. 451 ἐναλίω·ν πόρων. **V. 15.** 'Aegaeum mare dixit Archestratus angustiore sensu de mari circa Aegaeas Lesbicas'. Meinek. ius.

XXXVI De hoc fragmento et sequentibus vide supra p. 136. **V. 3** retinui ἔχειν (Dielesius proponit ἔδειν) propter fr. XXXVII 1 καὶ θύνηης οὐραῖον ἔχειν et XXXVIII 6 ἀλλὰ τριταῖον ἔχειν σκόμβρον. Recepi ἔδειν pro ἔχειν fr. XXXVII 5. **V. 9** πληθώρη·ν Stadtmuellerus collato Herodot. VII 49 πληθώρη εὐπρηξίης.

XXXVII **V. 1** sq. Euthydemus Atheniensis ἐν τῷ περὶ ταρίων (Ath. III 116 b): θύνων δ' ὠραίων Βυζάντιον ἔπλετο μήτηρ. Antiphanes ap. Ath. III 118 d (II 43 Kock): Βυζαντίας δὲ θυννίδος, VII 303 f (II 85 Kock): τῆς τε βελτίστης μεσαῖον θυννάδος Βυζαντίας | τέμαχος. **V. 4** idem ac fr. XXXVI 8 de quo vide supra p. 136. **V. 5.** Ribbeckius confert Aristoph. equ. 346 θύννεια θερμὰ καταφαγών. **V. 7** vix possunt intellegi ipsi dei caelestes, sed inter pisces ii qui delicatorem hominum paene divina veneratione colebantur propter carnis dulcedinem et candorem sicut anguilla; cf. Matr. 38 sqq. atque ibi adnotata. Si mecum legis v. 6 καὶ αὖ ξήρ' ἐθέλης, etiam v. 8 scribendum videtur ἐκεῖνα pro ἐκεῖνη.

XXXVIII **V. 2.** Meinek. ius scribens τμηθὲν ὅτ' ἐν βίκοις· recte interpretatur 'concisum eo tempore quo'; at scombrum poeta iubet paullo infra v. 6 post triduum demum sale condiri. Est βίκος idem quod στάμνος apud Euthydemum (Ath. III 116 c): ὀρκύνοιο τρίγωνα, τὰ τ' ἐν στάμνοισι τεθέντα | ἀμφοτέρω δειπνοῖσι ἐνὶ πρώτοισιν ὀπηδεῖ. Cfr. etiam Eustathii testimonium. **V. 4.** Ποντικῷ ὄψω: aliter Dorio ap. Ath. III 118 b: τὸν κορακῖνον ὑπὸ πολλῶν λέγεσθαι σ·α·π·έ·ρ·δ·η·ν καὶ εἶναι κράτιστον τὸν ἐκ τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Qua dissensione confirmatur fortasse Stadtmuelleri suspicio pro Ποντικῷ reponendum esse φορ-

τικῶ, cui Ποντικῶ vel ideo displicet, quod hic saperdae originem indicare nil attineat, contra reprehensio qualis sit in φορτικῶ desideretur. V. 7 νέον sensu caret post verba τριταῖον ἔχειν, scripsi νέου ut nova amphora scombro condiundo requiratur. V. 8. Cfr. Euthydemus ap. Ath. III 116 b: θύννων δ' ὠραίων Βυζάντιον ἔπλετο μητῆρ | καὶ σκόμβρων et Hermippus ap. Ath. I 27 d (I 243 Kock) v. 5: ἐκ δ' Ἑλλησπόντου σκόμβρους καὶ πάντα ταρίχη.

XXXIX De universo hoc fragmento vide supra p. 136 sq. Rectissime autem Gesnerus quaerenti Athenaeo respondere videtur, eum piscem quem a metro heroico poeta abhorrire dicit, ἀντακαῖον esse. Nam et Antiphanes in Parasito (Ath. III 118 d = II 87 Kock) ait τάριχος ἀντακαῖον ἐν μέσῳ | πῖον, ὁλόλευκον, θερμόν, et nunc quoque cum id genus piscium, quod ex familia acipenserum est, in Ponto Euxino capiatur, piscatores non accuratius inter diversa acipenserum genera distinguunt quam ut rubrum tantummodo et album genus discernant, cfr. Brehmius l. l. p. 360. Ad album igitur genus ἀντακαῖος pertinere videtur.

XXXX V. 2. Brehmius l. l. p. 121 de gladio testatur 'dass man heutzutage das Fleisch des jungen Schwertfisches als vorzüglich ansieht und von den Alten einen Teil des Schwanzes und die um die Flossen liegenden Muskeln als Leckerbissen betrachtet'. V. 3 'προχοαῖσι libri; προμολαῖσι Meinekius, sed praestantius προβολαῖσι; sunt enim προμολαί cacumina, προβολαί promontoria. Oppian. Hal. V 452 Ταυναρίη τ' ἐπέλασεν ἐπὶ προβολῇσι Λακόνων'. Ribbeckius.

XXXXI Vide supra p. 132 sq. et 134. V. 3 acutissime Kaibelius apud Ribbeckium: 'an fuit ex eorum numero Arcestratus, qui Semiticae stirpis esse putarent Cares? quos quidni etiam veteres putabimus observasse incurvatis pedibus prae ceteris mortalibus a natura donatos fuisse?' Ceterum quem Homeri locum parodice poeta

imitetur (K 428) animadvertit is qui in libro C verbo ἀγκυλοκόλων superscripsit τόξων.

XXXXII Vide supra p. 130.

XXXXIII cum fr. XXXIV quod est de mugile Abderae capiendo, arte coniungendum videtur ita ut verba κεστρέα τὸν θαυμαστὸν ex verbo ἀγόραζε pendeant. Aeginetarum enim urbanitati poeta Abderitarum decantatam opponit stupiditatem: 'mugilem fac emas ex Aegina ubi viris urbanis occures, ad stupidorum vero urbem Abderam profectus mugilem admirabilem cum hiems venerit'. [Cuius sententiae hanc fere formam proponit Stadtmuellerus:

κεστρέα δ' Ἀλγίνης ἐξ ἀμφιφύτης ἀγόραζε,
ἀνδράσι τ' ἀστείουσιν ὁμιλήσεις· ἐπιὼν δὲ
Ἄβδηρ' ἡλιθίους μὲν δῆεις ἀνέρας, ἀλλὰ
κεστρέα τὸν θαυμαστὸν, ὅταν χειμῶν ἀφίκηται.]

Ceterum cf. supra p. 131.

XXXXV De universo hoc fragmento cf. supra p. 134 sq.
V. 1. Affert Athenaeus VII 311 c locum Aristophanis Equ. 361 λάβρακας Μιλησίους. Idem VII 311 e de Gaesone haec: ὁ δὲ Γαῖσων, οὗ Ἀρχέστρατος μνημονεύει, ἡ Γαισωνὶς λίμνη ἐστὶ μεταξὺ Πριήνης καὶ Μιλήτου ἡνωμένη τῇ θαλάττῃ, ὥς Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἱστορεῖ. . . Ἐφορος δὲ . . . ποταμὸν εἶναι φησι τὸν Γαῖσωνα περὶ Πριήνην, ὃν εἰσρεῖν εἰς λίμνην. Itaque Γαῖσων fluvius lacum, cui et ipsi Gaesonis nomen erat, effecisse, hic autem lacus in mare exiisse videtur. Hoc testatur Apostolius quoque paroemiographus X 38, qui λάβρακας Μιλησίους in proverbium dicit abiisse ἐπὶ τῶν λαιμάργων· ἐν Μιλήτῳ δὲ τῆς Ἀσίας μέγιστοι γίνονται λάβρακες καὶ πλεῖστοι διὰ τὴν ἐκδιδοῦσαν λίμνην εἰς θάλασσαν. Accuratius etiam scholiasta Arist. equ. 360: ἐν Μιλήτῳ τῆς Ἀσίας μέγιστοι οἱ λάβρακες διὰ τὴν εἰσρέουσαν λίμνην εἰς τὴν θάλασσαν. χαίροντες γὰρ οἱ ἰχθύες τῷ γλυκεῖ ὕδατι εἰς τὴν λίμνην ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνατρέχουσι, καὶ οὕτω πληθύνουσι παρὰ τοῖς Μιλησίοις. (Cf. Aelian. N.

An. I 30.) Quibus testimoniis optime illustrantur verba Archestrati ὁ γὰρ τόπος ἐστὶ τοιοῦτος. Maxime enim idoneus piscibus marinis lacus dulcis aquae ubi fetus possint deponere. Ad *θεόπαιδα* vide quae similia passim apud Matronem leguntur et Eustathii testimonium. **V. 5.** Similiter laudat Ambraciam fr. XV 1. **V. 9** quid sit *μαλακῶς ὀπιτᾶν* explicat Schweighaeuserus locutione Hippocrati usitata *μαλακῶ πυρὶ ὀπιτᾶν*. Sic Philemo ap. Ath. VIII 288e (II 500 Kock): οὕτως ἀπαλὸν ἔδωκα καὶ προῖον τὸ πῦρ | ὀπιτῶν τὸν ἰχθύν. Eodem versu *γλίσχρης* Stadtmuellerus pro *χρηστοῦς* quod ex v. 12 huc inlatum videtur, *διχ' ἄλμης* Meinekius propter v. 14. **V. 12** *χρηστοὶ ἰχθυῖς* oppositi sunt miseris illis *ἰχθυόλοις τρισκατάρτοις*: probos pisces apparare nequeunt Syracusani, immo perdunt atque pessumdant. **V. 15** sqq. Ex istorum numero, quos poeta detestatur, videtur coquus esse apud Anthippum (Ath. IX 404cd = IV 459 Mein.) v. 33: τούτῳ παρέθηκα *σηπίας καὶ τευθίδας* | καὶ τῶν πετραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων | ἔμβαμματίοις γλαφυροῖσι κεχορηγημένα. Nihil autem in verbis traditis mutandum existimo ut grammaticae legibus accommodentur: anacoluthia quae dicitur optime respondet ridiculae fere irae qua poeta saxatiles pisces condemnat. Incipit enim tamquam dicturus sit τῶν δὲ πετραίων ἰχθυόλων *Συρακόσιοι πάντων εἰςὶ μάλιστα ἐπιστήμονες* sive *μάλιστα ἐπιστάμενοι σκευασίης* (sic cum gen. φ 406 *ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ αἰοιδῆς*), qua ex constructione excidit quasi ira ablati substituens verba πάντων εἰσὶν ἄριστοι ἐπισταμένως διαθεῖναι. **V. 18** *γλίσχροις ἡδυσματολήροις* Wachsmuthius hoc v. ad viros nugatores relato.

XXXXVI Iam Casaubonus et Schweighaeuserus quae siverunt cuiusnam esset generis crocodilus, quem assum in deliciis esse Ionum filiis poeta diceret. Sic etiam Ribbeckius: 'dicit A. squatinam se praeferre raiae, qua non magis se delectari quam qui Ionibus in deliciis sit

crocodilo'. At inauditum est esse in Ionia crocodilos nec potest quisquam de lacertis cogitare qui crocodili terrestres a veteribus vocabantur. Quae omnia plana fiunt mecum pro δαισαίμην cum legis δασσαίμην: 'pariter crocodilum assum distribuerem Ionum filiis i. e. Milesiis quasi cibum delicatum'. Liobatus enim et raia pari carnis duritiae poetae videbantur atque crocodilus.

XXXXVII etiam hunc fere in modum potest restitui: βάτραχον ἔνθ' ἂν ἰδῆς, ὠνοῦ καὶ γάστριον αὐτοῦ | σκεύασον. Probatur etiam Antiphani (II 65 Kock) βατράχου γαστήρ.

XXXXVIII Vide supra p. 135.

XXXXIX Vide supra p. 135. Metagenes ap. Ath. VII 269 e (I 706 Kock) mentionem facit ἐφθῶν βατίδων.

L Vide supra p. 137 et ad fr. XXXIII.

LII Hunc piscem Matro quoque repudiat Cenae v. 81 sqq. Ribbeckius ex Marcelle Sideta affert verba | μόρμυρος αἰγιαλεύς. In proverbium apud Atticos abiit 'μή μοι βαιῶν' κακὸς ἰχθύς' teste Ath. VII 288 a.

LIII—LV Vide supra p. 133.

LVI Turbavit Ribbeckius artificiosam huius eclogae compositionem qua omnia poeta conchyliis percurrit, hoc ordine versuum constituto: 1—3, 6—9, 5, 4. Brevissime enim cetera enumerans ad κήρυκας poeta contendit, cuius vocis ambiguitate ludens digressionem facta praeter expectationem Agathonem amicum Lesbium memorat. Cuius rei omnes vis infringeretur si poeta iterum ad singula conchyliis enumeranda rediret. Nec video quo pacto verba πλείστους δ' Ἀμβρακίη παρέχει καὶ ἄπλατα μετ' αὐτῶν | τήθεα Καλχηδών possint verti 'die meisten bietet Ambracia, und ausser ihm Kalchedon auch noch gewaltige Austern', cum αὐτῶν non possit nisi ad πλείστους referri. Catalogi similes leguntur apud Epicharmum ἐν Ἡβας γάμῳ (Ath. III 85 c fr. 1 Lor.), Philyllium (Ath. III 86 e = I 785 Kock): ὄστρεον, | χήμας, λεπάδας, σωλήνας, μῦς,

πίννας, κτένας ἐκ Μιτυλήνης, Anaxandridam (Ath. IV 131a sq. = II 153 Kock) v. 60 sqq.: κήρυκες, ἄλλες, | πίνναι, λεπάδες, μύες, ὄστρεα, | κτένες. V. 3 sub voce. πλείστους conchylii nomen corruptum latere videtur Schweighaeusero et Meinekio. V. 4 'κόγχει i. q. χῆμαι (cf. Phot. s. κόγχη)' Kaibelius. V. 5. Eaedem sunt κόγχει λεῖται et πελωριάδες teste Diphilo Siphnio ap. Ath. III 90c: χημῶν δὲ τῶν τραχειῶν αἱ μικραὶ . . ὄστρεα λέγονται . . , αἱ δὲ λεῖται, βασιλικαὶ δὲ πρὸς τινῶν καλούμεναι πελώριαί τε λεγόμεναι κτέ. (cf. Plin. N. H. XXXII 147 'chemae laeves, chemae peloridum generis'). Itaque rectissime traditum est v. 5 etiam Ephesi (κἂν Ἐφέσῳ) chemas laeves non malas capi, cum poeta antea in freto Siculo peloridas comparandas esse dixerit. V. 6 sqq. Similis digressio in parodica homerica Hermippi (Ath. I 27d = I 243 Kock):

καὶ Κερκυραίους ὁ Ποσειδῶν ἐξολέσειεν

ναυσὶν ἐπὶ γλαφυραῖς, ὅτι ἡ δίχα θυμὸν ἔχουσιν.

Confer etiam Antiphanem apud Ath. X 450d (II 93 Kock):

B. πίνη καὶ τρίγλη φωνὰς ἰχθῦ δὺ' ἔχουσαι

πόλλ' ἐλάλουν, περὶ ὧν δὲ πρὸς ὧν τ' ὥοντο λέγειν τι οὐκ ἐλάλουν· οὐδὲν γὰρ ἐμάνθανεν, ὥστε πρὸς ὧν μὲν ἦν αὐταῖς ὁ λόγος, πρὸς δ' αὐτὰς πολλὰ καλούσας —

A. αὐτὰς ἀμφοτέρως ἢ Δημήτηρ ἐπιτρίψαι.

Sic enim legendum videtur, ultimo versu interlocutori dato quisquiliis alterius impatienter ferenti; cf. Platonem in Phaone (Ath. I 5b = I 647 Kock): σκόρπιος αὖ — B. παῖσι γέ σου τὸν προικτὸν ὑπελθόν et Anaxandridam in Protesilao (Ath. IV 131f = II 153 Kock) v. 66 sqq.

LVII V. 3. Lepores in exitu cenae apponebantur; itaque ineptissime legitur πεινῶσι, unde epitomae librarius correctura effecit πίωσι; voluit enim ille sic legi: κείνος δ' οὖν ἐστὶν ἄριστος· ἂν πίωσι, μεταξὺ φέρης κρέας ὁπτιὸν ἐκάστῳ κτέ. Equidem scripsi κείνος δ' οὖν ἐστὶν ἄριστος, ἂν πίνουσι μεταξὺ φέρης, 'cum bibentibus interim' sive

‘inter bibendum fers carnem assam unicuique’ secundum ea praecepta, quae fr. LXII 6 et 10 sqq. poeta expromit. **V. 9** recepi Ribbeckii coniecturam *γαλεοφοποιούντων* notissimi memor Goethiani illius carminis cuius titulus est ‘Katzenpastete’: ‘Pastetete viel Würze dran und setzt sie vor den Leuten. Doch manche Gäste das verdross, Gewisse feine Nasen: Die Katze, die der Jäger schoss, Macht nie der Koch zum Hasen’.

LVIII V. 1. Ribbeckius: ‘*σιευτοῦ* vulgo, sed videtur non tam interesse ut parens animalis, cuius carne delectari volumus, sit saginatus, quam ipsum quod esuri sumus (*σιευτὰς ὄρνιθας* Matro fr. III 2)’. Idem expulit v. 1 *ῥμοῦ*, quod procul dubio ex sequente versu huc aberrasset. Ego scripsi *ῥμῶς*, quod adverbium v. sq. pluribus verbis explicatur *ὁπτὸν ἀπλῶς καὶ τόνδε*. Quod autem ineunte v. 1 legitur *ῶς*, nihil videtur nisi correctura vocis *ῥμοῦ* illuc errore delata, praesertim cum coniunctio *καὶ* usitatissima sit Archestrato ineuntibus versibus ad singula praecepta adnectenda (fr. XIII XXVII XXXIII XXXVII sq. XXXXVI XXXXVIII sq.). Nec dubito quin hoc ordine fr. LVII et LVIII recte se excipiant, cum verba *ὁπτὸν ἀπλῶς καὶ τόνδε* fragmenti LVIII respiciant ad verba *ὁπτὸν* et *ἀπλῶς* v. 3 et 4 fragmenti LVII.

LIX V. 1. Ath. II 38d: *καὶ θέσμιον ἔθετο* (scil. Amphictys Atheniensium rex) *προσφέρεσθαι μετὰ τὰ σιτία ἄκρατον μόνον ὅσον γεύσασθαι, δεῖγμα τῆς δυνάμεως τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ, τὸ δὲ λοιπὸν ἤδη κεκραμένον, ὁπόσον ἕκαστος βούλεται· προσεπίλεγειν δὲ τούτῳ τὸ τοῦ Διὸς σωτήρος ὄνομα διδαχῆς καὶ μνήμης ἕνεκα τῶν πινόντων, ὅτι οὕτω πίνοντες ἀσφαλῶς σωθήσονται.* **V. 12.** Archestrati aequales haud dubie non fugiebat, quem potissimum vini Phoenicii laudatorem poeta his versibus carperet. Ribbeckio (Mus. Rh. 1857 p. 211) propter doricam formam *ἔδιστος* Philoxenus Cytherius designari videtur, quam in sententiam

novato quoque vocabulo ἀλαζονοχαννοφλύαρος deducimur, quod apprime quadrat ad poetam dithyrambicum in illo ipso carmine, quod saepius Arcestratus imitatur, verborum sesquipedalium tumidissimum opificem.

LXII V. 3 admodum languet unguentorum epitheton ἀγαθός in ecloga ceteroquin elatiore stilo insigni. Ipse conieceram ξανθοῖς Anaxilae memor fragmenti ap. Ath. XII 548c (II 268 Kock) ξανθοῖς τε μύροις χρῶτα λιπαίνων. Nunc Stadtmuelleri obsecutus sum ἀγανοῖς scribenti collato imprimis hymn. in Cer. 426, ubi κρόκος appellatur ἀγανός. V. 16 sanum non est αἶνει, nam aut αἶνω dicit poeta (VIII 1, LIX 5; cf. LX 4) aut ὠνοῦ, ὀψώνει, λαβέ alia Itaque scripsi αἶνω, nisi forte αἶρει dedit poeta quod etiam propius ad traditas litteras accedit. De eorum quae secuntur sententia dubitari nequit: 'si alio loco procul ab Athenis commoratus placentam Athenis factam comparare non poteris, mel Atticum saltem fac acquiras: hoc enim est quod illam superbam reddit'. Atque hoc recte vidit Ribbeckius, delendam esse interpunctionem post εἰ δὲ μὴ ut una evaderet enuntiatio condicionalis, sed quaeritur an εἰ δὲ μὴ ἔν defendi possit exemplis homericis ab illo prolatis Γ 25, 288, Ε 224, 232, Σ 273, quibus locis εἰ et ἔν particulis πέρ vel δέ dirimuntur. Itaque ἔν που fortasse corruptum, velut ipse Ribbeckius proponit εἰ δὲ μὴ αὐτὸν τοῦτον ἔχης.

ADDENDA

IV 15 τὸν δ' εἰς ἀγορὴν ὀπτέυμενον ἄρτον Wachsmuthius.

XV 8 sq. Locum difficillimum nunc funditus emendavit Wachsmuthius: εἰώθασι δονεῖν ψήφους αἰθωνι λυγισμῶ | ἄρ-
θρων μηλείων <τ'> ἐπ' ἄρην [quod interim etiam Stadtmueller
proposuerat: v. supra] (vel ἄρην) δωρήματα βάλλειν. Ludum
illum docet intellegendum esse quem ἐποστρακισμὸν Graeci
vocabant (cfr. Blümner Antiqu. Graec. Priv. p. 297), nos vocamus
'Schirken', 'Butterbemme streichen', 'Steinblitzen' similia,
quo ludo piscatores capros ex alto elicuisse.

I INDEX LOCORVM

HOMERI ET HESIODI A PARODIS ET SILLOGRAPHIS DETORTORVM VEL VSVRPATORVM

Accedunt loci parodorum qui similitudinem quandam
cum homericis referunt nec tamen certam admittunt coniecturam
tenuioribus litteris expressi

(A=Archestratus, B=Batrachomyomachia, H=Hegemo, M=Matro,
T=Timo)

Homerus		50 sq. B 103 sq.
A		202 inc. IX 14
3	inc. VII 1	232 sim. B 20
8—10	T XV 1—3	271 H 2, inc. VIIa 23
43 al.	M 29	336 al. M 59
55	M 38	400 M 76
61	inc. III 2	462 Crat. IV 4
92	H 21	484 al. T I 1
146	Bion I 2, H 3	488 M fr. II 1
225	T XXX 1, inc. VIIIa 24	489 sq. M 119 sq.
247 sq.	T XXIX 1 sq.	516 M 49
248	T VII 1 sq.	545 M 48
263	T II 1	557 M 95
275, 277	Eub. II 1 sq.	558 M 97
284	B 134, 201	567 T VII 1
297	A IV 2	598 M 121
302	inc. VIIa 26	637 M 27
316 al.	Hipp. 4	(cf. 125)
343	M 98	650 M 69
406	B 301	654 sim. B 145
469 al.	M 104	655 M 108
530	B 286	703 M 88
538	M 33	764 M 122, fr. IV 3
586	inc. III 1	766 M fr. II 4
597	M 107	783 Crat. I 2
B		786 M 50
2	B 46 sq.	796 al. T XXXVIII 1
11 al.	M 18, fr. II 2	831 al. T XX 1
		852 M 40
		867 A XXXXI 1

Γ

- 3—5 inc. VIIIa 7—9
 36 al. inc. VIIIa 21
 121 B 100a
 150—152 T VII 1—3
 182 Bion I 1
 196 M 7, T XXIV 1
 (cf. Δ 231)
 203 sim. B 56
 223 T XXXV 1
 228 B 36
 229 al. M 59
 239 A XXXV 11
 309 A XXI 4
 330 B 124
 345 B 167
 348 al. B 254, 300
 350 inc. VI 1
 (cf. P 46)
 360 B 86
 379 B 250a
 417 Hipp. 3

Δ

- 137 M 74
 204 T XXVII (??) 1
 231 M 7
 (cf. Γ 196)
 278 T IX 2
 (cf. Ψ 375)
 299 B 130
 314 al. T XXXXV 1
 341 T II 2
 371 inc. VIIIa 25
 412 inc. VIIIa 28
 440—443 T XIV 1—4
 446 B 133, 198
 450 H 8
 457 sq. B 202 sq.
 461 al. B 214, 231
 474 sq. B 20, 28
 482 T XIX 4
 488 al. B 223
 490 B 209a
 495 sq. B 253
 518 B 228 sq.

- 519 B 242
 531 B 244

E

- 9 sim. B 260
 31 inc. VII 1
 50 B 194
 56 B 202
 58 B 204, 211
 82 sq. al. B 208
 100 B 220, 229
 162 M 79
 201 M 15
 (cf. ι 228)
 263 A XXXVI 6
 292 dub. I a b
 301 B 156, 195
 352 B 248
 387 M 103
 493 B 181
 499 inc. VIIIa 14
 500 M 116 sq.
 518 T XIV 1
 709 sq. M 96
 725 B 58
 727 M fr. IV 2
 733 sq. B 182
 743 B 255
 750 sq. M 12 sq.
 783 T V 2
 787 T XXXIII 1
 823 al. inc. VIIa 33
 877 sq. B 197

Z

- 55 al. Bion I 1
 65 B 217 V
 75 H 2
 97 M 30
 123 Xenoph. III 4
 132 M 113
 145, 151 B 25
 146 inc. VIIIa 20
 150 B 62, A XXXV 4
 208 al. inc. IX 14
 209 A XXXV 16
 224 A LV 1

264 al. M fr. II 6
 315 M 56
 352 B 188
 396 M 77
 402 sq. A IV 12 sq.
 418 B 121
 421 sq. B 118
 450 T XXXXI 1
 459 H 15
 480 B 189

H

27 B 270
 102 A XXXIV 10
 112 M 88
 159 B 143
 183 sq. M 107
 200 inc. VIIIa 36
 219 M 25, 106
 227 B 143
 263 B 219, 290
 264 B 246
 264—271 B 239—243
 269 B 288
 270 B 214
 271 B 221
 277 al. B 109, 138, H 19
 324 inc. I

Θ

1 al. B 48
 99 B 43
 104 inc. VIIIa 29
 132 B 269
 143 T XXXXV 4
 195 M 102
 205 B 172
 281 A XXIII 4
 291 M 75
 337 B 274
 346 sq. inc. VIIIa 5 sq.
 356 B 179
 364 sq. B 174
 537 Crat. I 3

I

2 B 73, M 22
 15 M 26

91 al. M 14, A XXIX 2
 103 al. A XXXV 5
 165 B 274 sqq.
 311 inc. VIIIa 35
 330 al. B 16
 512 inc. VIIIa 26
 622 sq. H 5
 638 B 282
 641 al. B 21

K

15 M 21
 82 T XXIV 1
 124 B 184
 151 T XXXX 2
 199 M 86
 243 M 118
 (cf. α 65)
 284 sq. B 179
 373 sq. B 254
 428 A XXXXI 1
 429 M fr. VI 2
 436 M 4
 437 M 5, fr. II 5,
 A IV 6
 456 B 231
 507 H 18

A

4 B 200
 26 M 74
 83 H 8
 85 M 109
 97 B 228 sq.
 156 sq. inc. VIIIa 16 sq.
 192 H 12
 249 T XXXXV 3
 258 B 232
 406 B 289
 451 B 98
 460 B 257
 486 M 68
 495 H 7
 575 al. T XXXVII 1
 676 al. B 204
 715 al. M 66
 721 M 70

722 M fr. VI 4
734 B 4, 130
811 B 248
825 M fr. VI 1

M

57 B 170
114 M 74
128 B 263a
204 M 74
209 B 201
286 M fr. II 4
319 al. M 112
326 sq. B 90
395 B 217 V
447—449 M 41—43

N

11 B 140
21 B 259
52 B 51
99 B 272
130 B 166
137 B 94
139 M fr. II 4
159 sq. B 216 sq.
297 B 123
372 M 74
555 H 2
576, 581 B 209a
602 B 111, 115
665 T IX 2
671 sq. B 208, 211
837 inc. VIII a 22

E

60 M 80
257 al. B 282
279 B 298
294 M 89
366 A XV 5
386 A XV 5
387 B 46
389 B 138
490 sq. M 24
507 B 249

O

4 inc. VIII a 4
33 B 96
76 M 85
164 B 276
371 al. B 168
434 sq. B 242
461 T XXXXV 1
647 B 87
650 B 207
679 al. T X 1

Π

58 M 32
102 sq. M 93 sq.
139 B 164
154 M 52
229 M 105
262 inc. VIII b 4
310 sq. al. B 204
430 inc. VIII a 13
441 B 232
640 B 250
687 B 208
732 M 28
794 M 19
795 B 204
800 M 8
814 B 258, 301
818 B 212
820 M 46
823 M 32
856 B 208, 211, 236

P

49 al. B 213
108 B 248
182 B 234
253 B 138
266 sqq. B 166
298 sq. B 228 sq.
313 B 203, 210, 244
360 sq. B 220, 229
366 sq. inc. VIII a 18 sq.
441 B 270, 292
442 B 271

535 al. A XXXVI 4
675 B 26
703 B 178
755—757 inc. VIIla 10—12

Σ

104 B 240
(cf. v 379)
120 B 111
129 B 279
188 B 43
236 A XXXVI 4
381 M 33
486 M 79
505 inc. VIIla 7
534 Eub. 1
611 B 131

T

1 M 105
15 sq. M 89
24 al. T XXXXVII 1
30 sq. dub. III 1 sq.
39 B 229
96 al. T XXXXVII 1
190 B 198
354 inc. III 2
404 inc. VIIla 30
407 inc. VIIla 34
424 M 28

Υ

56 sq. B 201
58 B 4
70 M fr. V 2
74 A IV 12 sq.
76 M 66
86 inc. VIIla 27
169 B 71
199 sim. B 24
206 sqq. B 19
207 M fr. I 1
223 M 6, fr. II 6
267 sq. B 254
273 M 111
296 al. T XXXXVIII 6
336 B 64, A XXV 1

358 sq. B 278
410 al. inc. IX 22
469 B 203
472 B 190
490 inc. VIIla 15

Φ

24 B 114
48 H 6
108 B 21, T XXXI 2,
inc. VIIla 32
110 inc. VIIla 31
117 sqq., B 244 sq.
180 sqq.
199 B 200
304 B 268
325 M 81
326 B 69
388 B 200
407 B 204
452 B 139
466 sq. B 193
607 B 167

Χ

29 A XXI 3
52 M fr. VI 3
94 B 102
126 B 94
131, 133 M 46 sq.
308 M 78
(cf. ω 538)
318 M 65
346 inc. VIIla 33
397 B 37
405 B 28
406 B 70
431 H 20
451 sq. B 71
477 B 112
504 Xenoph. III 2

Ψ

55 M 111
60 sq. M 86
61 M 20
62 sq. B 46 sq.

99 M 70
 116 M 46
 242 M 80
 368—370 inc. VIIIa 1—3
 282 B 81
 (cf. ε 70)
 375 T IX 2
 (cf. Δ 278)
 531 inc. VIIIa 25
 701 T XXXXIII 1
 743 B 125, 163
 827 al. T V 1
 837 T VIII 1 sq.

Ω

157 T XXXXVIII 2
 212 B 203
 255 sq. B 112
 261 inc. VIIIb 1
 279 M 81
 437 H 12
 499 sq. B 118
 563 B 34
 636 B 196
 724 M 31

α

1 M 1, Hipp. 1
 6 B 187
 11 M 14
 50 A XXXXIII 1
 65 M 118
 104 M 100
 154 H 16
 170 al. B 13, Xenoph. III 4
 174 B 14
 188 al. Xenoph. IV 1
 217 T XXXXV 1
 225 B 135
 301 sq. B 21
 334 M 23
 426 B 154

β

11 M 60
 16 M 64
 55 al. B 18, A IV 15

101 H 13
 136 A XV 3
 159 M 99
 261 M 105
 354 B 127
 365 B 118
 406 al. M 38
 432 M 76

γ

161 B 138
 222 H 18
 483 M 75

δ

72 M 25
 88 B 38
 134 sq. M fr. V 1 sq.
 212 B 111
 385 sq. M 61 sq.
 508 B 218
 665 B 260
 767 B 101
 793 H 18

ε

7 al. M 72
 42 al. M 47
 51 M 9
 70 M 78
 99 H 6
 125 A IV 1 sq.
 197 T XXIII 1
 250 M 10
 273 M 114
 306 T XXIII 5
 312 T XXIII 7
 321 B 91
 346 T XVI 1
 432 M 53 (cf. p. 83)
 465 T XXIII 2

ζ

16 A XXXVII 7
 46 M 72
 164 M 3

η

- 8 B 19
36 T XXXX 3
88 al. Xenoph. I 1
101 M 31
154 Xenoph. III 1
179 M 109
206 B 283, dub. III 1 sq.
216 T LVI 1, LXV 2
255 sq. M 24

θ

- 67 M fr. V 1
100 B 120
223 B 187
246 sq. dub. II 1 sq.
261 B 136
480 sq. inc. IV 1
488 inc. IV 1, M fr. II 4
526 H 15
568 B 189

ι

- 27 sq. M 57 sq.
45 M 109
125 M 27
(cf. B 637)
136 A XV 4
228 M 15
(cf. E 201)
233 B 240
248 sq. M 101
288 M 14, A XXIX 2
292 M 15 sq., 100
305 B 240
359 A XV 4

κ

- 8 B 118
10 M 82
44 B 23
48 B 113
90 M 68
120 B 7
136 M 34
293 H 19
337 B 32

- 354 M 11
493 B 188
494 M fr. VI 6
555 M 71
567 B 70

λ

- 25 al. T XXXII 3
91 H 19
237 T XXIII 1

(cf. § 382)

- 261, 268 M 39
271, 281 T VIII 1
311 sq. M 44 sq.
317 B 268
379 T LIX 2
385 M 68
386 M 83

(cf. ψ 166)

- 519 T XXXII 1
543 sq. M 53 sq.
554 sq. M 54 sq.
557 M 53
576 sq. M 36 sq., fr. III 1 sq.
582 Crat. I 1
583 B 10, 58
584 B 263 a
593 Crat. II 1
601 al. T IV 1

μ

- 204 sq. B 254
236 A XXXVIII 6
249 sq. B 92
257 Crat. II 3
309 sq. M 91
310 B 114
383 T XVII 1
450 A XXXV 2

ν

- 121 al. M 101
292 B 195

ξ

- 382 T XXIII 1
(cf. λ 237)
510 T XXXXI 1

π

2 al. B 108
49 M 47
172 H 19
465 T XXXVIII 4

ρ

3 B 261
217 H 9
283 M fr. VI 5
284 B 110
302 B 74
333 M 73, 82
343 B 35
410 M 28
411 M 11
557 sqq. H 10

σ

5 sq. T XXXI 1 sq.
99 B 90
215 B 188
231 B 273
263 sq. inc. VIIIb 2 sq.
300 M fr. I 1
320 M fr. IV 1
370 al. M 10
378 B 131

τ

18 H 13
33 sq. H 19
91 B 34
172 sq. Crat. IV 1 sq.
179 T III 2
394 H 1
401 B 3
504 B 245
571 sq. B 276

υ

18 inc. III 1
27 M 66
58 B 100
103 B 286
128 M 8

181 Hipp. 2
212 B 291
355 inc. II

φ

77 B 179
98 M 87
134 sq. B 120
141 M 107
341 inc. V 1
364 T LXIII 1

χ

16 al. B 66
29 B 282
67 T XXIII 4
196 Xenoph. III 2
448 al. M 11, A IV 1
465 sqq. M 78 (cf. p. 86)
477 B 299 sq.

ψ

14 B 188
130 B 152
140 H 11 sq.
166 (cf. 2386) M 83

ω

2 sq. H 19
271, 273 B 15 sq.
423 B 109
538 B 285
540 B 236

Hymni

in Ap. 3 [181] A XXVII 2 sq.
„ „ 141 [319] M 33
in Cer. 12 M 24
XIII 1 A IV 1 sq.
XVI 2 M 63, fr. II 3

Hesiodus

Op. et Di. 3 T XXXII 2
„ 171 M 67
„ 824 A XXXVIII 4
Theog. 26 T XXXIII 1
„ 524 T XXXX 2

II INDEX NOMINVM

A NOMINA DEORVM HEROVM HOMINVM

(Quae coniectura restituta sunt, his cancellis [] saepsi)

- Ἀγάθων* Lesbios Archestrati
 sodalis A LVI 9
Ἀθήνη B 177, H 18, *Ἀθηναίη*
 B 173, 275, 278
Αἶδαο δόμοι M fr. VI 3, *Αἰδόσδε*
 B 236, *Αἰδί* inc. VII
Ἀντήνωρ Milesius athleta M 42
Ἀπόλλων M 29
Ἄρης B 4, 123, 130, 261a L,
 256 V, 275, 278
Ἀστυάναξ Milesius athleta M 42

 ? *Βορέης* M 6
Βρόμιος M 109, 113

Γαῖα M fr. III 1
Γίγαντες B 7, 171, 170a, 284

Δημήτηρ M 117, A IV 2
Διόδωρος Pythagorista A XXIII
 19
 [*Δρομέης* parasitus M 6]

Ἐγκέλαδος B 284
Ἐρμῆς A IV 7
Ἐρμυγένης parodus M fr. VI 2
Ἐρμολαϊκόξανθος inc. VI
Εὐβοίος parodus M fr. VI 2
Εὐρυμεδοντιάδης Ephes. Hipp. 1
Εὐρώπη B 79

Ζεύς B 168, 201, 287, M 39,
 63, fr. II 3, 4, inc. VI, VIIa
 22, 36, IX 7, A LVI 7,
 LIX 1; cf. *Κρονίδης*
Ἡρακλῆς inc. IX 16
Ἡρῆ [B 277], inc. VIIIa 34
Ἡφαιστος M 102

Θέτις M 33, fr. I

Ἴπποκόων auriga inc. VIIIa 27
Ἴρις M 50

Καπανεύς B 282 V
Κένταυροι B 171, 170b
Κλέαινος Archestrati sodalis
 A XVII 3
Κλεόνικος parodus M fr. VI 4
Κρονίδης B 177, 201, 277, 278,
 285, *Κρονίων* ib. 59, 270,
 <289>, 292, inc. VIIIa 36
 ? *Κύνελωψ* M 24

Μοῖρα inc. VIIIa 32
Μόσχος Archestrati sodalis A
 IV 2, XXVII 1, XXXV 4,
 <XXXVIII 1>
Μοῦσα Hipp. 1, M 1, *Μοῦσαι*
 B 1, inc. IV

Νηρεὺς M 33, *Νηρηΐς* (*Θέτις*)
 ib. fr. 1

Ξενοκλῆς rhetor Atheniensis
 M 2, 7

Παλλάς B 275, H 18
 [Περσεφόνη A XXXIV 9], Φερ-
 σεφόνη M fr. VI 6
 Ποσειδῶν M 62
 Στρατοκλῆς rhetor Atheniensis
 M 30, 122
 Τιτᾶνες B 282, Τιτανοκτόνον
 Διὸς ὄπλον ib. 281
 Τιτνός M 36

Τρίτων M 22
 Φαέθων A XXXIII 2
 Φακῇ Hegemonis cognomen
 H 20
 Φίλιπποι parodi M fr. VI 2
 ?? Φιλίων H 16
 Φοῖβος M 29
 Χαίρεφῶν Atheniensis para-
 situs M 9, 98

B NOMINA RANARVM ET MVRIVM
 IN BATRACHOMYOMACHIA OCCVRRENTIA

(Eos locos, quibus nomina genuina ab interpolatoribus usurpata sunt, his
 cancellis () circumscripsi)

ranarum

Βορβοροκοίτης 230
 Κραυγασίδης 243
 Πηλεύς 19
 [Πηλείδης 12], Πηλείων 206
 Πηλοβάτης 237, 241
 Ὑδρομέδουσα 19
 Ὑψιβόας 202
 Φυσίγναθος 17, 56, 68, 84, 93,
 119, 142, 146, (250)

genuina

Ἀρτεπίβουλος 261
 Ἐμβασίχυτρος 137, (209), (226 V)
 Λειχῆνωρ 202, (216)
 Λειχομύλη 29
 Λειχοπίναξ 100, 230
 Πτερυνοτρώκτης 29
 Τρωγλοδύτης 206, 213, (247 V)
 Τρωξάρτης 28, 104, 109, (250),
 (252)
 Τυρογλύφος 137, 223
 Ψιχάρπαξ 24, 27, 105, 141, (234)

murium

spuria

Καλαμίνθης 224 L, Καλαμίνθιος
 224 V
 Κραμβοβάτης 237 V, 241 V
 Λιμνήσιος 223 L
 Λιμνόχαρις 212
 Ὀριγανίων 256
 Πηλούσιος 235 L
 Πολύφωνος 210, 212
 Πρασσαῖος 232, 235 V, 252 V
 Πρασσοφάγος 232 L, 247 J
 Σεντλαῖος 209
 Ὑδρόχαρις 227 L
 Φυτραῖος?? 226
 Ωκιμίδης 209 a

Ἀρτοφάγος 210
 Κωστοφάγος 218 V
 Μεριδάρπαξ 261 a L, 260 V, 273
 Πτερυνογλύφος 224
 Πτερυνοφάγος 227 L
 Σιτοφάγος 247 L
 Τυροφάγος 223 V

C PATRONYMICA SERPENTIS ET THYNNI
APVD MATRONEM

Δρακοντιάδης M 75

Θαλαμηνιάδης M 53

D NOMEN ASINI IN FR. INC. IX

Ὀγκητῆς inc. IX 23

III INDEX GEOGRAPHICVS

Ἀβδηρα A XXXXIV test., LV 1
Ἀβυδος A LVI 1
Ἀθῆναι M 2, A IV 16, IX 1,
LXII 16, Ἀθηναῖοι H 16,
M 97

Αἴγαιον πέλαγος A XXXV 15
Αἴγινα A XXXXIII 1

Αἶνος A XXII 1, LVI 1

Ἀμβρακία A XV 1, XXV 3,
XXX 2, XXXXV 5, LIV 2,
LVI 3

Ἀνθηδών A XIV 1

[Ἀσία A II 2, XI 4]

Ἀττικὸς M 103, A LXII 18

Ἀχαῖδες H 13

? Ἀχαϊκός H 14

Βαφύρας A LIV 2

Βόλβη λίμνη A XXXXV 5

Βόσπορος A XXXIX 1

Βύβλιος A LIX 5

Βυζάντιον A XIII 2, XXXIV 5,
XXXV 11, XXXVII 2,
XXXVIII 8, XXXX 1

Γαῖσων A XXXXV 1

Δῆλος A XXVI 2, XXVII 2

Δῖον τὸ Πιερίκον A LIV 1

Εἰρέτρια A XXVI 2

Ἑλλάς A I

Ἑλλησποντος A XXIV 5, Ἑλλησ-
ποντίας θάλασσα ib. XXXV
14

Ἐρεσος A IV 5

Ἐρυθραί A IV 17, XXXXII 3

Εὐβοία M 49

[Εὐρώπη A II 2]

Ἐφεσος A XII 1, XXXXI 1,
LVI 5

Ἡριδανός B 20

Θάσος H 1, A IV 9, XXIX 1,
XXXII 1, LIII 1, Θάσιος
A LX 1, Θάσιοι H 7, 11

Θεσσαλικός A IV 12

Θῆβαι A IV 8

Ἰασος Καρῶν πόλις A XXV 1

Ἰππώνιον A XXXIV 8

Ἰταλία A XVI 1, XXXIV 8,
LI 1, Ἰταλιώτης ib. XXXXV
11

Ἰωνες A IX 2, XXXXVI 4

Καλυδών A XXXXV 4

Καλχηδών A XIII 1, LVI 6

Καρία A LIII 1, Κάρεις ib.
XXV 1, XXXXI 3

Κάρυστος A XXXIV 5, L 2,
Καρύστιος ib. L 1

Κέρκυρα A LIII 2

Κεφαλοῖδης ἐκτὴ A XXXIV 6

Κρήτη B 79, A XI 4

Κῶπαι M 40, Κωπαῖος ib. VIII 6

Λέσβος A IV 5, LVI 9, LIX 4,

Λέσβιος M 110, A LIX 8, LX 5

Λιπάραι A XXIV 5

Λυδός A V 1

Μαιῶτις λίμνη A XXXIX 2

Μακεδονία A XXV 3

Μαρόνεια A LV 1

Μέγαρα A XX 2

Μεσσήνη στενοπορθμός A LVI 4,
Μεσσήνιος ib. VIII 3
Μίλητος A XXXXI 3, XXXXV 1,
XXXXVI 1
Μιτυλήνη A XXVIII 3, LVI 2

Ὀλυμπία inc. IX 8
Ὀλυνθος A XX 1

Πάριον A LVI 2
Πέλλα A XXX 1
Πελαγονιάς ἀκτὴ A XXXX 3
Πιερινός A LIV 1
Πόντος A XXII 1, Ποντικός
ib. XXXVIII 3
πορθμός Σκυλλαῖος A VIII 2,
XVI 1, XVII 2, XXXX 3, LI 2,
LVI 4

Ῥήγιον A VIII 2
Ῥόδος A IX 5, XXI 1

Σαλαμίς M 95
Σάμος A XXXIV 1

Σελινοῦς fluvius prope Ephesum
A XII 3
Σικελός A XXXVIII 1, Σικελοί
ib. XXXIV 6
Σικνών A XVIII 1
Σκυλλαῖος πορθμός A LI 2
Στρομόνιος A VIII 6
Συρία A LXII 5
Συράκονσαι A XI 1, Συρακόσιοι
ib. XXI 3, XXXXV 11, LXII 10

Τεγέα A IV 14
Τειχιόεσσα Μιλήτου κόμη A
XXXXI 2
Τέος (Τίος) A XXXXII 2
Τήνος A XXVII 2
Τορωναῖοι A XXIII 1
Τυνδαρίς ἀκτὴ A XXXIV 7

Φάληρον A IX 3, Φαληρικός M 22
Φοινίκη A LIX 5, Φοῖνιξ ib.
V 1, Φοινίκιος M 17, A LIX 13

Χαλκίς A XXXII 2
??χέρσος M fr. II 4

III INDEX RERVM

ἀγνυλόκωλοι Κᾶρες A XXXIX 3
ἀγορή B 104, inc. II, A IV 15
ἀγών H 20, ἀγῶνες Ὀλυμπιακοί
inc. IX

ἀθλητῆρες (Ἀστυνάξ et
Ἀγήνωρ) M 42; cf. inc. IX 15

ἀλγιαλίτις A XXXXII 3

ἀκαλήφη (κνίδη) A IX 7

ἀκάνθαι ἐγίνων M 18, 21,
σόγκων fr. II 2

ἀκροκόλια ἐφθά M 94

ἀλείφειν A XXXI 6, XXXVII 8,
XXXIX 4

ἀλέκτωρ B 192

ἄλμη M 77 (cf. 105), A XVIII 3,
XXXI 3, XXXVII 5, XXXXV
9, σιλφίον ἄλμη XXXXV 14,
ἄλμυρόν ὕδωρ XXXVIII 6

ἄλς, ἄλεις A XIII 7, XXIII 3,
XXXVI 8, XXXVII 4, ἀλί-
παστος ib. LVII 4

ἄλφιστα A IV 7

ἄμβροσίη M 71, A LIX 11

[ἄμητες? M 103]

ἄμίας M 61, A XXXV

[ἄμνοῦ σκέλος M 100]

ἄμνλοι M 5, fr. II 5

ἄμφορεύς A XXXVIII 7

ἀνθρακίη A XXIII 11

(ἀντακαῖος A XXXIX 3)

ἀοιδοὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίον καριῖδες
M 64, βολβῖναι ib. fr. II 3

ἄπιοι M 112

ἄργυρον H 12

ἄρκτος piscis A LVI 2

ἄρκτοῦρος A III 3

ἄρματα inc. VIIa 1

ἄρτος M 4, inc. II, ἄρτος ἀγο-

ραῖος A IV 15, [ἄχάινος H 14],
κλιβανίτης A IV 17, κριμνίτης
sive χόνδρινος ib. 13, τρις-
κοπάνιστος B 35

ἄρτύματα B 41

ἄσπαραγος M 16

ἄσπῖς B 129, 163, 225, A XIII 3

ἄστανός M 66, A XXIV 1

ἄστεϊδι ἄνδρες Ἀλγινῆται A
XXXXIII 2

αὐλωπίας A XXXIII 1

ἄφύη M 22, A IX (ἄφρός)

βάραθρον A LXII 20

βατάνη M 85

βατίς A XXXXIX

βάτραχος B 18, 59, 81, 111, 133,
139, 145, 172, 187, 257, 263 a,
264, 270, 279, 291, 292, βα-
τράχων τρόπον πίνειν A
LXII 11

βάτραχος piscis A XXXXVII

βελόνη B 130

βῆκος A XXXVIII 2

βολβῖναι M fr. II 3

βόλβοι M 16, A VI 1

βούγλωστος M 77, A XXXII 2

βροτολογός medicus inc. VII

βρωτόν B 30?, A II 5, LXII 13,
cf. XXVIII 2

βύρσαι B 127

Γαίης νῆδος σικνός M fr. III 1

γάλα B 38

γαλήη B 9, 49, 51, 114, 128

[γαλεοψοποιεῖν] A LVII 9

[γαλήη piscis M 81]

γαλεῖς ὁ ἀλώπηξ A XXI

γαστήρ ὄος A LXII 7
 γαστρίον βατράχου A XXXXVII 2
 γέραννοι inc. VIIa 7
 γίγαρτα A IV 9
 γλάνις M 80
 γλαύνου νεφαλή A XX 1
 γλοιῶν καταχύσματα καὶ κατὰ-
 τυρα καὶ κατέλαια A LVII 8
 γόγγρος M 36, A XVIII XIX
 γόνος (ἀφύη) A IX 2
 γραμματα ἀριστερά inc. IV

δαιτυμόνες M 67
 δεῖπνον M 1, A IV 18, δεῖπνον
 χρόνος M 13, δειπνεῖν A LXI 1
 δέλτοι B 3
 δίαυλος inc. IX 13
 δόλιχος inc. IX 12
 δορκάς inc. IX 14
 δόρπον M 104
 δραχμή H 17
 δρόμος B 96
 δῶρα Δήμητρος A IV 1

γαλκήρεσιν ἐγγείησιν Eub. I
 ἔγγελος M 39 sq., A VIII
 ἐλαῖαι ὄνσαι καὶ δονπεπεῖς
 A VII, ἰσχάδες ib. LXII 15
 ἔλαιον B 180, A IX 9, X 3, XIII
 5, 7, XXIII 5, 9, XXXI 6,
 XXXV 7, XXXVI 8, XXXVII
 4, XXXXVIII 1
 ἐλεύθερον ὡς δεῖ ζῆν A LXII 19
 Ἑλικῶν B 1
 ἔλοψ M 69, A XI
 ἐπιβήτορες ἵππων inc. VIIIb 2
 ἐρέβινθος B 131 V, A LXII 14
 ἐταίρη Τρίτωνος (ἀφύη) M 22
 ἐχῖνοι M 18
 ἔψειν A XVIII 3, XXII 2,
 XXIII 7, 11, XXXI 3, ἐφθός
 XXXXVIII 1, XXXXIX 1,
 LXII 7, 14

ζυθός inc. VIIa 8
 ζωμός M 94
 ζώνη μυραίνης M 74

ἡδυσμα A XXII 4, ἡδυσματό-
 ληροι(?) XXXXV 18
 ἡμιτάριχος A XXXVIII 7
 ἡπάτα B 37
 ἡπάτος (λεβίας) A XXVII
 ἡπητής B 184
 οἱ ἀφ' Ἡρακλέους inc. IX 16

θεαταί inc. VIIa 2, VIIIb 3
 θέατρον M fr. VI 5
 θεός, θεοί B 75, 93, 97, 168,
 193, M 67 (μάκαρες), 72, 76,
 inc. VIIa 5, θεοὶ εἴπερ
 ἔδουσι ἄλφριτα A IV 6, ἀθά-
 νατοι θεοὶ (ἰχθύες = ἐγ-
 χέλεις?) A XXXVII 7 (cf. M 52)
 θεράπων inc. VIIa 29
 θέρος A XXX 2, XXXII 2,
 XXXIII 1, XXXIV 3
 θύννη, θυννίς A XXXVII
 θύννος M 53, A XIX, XXXIV,
 XXXVIII
 θῶκοι inc. VIIa 3
 θώρηκες B 127, 162

ἱπνός A XXXXVI 4
 ἵππος inc. VIIa 12, 29, 30,
 VIIIb 2, IX 12
 ἵππουρος M 80, A L 1
 ἱστορή A I, πολύπειρος inc.
 IX 20
 ἰσχάδες A LII 15
 ἰχθύες M 18—88, A VII—LVI,
 θεὰ λευκώλενος ἰχθύς ἔγγελος
 M 38, ἰχθύες ἀθάνατοι M 52
 (cf. A XXXVII 7), ἰχθύς κάλ-
 λιστος χρύσοφρος M 65, ἰχθύς
 μόνος ἀπήρινος ἔγγελος A
 VIII 9, ἰχθύες ἀνθρωποφάγοι
 ib. XXIII 17, ἰχθύες χρηστοί
 XXXXV 12, καὶ ἰχθύς ib.
 XXVIII 1, LII, ἰχθύς ὠραίος
 ib. XXXVIII 9, ἄωρος ib.
 XXXIV 13, πίων XII 1,
 XVIII 2, XIX 3, XXI 3,
 XXX 1, XXXVI 7, XXXXV 4,
 XXXXIX 3, σκληρός ib.

XXXVI 5, στερεός ib. XI 5,
XXXI 2, XXXVI 6, cf.
XXXIX 2, τρηχὺς M 57, ὑπό-
τρηχυς ib. XXXII 1
ἡ θύδια πετραῖα A XXXXV 15
ἡχώρ A LVII 6
ἰωνίσκος A XII 2

[κάλαθος M 86]
καλλαρίας A XIV 1
καλύβη B 30
κανοῦν B 35
κάπρος piscis A XV
κάραβος M 66
καρίς M 63, A XXV
καρκίνος B 299
κάρυον B 31, 131, 265
καρχαρίας A XXIII 1
κατακαίειν A XXXV 10
καυλοί A VI 1
κεντεῖν ὀρθῇ μαχαίρῃ A XXXI 5
κέραμος Ἀττικὸς M 103
κεραυνός B 287 (cf. 280)
κεστρεὺς M 59, A XXXXIII sq.,
κ. ὁ κέφαλος ib. XXXXV
κεφαλὴ γλαύκου A XX 1,
γόγγρον ib. XVIII 1, θύννον
M 53, ὅς A XXII 3, φάγρον
ib. XXVI 3
κέρυκες μυῶν B 103, 136, κ.
θαλασσογενεῖς καὶ ἀγοραῖοι
A LVI 6 sq.
κῆτος (θύννος) A XXXIV 3
κίθαρος A XXXI
κινεῖν A XXII 4, XXIII 12
κίρκος B 49
κίχλη piscis M 78
[κλειῖδες θύννον M 54]
κλίβανος A IV 17, cf. XIII 6
κνημῖδες B 124, cf. 161
κνίδη (ἀκαλήφη) A IX 7
κνίση B 176
κόγχαι πελωριάδες A LVI 4,
λεῖται ib. 5
κοῖλα (ὑπογάστρια) A XVIII 2,
XXIII 2
κόλαξ inc. I

κόλλιξ A IV 12
κολοιοί inc. VIIIa 10
κολοκύντη B 53
κορακῖνος piscis A XIX 3
κόρυς B 131, 156
κόσσυφος M 87
κοῦραι θαυμαστοποιοί M 121
κουρεὺς Eub. I 1
κοχλίας B 165
κράμβη B 53, 163
κρανίον ἀλώπια A XXXIII 2
κρέας A LVII 3, 6
κρήδεμνα ὑπαρὰ ἀφύης M 23
κρηπίς H 4
κρητῆρ M 109
κριθὴ A IV 4
κρίβανος A XIII 6, cf. IV 17
κριμνίτης A IV 13
κτεῖς piscis A LVI 2
κύαμοι B 125, A LXII 15
κύμινον A XXIII 3, 10, LXII 7,
ἄλλες κνμινότριβοι ib. XIII 7
κύων πίων (γαλέος) A XXI 3,
κ. καρχαρίας ib. XXIII
<Κυνὸς ἄστρον A III 3>
κωλῇ M 89
κώνωψ B 199

λάβραξ A XXXXV
λάγανοι M fr. IV 3
λαγώς inc. IX 13, A LVII
λάτος A LI
λάχανοι M 14, fr. III 2, inc. II,
A XXIII 19, λαχάνων ἄνθη
A IX 9
λεβίας A XXVII
λειόβατος A XXXXVI 3
λέκτρον B 45
λέων M 100, inc. IX 17
[λεπάδες M 86]
λέπυρον καρύου B 131
λίβανος A LXII 4
λίμνη B 10, 17, 55, 58, 86, 148,
157, 225, 233, 259, 263, 267,
273, λ. Βόλβη A XXXXV 5,
λ. Μαιῶτις ib. XXXIX 2,
λίμνη ἱερὰ Salaminia M 96

λόγχη B 129, 167, 300
 λοπάς M 37, A XXIII 7, λο-
 πάδες Euboeicae M 49
 λοφιή A XXII 8
 λύχνος B 129, 180

μάγειρος B 40, M 11, 46, 81, 96
 μᾶζα M 92
 μαλάχη B 161
 μαστός Ἑρέσου A IV 5
 μέλι Ἀττικόν A LXII 17
 ἰχθὺς ὃν ἐν μέτρῳ οὐ θέμις
 εἰπεῖν A XXXIX 3
 μεσόμφαλον λύχνον B 129
 μῆλα (mala) M 112, A LXII 15
 μήλεια ἔσθρα (esca) A XV 9
 μήτηρ ὅς M LXII 7
 μῆμοι inc. VIIIb 1
 μόρμυρος M 81, A LII
 μύραινα M 73, μ. πλωτή A XVI
 μύρον στακτόν A LXII 3, μ.
 ῥορον M 106
 μῦς, μύες B 9, 98, 101, 132,
 139, 147, 151, 173, 178, 260,
 290, 299, 301
 μῦς piscis A LVI 1

νάρκη A XXXXVIII
 ναῦς A II 2
 νέκταρος ἄνθος A XV 4
 νέμεσις δεινὴ ἀπ' ἀθανάτων
 A XV 3
 νεὼς Ἀθηνᾶς B 175
 νῆσσαι M 95

ξιφίας A XXXX

ὀβελίσκος A XXXIII 4, LVII 4
 οἶνινον ὄξος A XXIII 8
 οἶνος inc. VIIa 8, A LIX
 11, ad apparanda opsonia
 XXXXVIII 1, οἶνος Λέσβιος
 M 109, A LIX, LX 5, Φοι-
 νίκιος, Βύβλιος ib. LIX 5, 13,
 Θάσιος ib. LX

ὀλκάς H 7

Ὀλυμπιάς inc. IX 22

Ὀλυμπος B 286, 292, Ὀλύμπιος
 M 63, fr. II 3

ὄμβρος Διδὸς παῖς M fr. II 4

ὄνος inc. IX 18, 20, cf. 23

ὄνος piscis A XIV

ὄξος A XXII 6, XXXVI 4,
 XXXVII 8, XXXXV 14, LXII
 8, ὄξος οἶνινον ib. XXIII 8

ὀξύβαφον A VI 1

ὀξύσχοινος B 164, 245, 253

ὄπλον Διδὸς (κεραυνός) B 280,
 cf. 287

ὀπτᾶν A IX 8, XII 4, XIII 1,
 XXII 8, XXIII 3, XXXI 4,
 XXXIII 4, XXXXV 9, κατ-
 οπτᾶν ib. XIII 6, ὀπτός
 XXXV10, XXXVI3, XXXVII
 3, XXXXVI 3, LVII 3, LVIII
 2, LXII 9

ὀργάνον A XXXV 6

ὄρκος (θύννος) A XXXIV 3

ὄρνιθες M 99, A LXII 9, ὄ.
 σιτευταί M fr. IV 2, λάρα
 ὄρνιθι ξοικῶς παράσιτος M 9,
 πόρναι ἅς Στρατοκλῆς ἤλανε
 ὄρνιθας ὥς ib. 122

ὀρχησταί inc. VIIIb 1

ὄστρεα M 16, fr. I, A LVI 1

οὔρανός B 168, μέγας οὔρανός
 ὀπτανιάων M 12

οὔραϊον A XXVI 4, XXXVII 1,
 XXXX 2

οὔρη B 74, 299

ὄψον inc. III 2, A XXXVIII 3,
 XXXXV 10, ὄψον Φοινίκιον

M 17, Ποντικόν A XXXVIII 3
 ὀψάριον A XXXXV 18

παγίς B 50, 117, ξυλινὸς δόλος
 ib. 116

παγκράτιον B 96, inc. IX 20

παλαισταί dub. II 1

πάλη B 96

παράσιτος M 8

παροψίδες A VI 2

πάσσαλος M fr. V 1

πάσσειν A XIII 7

[παστὰ εἶδατα M 15]
 [παστὰ κριθῆς A IV 4]
 πέπλος Ἀθηνᾶς B 182
 πέρηκη M 51
 πέρηνη (calx) B 46, πτέρνη
 (perna) ib. 37
 πίναντες M 47, fr. IV 2
 πίνη M 25
 πλακοῦς B 36, M 117 sq., A
 LXII 15
 Πλειᾶς A XXXV 1
 [Πλειάδες A III 3]
 πλήρωμα Διὸς σωτήρος A LIX 1
 πλῦναι A XII 3, XIII 2
 ποιηταί M fr. VI 5
 πολύπους A LIII 1
 πόντος B 107, A XXXIV 12,
 πόντον τέκνα XXXIX 3
 πόρνοι M 121
 ποτιδόρπιον M 101
 πότος A II 5
 προσκαίωμα A XXIII 12
 proverbial: τὸ λευκὸν καὶ τὸ
 μέλαν εἰδέναι M 35, βουλο-
 μένη ἔπεται πέρηκη μελανούρω
 M 51, ληρὸς πολὺς A XXIV 1,
 κακὸς ἰχθύς A XXVIII 1,
 LII
 πυγμαῖοι dub. II 1
 πυγμή inc. IX 18
 πυθαγορίζειν A XXIII 20
 πυκάζειν XIII 5, LXII 1

 χρυσὴ ῥάβδος Ἀθηνᾶς H 19
 ῥάφανοι B 53
 ῥαψωδεῖν H 9
 ῥήτωρ (Ξενοκλῆς) M 2
 ῥίνη M 56, A XXXXVI 2
 ῥοδάνη B 183
 ῥόδος M 103
 ῥοιαί M 113

σάλπη A XXVIII 1
 σάλπιγγες B 199
 σάνδαλον piscis M 76
 σαπέρδα A XXXVIII 3
 σαργός M 60, 80?, A XXXVI 3

σάρος λευκή A XXXIX 1, στερεά
 ib. 2, σ. πλείρα ib. XXXIX 3,
 cf. XXXVI 7, σ. σομφή ib.
 XIV 2

Σείριος A XXVI 1
 σελάχη A XXXXVI—XXXXIX
 σέλινον B 54
 σεμιδάλεος νῆος A IV 14
 σηπία M 34, A LV
 σησαμότυρον B 36
 σικνός M fr. III 1
 σιλφίον A XXXXIX 2, LXII 8,
 σιλφίον ἄλμη ib. XXXXV 14
 σίναπν M 89
 σινόδων A XVII 1
 σίτον θεριζομένον A XXVIII 3,
 σίτοιον παντοῖα ἰδέαι ib. V 2
 σιτενταὶ ὄρνιθες M fr. IV 2,
 σιτεντὸς χηνὸς νεοττός A
 LVIII 1
 σκάρος A XIII?, XXXXI 1
 [σκέλος ἀμνοῦ M 100]
 σκηνὴ στρατιωτῶν μισθοφόρων
 A LXI 4
 σκινδαψὸς τετράχορδος M fr.
 V 2
 σκόμβρος A XXXVIII 6
 σκόρπιος A XXIX 1
 σμύρνα A LXII 4
 σόγος M fr. II 1
 σπάρος M 81, [A XIII]
 σπέλεθος H 2
 σποδός A XXXV 9
 στάδιον inc. VIIa 9, IX 10, 13,
 στάδια A LXII 21
 σταφυλαὶ θεοῦ Βρομίοιο τιθῆναι
 M 113
 στέμματα B 180
 στέφανοι M 107, A LXII 1, τὸν
 στέφανον φέρειν inc. IX 19
 στήμων B 183
 στοιχεῖον B 60
 στρατιῶται μισθοφόροι A LXI 4
 σῆνα B 31
 σνκῆς φύλλα A XXXV 6, 8
 σφόνδυλος οὐραίου A XXXX 2
 σχοῖνος A XV 7, XXXV 8

ταριχεύειν A XXXVIII 2
 Τάρταρος A LXII 20
 ταῦρος inc. IX 17, ταῦρος
 Europae B 79
 τέκτονες ἄνδρες M 56
 τέμαχος A XXXVII 5, XXXVIII
 9, XXXX 1
 [τέρμα inc. VIIIa 25]
 τευθίς M 50, A LIII
 τεῦτλον B 54, 162
 τήγανον A IX 8, X 2
 τῆθος A LVI 6
 τιθῆναι θεοῦ Βρομίοιο (στα-
 φυαί) M 113
 τόκοι B 186a
 ὁ τόπος ἐστὶ τοιοῦτος A
 XXXXV 3
 τράγημα A LXII 6, 13
 τράπεζα M 11, 37, fr. III 2,
 A LXI 1, δεύτεραι τράπεζαι
 M 111
 τρίγλη M 27, 31, A XXXXI sq.
 τρίχες B 91
 τριῖμα A XXXIII 3
 τριμμάτιον A XXIII 6
 τροπαιον B 159
 [τρούβλια M 25]
 τρυφάλεια B 255
 τρώγλη B 52, 114, 184
 [τρωντά B 30]
 τυρός B 38, M 92, A XIII 5,
 XXXI 6, XXXV 7, XXXVI 3,
 XXXXVIII 2, XXXXIX 2,
 τυρώω ib. XXXXV 13
 τυροῦς H 15
 ὕδαες ὕδατινοί M 79
 ὕδρος B 82
 ὕδωρ A XXII 4, XXIII 8,
 XXXIV 9?, ἄλμυρον ὕ.
 XXXVIII 6
 ὑπογάστριον A XXIII 2, XXXIII 4

ὕσσωπος A XXII 5
 ὕς γαστήρ καὶ μήτηρ A LXII 7
 ὕς (ψαμμίτις ὀρνυκτής) A XXII
 πλεκτὸν ὕφασμα σχοίνου A XV 7
 ὕψιπετής κίχλη M 78

φάγρος [M 80], A XXVI
 φάλαγγες epulonum M 97
 φθινόπωρος A XXXV 1
 φύλλα B 161, 163, inc. VIIIa 20,
 A XXXI 3, φ. συκῆς A XXXV
 6, 8, φ. ἐλώδεα ib. XXIII 10

χειμών A XXXXI 1, XXXXIV 1,
 XXXXIX 1
 χεῖρας νύσασθαι M 105, χεῖρες
 = χῆλαι A XXIV 2
 χηνὸς σιτεντὸς νεοττός A LVIII
 χίμεθλα inc. V
 χλόη A XVIII 3, XXXXVIII 2
 χόνδρος M 102, χόνδρινος ἄρτος
 A IV 13, ψῆττα χονδροφυής
 M 27
 χορὸς Μουσῶν B 1
 χοροῖτυπήσιν vel χαμαιτυπήσιν
 ἄριστοι inc. VIIIb 1
 χοήσασθαι B 186
 χρόμις A XXX
 χρόσοφρος M 65, A XII
 χύτραι B 41, M 48

ψαμμίτις ὀρνυκτής (ὕς) A XXII 2
 ψᾶρες inc. VIIIa 10
 ψῆττα M 27, A XXXII 1
 ψηφίδες Hipp. 3
 ψηφοὶ piscibus capiendis iacti
 (ἐποστρακισμός) A XV 8

ὠκεανός B 20 L, M 105
 ὠμοτάριχος M 17
 ὠρη A XXXXIX 1, LXII 10
 ὠρίων A XXXVI 1

V INDEX VOCABVLORVM MEMORABILIVM

(Vocabula novata asterisco significavi)

- ἀβραῖς θάλλων ὥραις A IV 18
 *ἀβρόδαιτι τραπέζῃ A LXI 1
 *ἀγκυλόκωλος A XXXXI 3
 *ἀγκυλοχήλης B 294
 ἀγκῶνες Φαλήρου A IX 3
 ἀγνός A XXXVIII 8
 [ἐπ' ἄγρην δωρήματα βάλλειν
 A XV 9]
 ἄδιστος A LIX 13
 (ἀδροτεράων M 40)
 ἀειγενής M 76
 ἄθιτος M 88
 ἄθλιοι ἄνδρες ambiguo sensu
 inc. IX 15
 *ἄθριξ M fr. IV 3
 ἀθροίζειν A XXIV 5
 αἰθῶν A XV 8
 ἀκόλυμβος B 158
 ἀκόλαστος A XXXI 7
 *ἀλαζονοχαννοφλύαρος A LIX
 12
 ἀλέπιστος A XXXXV 8
 ἀληθεύειν B 14
 ἄλλως A XIV 3, ἄλλως τε ib.
 XXIV 2, L 2
 ἀλοιφή ἐνώδης γαστροῦς A
 XXXXV 6
 ἄλως οἴκοι A XXVI 2
 ἀμείβειν A XXXV 14
 ἀμελεῖν A LXII 10
 ἀμφίβιος νομή B 59
 ἀμφίρυτος A XXXXIII 1
 [ἀναθεῖναι M 13]
 ἀναμίξ M 80
 ἀνάριθμος A LXII 21
 ἀναρπάζειν B 264
 *ἀνηλάκατος M fr. V 2
 ἀνθεῖν A LXII 2
 *ἀνθεσίχρως M 51
 ἀντέλλοντος Σερίου A XXVI 1
 ἀπαίδευτος inc. VIIIb 3
 *[ἀπήρινος A VIII 9]
 *ἀπιάλλειν χειρὰς A XXIX 2
 ἄπλατος A LVI 3, LIX 9
 ἀπλῶς A XXXV 7, LVII 4,
 LVIII 2, LX 5
 ἀπλῶσαι B 81
 ἀπόπληκτος A XXIII 15
 ἀποπνεῦσαι B 99
 ἀποστίλβειν B 296
 ἀποφῆναι B 144
 ἀργυρόπεζα M 33
 ἀρετή A VIII 5, XXIV 4,
 XXXVI 9, XXXXV 8
 ἄρθρον A XV 9
 *ἀρπαξίβιος A LXI 4
 ἀρύσας dub. Ia
 *[ἀσκήτορες inc. IX 15]
 ἀστεῖος A XXXXIII 2
 ἀτειρής B 298
 αὐδᾶν A XXXXIX 4
 αὐδήεις M 34
 αὐξηθῆναι A XXXIX 3
 αὐχεῖν B 57
 αὐχὴν B 66
 ἀφαρπάζειν A LVII 4
 ἄχρηστον B 70
 ἀψίς A XXXIII 2
 βλέπειν A XXXVII 5
 βασιτάζειν B 78
 βδελυρός H 3, 8, 20

βῆκος A XXXVIII 2
βλαιοσός B 297
βλάστημα M fr. II 2
βλεμεαίνειν B 274
βόσκεσθαι de piscibus M 79
*βοτρουσταγής A LX 3
βρέγμα B 228
βρούχιος A XXXIV 12
βρωμα M 84, A VIII 4

[γαλεοψοποιεῖν A LVII 9]
γενναῖος A IX 5, XXXIV 5,
XXXVII 6, LX 1
γένος ὀρνίθων A LXII 9
γέρας A LIX 11
γεύσασθαι M 71, 87, A LIX 7
γηγενής B 7
γηθόσυνος B 64
[γῆρυς M fr. VI 3]
γλανυκὸν ἔλαιον AXIII 7, XXIII 5
γλισχρός A XXXV [9], 18
γλοιός A LVII 8

δαπανᾶν A XXXI 7
[δάσσασθαι A XXXVI 4]
δεδαῖγμένος δριμεῖ ὄξει A
XXXVI 4
*δειπνοσύνη M 10
δεκάπηγος A XII 4
δέμας B 81, A XXXI 5, νε-
κρὸν δ. B 106
δημοτικός M 51
διάνδιχα M 108
[δικέραιος B 298]
διφρεύειν A XXXIII 2
δονεῖν A XV 8
δουρικλυτός (ἔλοιψ) M 69
δωρήματα (escae) A XV 9

ἐγγαστριμάχαιρα Hipp. 2
ἐγγυαλίζειν H 12
ἐγκρατέως A XXIII 20
ἐγκρυφής A IV 15
ἔδεσμα B 31, 55, 176, A XVI 3,
XXIII 13, XXXVIII 5, LI 2
ἐκγεγαώς A LIX 4
ἐκδικον ὄμμα θεοῦ B 97

ἐκτυφλοῦν B 238
ἐλαύνειν M 122
ἐλειότροφος A XV 7
ἐμβάπτειν A XXII 6
ἐμβεβαώς A LXII 8
ἐμπνέειν A LXII 6
ἐναλός A XXXV 15
ἐνέπω κλαίειν μακρά A
XXXVIII 3
ἐνωμότερος A LVII 5
ἐξαίφνης A LIX 7, ἐξαπίνης
B 82
ἐξανδᾶν A IX 2
ἐξηπλώσθαι B 106
ἐπείγασθαι A XXII 6
ἐπέχειν χεῖρα M 28
ἐπιβόσκεσθαι B 54
ἐπίδειγμα A I
ἐπινώτιος B 80
ἐπισταμένως B 128, A XXXV
16
ἐπιτρίψαι A LVI 6
ἐπιχώριος A IX 5
ἐπορεχθῆναι M 70
ἐπτάπυλος A IV 8
ἐρατεινός A XXXV 11
ἐριστάφυλος A LVI 9
ἔρνος A LX 3
ἔτοιμος γεύσασθαι M 87
εὐδαίμων A XV 1
εὐθύμωος B 159
εὐκαρπος A IV 4
εὐκολπος A IX 3
εὐλίμενος A XXVI 2
εὐμεγέθης A [XIII 3], XIV 2,
XXV 2, XXXVI 4
εὐοπος A L 2
εὐρύχορος A XXXIV 1
[εὐστέφανος A XXXIV 9]
εὐχερές ἐστιν B 62
εὐχετάσθαι inc. VIIa 6
εὐώδης A IX 9, XXIII 10,
XXXVIII 2, LIX 8, LXII 5

*ἡβήτορες M 78
*ἡδυπρόσωπος M 102
*ἡδυσματόληρος A XXXV 18

[ἡερόφωνος vel ἡερόφοιτος inc.
VIIIa 7]

*ἡμίπνους B 252

ἡνκόμος A IV 1

*Θαλαμιάδης M 53

*θαλασσογενής A LVI 7

θανυμαστός A VIII 7, XVI 3,
XXXIV, XXXV 8, LI 2

θαύματα B 58

θειῶν ἔδεσμα A XXIII 13

οὐ θέμις ἐστίν A XV 5

*θειοδέγμων πηγῇ A XIII 8

θεόπαις A XXXV 2

θεραπεύειν A XIII 4, XXXV 7,
XXXVI 5, LXII 3

θέσεις?? A LVII 1

θερίζεσθαι A XXVIII 3

θηλυτέρα M 83

θηρεύειν A XXXIV 13,
XXXII 3

θηρίον A XXIII 16

θοίνη B 40

θρέμμα A XII 3

θρύλλος B 135

[θύεσθαι M fr. II 6]

θωρήσσεσθαι M 66

ἰδέαι A V 3, XXXV 17, [LVII 1]

ἱερός A IX 4, XXXIV 1, 8,
LIX 5

ἱμεῖρειν M 71, A IX 6

ἰσόχρυσος A XV 3

ἱστορίη inc. IX 20, A I

καθαρῶς A IV 4, XXIII 18

*[καλλιγραφῆς B 127]

κάλυμμα M 73

καρπός A LXII 5

καταισχύνειν A XXXV 16

κατακείσθαι B 191

κατάκρημνος B 154

*κατακροννίζειν A XIII 8

καταμῦσαι B 191

κατάπαστος A XXXVI 3

καταπίνειν A XXII 7

καταπνεῖνέμεσις θεόθεν A XV 3

κατατρίζειν B 88

κατατρῶξαι B 126, 182

*καταχύσματα καὶ κατάτρυα
καὶ κατέλαια A LVII 8

κατορωρόχθαι A LXII 21

κεδνός A XXXII 2, XXXV 13,
XXXVIII 5, XXXX 2, XXXXII 2

*[κεφαττελεβώδης vel κεφατ-
τελεβώδης A XXIII 14]

κέρρα? B 165

ἐπὶ κέρδος ἀπιέναι H 11

κνισόω M 82

κοπωθήναι B 189

κουροτρόφος M 57

κουφόνοος inc. VIIIa 21

κοχλίας? B 165

κρατερῶνυξ χεῖρ M 28

κρατερῶς M 70

κρατιστεύειν A XI 2

κρηπῖς H 4

[κναφθεῖς inc. VIIIa 26]

κνανόχρως M 61

κυματοπλήξ A XI 5

*κνμινότριβος A XIII 7

κνρῶ φράζων A XVII 3

κώμη A XXXXI 3

κώπη B 74

λάβρως ἐσθίειν A LVII 6

λαίμυρ ἀμύσσειν M 32

λαντίζειν B 90

λεπτός B 183, A XI 5, XXXVI 8,
XXXVII 4

*λενοχίτων B 37

[λήμμα H 6]

λήρος A XXIV 1, XXXV 7?

λόγος B 8, λόγον ποιείσθαι A
XXXXVI 2

*λοξοβάτης B 295

[λνγισμός A XV 8]

μάκαρες B 39, M 67

μαλακῶς ὁπταῖν A XXXV 9,
μαλακὴ τέφρα ib. LXII 4

μεμερισμένος B 60

μεμνησθαι A IV 1, XXXVI 6

μέμφεσθαι B 70, 146, 150

μέρορες B 5, 40, inc. IX 14
 Μαρωνείη ἐνὶ μέσση A LV
 μετεωρίζειν H 1
 μιλιτοπάριος τρίγλη M 27
 μιμεισθαι B 7, 256, 261a
 μισθοφόρος A LXI 4
 μονοήμερος B 303
 μορμύρουσα ἔλμη M 77
 μυοντόνον τρόπαιον B 159
 μωρολογεῖν inc. III 1, A XXIII 18
 μῶνον ὑφαίνειν inc. I

ναίειν *natare* M 77, *habitare*
 A LVI 9

ναυηγός B 94
 νεαρός A XXXIII 1
 νεοθήξ A XXXI 5
 *νεόπηκτος B 38
 νεοττός A LVIII 1
 [νηδύς M 93]
 νήξις B 68, 149
 *νήστης M 10
 νοῦν προσέχειν A LIX 14
 *νωτάκμων B 294

ξυνάπας A LXI 2
 ξύσμα τυροῦ A XXXXVIII 2

ὀβριμοεργός B 281
 *ὀγκητής inc. IX 23
 ολέτης M fr. IV 3
 οἰνοφόρος A XXXVI 2
 οκτάπους B 298
 ὀλβιος A LXII 2
 ἐς τὸν ὕλεθρον ἤκειν A LXII 20
 *ὀλέτειρα B 117
 ὀλισθεῖν B 63
 ὀμιλεῖν A XXXXIII 2
 *ὀπλήεις inc. VIIIa 34
 *ὀπτανίη M 12
 ὄραμα B 82
 ὑπ' ὄρθρον B 103
 ὀρμήν?? H 16
 ὄρμοι B 65
 βραδέως ἐπὶ γαῖαν ὀρούει A
 XXIV 3
 ὀρνητός A XXII 2

*ὀστοφυνής B 296
 ὀστρακόδερος B 295
 ὀτρηρός(?) μάξα M 92
 ἐς ὄντα βαλέσθαι B 5
 ὀψοφόρος M 47

παῖδες Ἰώνων A XXXXVI 4
 παμπληθής A LIV 2
 πανημέριος A LXII 5
 παράδειγμα ἱστορίας A I, πτω-
 χείης ib. LXII 14
 παραλείπειν A XII 1, [XV 2]
 πάραλος A XIII 1
 παρεξισοῦν A LIX 6
 πάσασθαι M 64
 πεδὸν γαίης A LXII 2
 πέλαγος A XXXIV 12, XXXV 15
 πεπλανησθαι A XXXIV 11
 πεπρωμένον A XXI 4
 περιεργος A LVII 7
 περικαλλής A LX 2
 περὶ κλυστος A IX 4, XXVII 1
 περικύμων A IV 5, LIX 4
 περικύρειν A XXIII 17
 περίπαστος A XVIII 3
 περισῶς M 56
 πέσσειν M 6, 103, πέσσεσθαι
 H 14, πέψασθαι ib. 17
 πηγὴ θεοδέγμων A XIII 8, π.
 ὕδατος ib. XXIII 8
 πημαίνειν H 12
 πλατύνωτος B 296, A XXXXVI 2
 πλεονεκτεῖν A VIII 4
 πλενρώματα κοῖλα λοπάδος A
 XXIII 7
 [πληθωρή A XXXVI 9]
 πλήρωμα A LIX 1
 πλήσσειν? B 273
 πλουτοφόρος A XXXXV 5
 πνίγειν, πνίγεσθαι B 148, 158,
 A XXII 7
 ποδωνεῖς κοῦραι M 122
 πολύδενδρος A LI 1
 ποῖνη B 98
 *[πολτοχάρηβδις Hipp. 1]
 πολύπειρος ἱστορία inc. IX 20
 πολύτροφος (πολυντροφος?) M 1

πολύφωνος B 12
 πονεῖν περὶ ὕψον A XXXXV 10
 πόντου τέκνα A XXXXIX 3
 πόρος ξναλος A XXXV 15
 πολλαῖς πρεσβέων ἐτέων ὥραις
 οἶνος A LX 2
 πότνια γαστήρ M fr. II 6
 [προβολαί A XXXX 3]
 προπίπτειν B 252
 προσάγειν τοῖς λαχάνοις A
 XXIII 19
 προσκαίεσθαι A XXIII 12
 πρόσφατος M 114, A IX 3
 πτωχείη A LXII 14
 πνγών A XXIX 2
 πνθαγορίζειν A XXIII 20
 πνθάζειν A XIII 5, LXII 1
 πνκινῶς A XXIII 12
 πύματος A XXXIII 2
 πυρρός A XXXI 4
 ραίνω A XXXVII 8, XXXXV 14
 ράχης B 265
 ροαὶ Ὠκεανοῦ M 105
 ροδάνη B 183
 σεμνός A XII 3, XX 2
 *σησαμότυρον B 36
 σιτίξεσθαι M 99
 σκέπτεσθαι B 135
 σκενάζειν A XXXV 2, XXXXV
 12, XXXXVII 3, XXXXIX 4,
 LVIII 1
 σκενασία A LVII 2, 8
 σκιρτᾶν B 61, 175
 σκώπτειν A LIX 12
 σομφός A XIV 2
 σοφός A XXIII 20
 σπάνιος A XXV 2
 σπονδαῖος A XIX 1, σπουδή
 ib. XXII 7, σπουδῇ μέγας ib.
 XXXIV 2
 στάζειν B 229, A LVII 6
 στακτός A LXII 3
 στάσις B 135
 *στενοκύμων A XVI 1
 *στενοπορθμὶς Μεσσήνη A LVI 4
 στήμων B 193

στοιχειῶν B 60
 στρεβλός B 295
 *τρογογυλοδίνητος A IV 11
 σύρειν B 75
 συχνός A XXIII 3
 σφίγγειν B 71, 88
 ταμεῖν dub. Ib
 τανύπεπλος B 36
 ταναγιστῆς?? A XX 2
 τέρματα νλῆς A XXXIV 10
 τερπνός A XXXXVI 4
 τέρω A IV 18
 τέρψις A XXXVI 9
 τετραχορδος M fr. V 2
 τετραχυτρος?? B 255
 τέχνηαι καινότεραι B 116
 τῆμος A XXXVI 3
 τιμή A XXXIV 4
 τλήμων B 106
 τόμος ἐκ πέτρης B 37
 τράχηλος B 83
 τρισκατάρατος A XXXXV 15
 *τρισκοπάνιστος B 35
 τρισπίθαμος M 44
 τριταῖος A XXXVIII 6
 τρόποι σκενασίης A LVII 1
 τρώγειν B 34, 53
 τρωγλοδύνειν B 52
 τυρώω A XXXXV 13
 ὑβριστής A LXII 18
 ὑδατινοὶ ὑάδες M 79
 ὑδνὰ Θετίδος = ὕστρεα M fr. I
 ὑπάρχειν A IV 12, LXII 9
 ὑπότρηχης A XXXII 1
 ὑφαίνειν μῶκον inc. I
 ὑφασμα A XV 6
 ὑψιπετήεις κίχλας M 78
 ὑψῶσαι B 80
 φάλαγγες convivarum M 97
 φρεστιάφυλος A IV 17
 φθέγγασθαι B 12, 92, 271
 [φιλάεθλος inc. VIIa 21]
 φλόξ A XXIII 11
 φορεῖν κῶτα A LIX 2, φορεῖν
 σῶμα B 44, A XIII 3

φόρτον ἔρωτος B 78

*φράγδην B 266

φράξασθαι B 166

*φνυόθριξ M 26

ὁ φύσας B 13

φωνεῖν A XXXVII 1

χαίρειν ἔαν M 17, τινὲς χαί-
ρουσι ἐπαινοῦντες A LX 6

χαίτην ἀποβάλλειν A XXXVI 2

χεῖρες = χῆλαι A XXIV 2

χέρσος? M fr. II 4

χεῦμα A LIII 1

*χηλοτένοντες B 297

χηῖζειν H 10, A XXII 5

χηστός B 39, A XIII 2, XXXV
12

χρίειν τὸ μέτωπον B 238

*ψαλιδόστομος B 295

*ψαμμῖτις A XXII 2

ψαφαρός A XXXXI 2

ῥμοτάριχος M 17

ῥραῖος M 106, A XXXVIII 9

ERRATVM

Matronis fr. VI v. 5 (p. 93) lege ποιητάων pro πονητάων.

TABVLA ARGVMENTI

I	BATRACHOMYOMACHIA HOMERICA	p.	1—30
II	HIPPONAX EPHESIUS „		31—36
III	HEGEMO THASIS „		37—49
IIII	EVBOEVS PARIVS „		50—52
V	MATRO PITANAEVS „		53—95
VI	INCERTORVM FRAGMENTA „		96—111
VII	FRAGMENTA DVBLIA „		112. 113
VIII	ARCHESTRATVS GELENSIS . . . „		114—193
IX	INDICES		
	I Index locorum Homeri et Hesiodi a parodis et sillographis detortorum vel usurpatorum „		194—201
	II Index nominum „		202—204
	III Index geographicus „		205. 206
	IIII Index rerum „		207—212
	V Index vocabulorum memorabilium „		213—218

CORRIGENDA ET ADDENDA

IN FASCICULO ALTERO

Lubenter hac occasione oblata utor ut pauca quae interim aliis mihi visa sunt in altero fasciculo huius corpusculi minus recte administrata sive praetermissa componam adiciamque quae nova accessere.

p. 6 v. 2 post *συλλαίνειν* addere potui *κατασυλλαίνειν*, ibidemque adn. 2 huius verbi testem proferre Hippocratem p. 27, 41.

p. 6 v. 4 'Cercopum' lege pro 'Cecropum'.

p. 8 adn. 7 '*Doxogr.*' lege pro '*Paradoxogr.*'.

p. 13 adn. 1 adde: 'vel ad annos 225—223 Cleanthis mortem detrudere voluit Unger *Sitzungsb. d. Münch. Ak.* 1887 p. 104. argumentis sane usus nequaquam ad persuadendum idoneis'.

p. 13 adn. 2 adde: 'hac ex parte Koepkii computationem Susemihl *anal. Alex. chronol.* ind. lect. Gryph. hib. 1885/86 p. XI comprobavit, cum Couatus libri multis nominibus laudabilis *la poesie Alexandrine* (1882) p. 46 cum Roepero errare maluerit'.

p. 17 adn. 1 post *σχολάσαι* adde: '(*συσχολάσαι* recte opinor coniecit Susemihl l. s. p. XI adn. 47 coll. p. XII adn. 59)' et in fine adde: 'de Arati cum Timone commercio egit nuperrime Susemihl l. s. p. V adn. 6 et p. XIII adn. 62'.

p. 18 adn. 3 fin. adde: 'vide nunc Susemihlium l. s. p. V adn. 6'.

p. 19 med. quae de verbis Laertii *φιλογράμματος (ἦν Τίμων) καὶ τοῖς ποιηταῖς μύθους γράφαι ἱκανὸς κτλ.* disputavi non probavit Hillerus *Deutsch. Litt.-Zeit.* 1886 p. 472, cui videntur nihil illa significare nisi Timonem tragoedias suas poetis Alexandrinis Homero Alexandroque tradidisse.

p. 20 v. 22 sq. coniectura a me de librorum Timoneorum ordine prolata non magis placuit eidem p. 473; *σίλλους* enim ex altero fonte additos esse; quod tamen mihi non persuasit. ea enim quae ex altero illo fonte adiecta sunt prae se ferunt pinacographicam speciem, quae ipsa in verbis *σίλλους καὶ κιναιδούς* deest.

p. 21 adn. 1 fin. adde: 'cf. praeterea Herodot. V 113'.

p. 21 adn. 2 fin. adde: '= *kleine philol. Schr.* II p. 283, *προσέχων δέλτοις* idem anth. lyr. ² p. VIII'.

p. 23 adn. 1 fin. adde: 'Natorpio adsentitur etiam Hartius, *zur Seelen- u. Erkenntnisslehre Demokrits* (1886) p. 12'.

p. 25 v. 2 adde: 'similes fortasse fuere Varronis *Pseudo-tragoediae*: cf. Ribbeck, hist. poes. Rom. I p. 265'.

p. 32 v. 4 post 'spec. VI p. 8' adde: '= *kl. philol. Schr.* II p. 100'.

p. 33 v. 11 'statutum' lege pro 'sentitum'.

p. 32 adn. 2 v. 8 post 'Nietzschius l. s. p. 5' adde: 'et Freudenthalius *Hellenist. Stud.* p. 304'.

p. 40 fin. cum de descensus ad inferos forma saepe in literis Graecis usurpata disputarem, debui laudare enarrationem doctissimam Rohdii *griech. Roman* p. 261, cui praeter alia addi etiam potuit Ennii Epicharmus: nec memoratu indignum fuit Timoni parodo aliqua ex parte iam praeiisse Platonem, quippe qui Protagorae p. 315 *BC* in describendis sophistis *κεννάς* versibus notissimis usus sit.

p. 49 v. 14 'φιλοσόφει' lege pro 'φιλοσοφεῖ'.

p. 55 adn. 1 ante 'alii' adde 'Brandis, *Gesch. d. gr.-röm. Philos.* I p. 357 adn. o; Freudenthal, *über die Theologie des Xenophanes* (1886) p. 34 adn. 4'.

p. 57 sq. alteram illam verborum *ἐν ἔπεσι* apud Laertium IX 18 interpretationem, quam reieci propter nimiam membrorum discrepantiam, nihilo setius nuper amplexi sunt et Hillerus l. s. p. 473 ratus verba *λάμβους καὶ Ὅμηρον* ex alio fonte addita esse et Dilesius libri miscellanei in Zelleri honorem 1886 conscripti (*Philosoph. Aufs.*) p. 253 adn. 1 verbis *ἐν ἔπεσι* ad carmen *περὶ φύσεως* relatis, *λάμβους κτλ.* ad sillos. quibus num assentiendum sit etiam nunc dubito; tamen neque epica illa duo *Κολοφῶντος κτίσις* et *ὁ εἰς Ἑλέαν ἀποικισμός* poemata afferre debui, quippe quae demum a Lobone excogitata sint (cf. mus. Rhen. XXXIII p. 529) et *ἐν ἔπεσι* recte se habere concedo, cum Xenophanes non carmen epicum (*ἔπη*) scripserit, sed solum versu hexametro (*ἐν ἔπεσι*) carmen didacticum. Utut est certum sillorum testimonium exhibetur his verbis.

p. 59 v. 17 post 'carmini' intercidit 'cum'.

p. 60 v. 30 Epimenidis *θεογονίαν* (recens scilicet carmen: cf. mus. Rhen. XXXIII p. 525) a Xenophane petitam esse prae-fracte negavit Hillerus l. s. p. 474; praeterea ne potuisse quidem in hexametris Epimenidis nomen afferri. quibus optime re-

sponsum est nuperrime ab Ottone Kernio, De Orphei Epimenidis Pherecydis theogoniis p. 81.

p. 61 v. 20 post 'Havniensis' adde 'δ' συλλάβω (φ in ras.) cod. Vindobonensis n. 294, quode rettulit Ludwichius *Aristarch's hom. Textkritik* II p. 685'.

p. 61 adn. 1 v. 5 adde: 'ultimum sane locum recte ad Xenophanis sillos relatum esse consensit Dümmlerus, qui Mus. Rhen. XLII p. 140 novum adiciebat fragmentum ex Athenaeo IV p. 174f petiit, ubi *Ξενοφάνης* pro *Ξενοφών* scripsit'.

p. 62 adn. 3 post 'III (1846) p. 117' adde '= kl. philol. Schr. II p. 549'.

p. 63 de Margitae metro nuper egit Usener libelli praeclari cui inscripsit *Altgriechischer Versbau* p. 113 his verbis: 'Hier war die kürzere iambische Reihe freilich nicht mit der regelmässigen Wiederkehr strophischen Baus sondern zwanglos eingemischt, um einem durch eine beliebige Zahl von Hexametern durchgeführten Gedanken äusserlich fühlbaren Abschluss zu geben. Den Eindruck, den diese Trimeter machten, vermögen wir uns nicht sicher vorzustellen; aber begreiflich wäre es, wenn sie sich zu der Würde der vorangegangenen Hexameter in komischen Contrast setzten.' quod ut Eiresionae exemplo notissimo comprobatur, ita plane non quadrat ad Xenophanis hexametri iambicique trimetri mixturem quam admittere voluerunt.

ibid. v. 13 post 'Victorinus' adde '(i. e. Aelius Festus Aphthonius de re metrica, qui probabiliter ex Varrone hausit: cf. Gerh. Schultz, *quibus auctoribus Ael. Fest. Aphthonius usus sit*. Vratisl. 1885)'.

ibid. v. 15 post 'copulavit' adde 'et Hephaestio de poem. 3 p. 66 Westph. *τοιούτος ἐστὶ καὶ ὁ Μαργίτης Ὀμήρου* οὐ γὰρ *τεταγμένω ἀριθμῷ ἐπὼν τὸ λαμβικὸν ἐπιφέρεται*, quae inepte amplificat Tzetzes schol. p. 218'.

p. 66 de toto cynicorum *σπουδογελοῖω* scribendi genere accurate nunc multa exposuit Ernestus Weber in commentatione 'de Dione Chrysostomo Cynicorum imitatore' studiorum Lipsiensium volumini X inserta.

p. 69 v. 13 in Diogenis apophthegmate post *μεταφρένω* adde: '(ubi corrigas *μετισχίω* e gnomologio Vaticano n. 224: cf. Sternbach in *Commentationibus Ribbeckianis* p. 358)'.

p. 71 adn. 1 adde Nauckii copiosam disputationem *Mélang. Gr.-Rom.* II p. 734—738.

p. 72 v. 3 post 'L. D. VI 3' adde '(idem tamen dictum Isocrati tribuit Theo prog. 5 p. 100, 14 sq. Sp.)'.

p. 76 v. 2 sq. scribas: 'nunc exposuerunt Wilamowitzius et E. Weberus l. s. p. 162 sq., colloquium bellissimum et concitatum, quod inter homines et τὰ Πράγματα velut Πένταν, Φυγὴν, Γῆρας alia fingitur habitum, quo demonstratur plane non habere illos cur Paupertatem reliqua vituperent, apophthegmatis etc.'.

p. 77 fin. etiam Homerum a Bione lacessitum esse nuperrime statuit Weberus l. s. p. 181 adn.

p. 78 adn. 1 adde: 'denique de eo egit Wildenow, de Menippo Cynico Hal. 1881'.

p. 80 adn. 1 adde: 'ceterum cf. coniecturam de hoc loco nuper prolatam a Knaackio (Herm. XVIII p. 149)'.

p. 80 adn. 2 adde in fine: 'in Icaromenippo vero Menippeam indolem eo conspicuam esse, quod versibus interiectis narratio ipsa continuetur, recte observavit Brunsius Mus. Rhen. XLIII p. 192, ubi quid omnino ex Menippo in hoc dialogo haustum sit accuratius explanare studuit'.

p. 82 adn. 1 plane aliter de his Menippi scriptis statuit Usenerus *Epicurea* p. LXIX, cuius verba sat digna sunt quae accuratius perpendantur; sunt vero haec: 'mutila tabula (scriptorum Menippi apud Laertium VI 101), fortasse etiam hiatus deformata ante πρὸς τοὺς, quo potuit et aliorum librorum memoria et ἔγραψε δὲ καὶ intercidere: hoc enim verbo carere nequeunt accusativi γονὰς et εἰκάδας, nisi neglegentia librariorum factum esse statuerimus ut ad πρὸς praepositionem hi tituli olim primo casu positi pessime referrentur. duabus igitur saturis Menippus Epicureos sale nigro perfricuit. et ea quidem, cui Γοναὶ Ἐπικούρου nomen erat, atomorum doctrinam mordacissime perstrinxit: profectus a Neoclis fratris dicto fr. 178 quod Epicurum non puduerat memoriae mandare de atomis quo modo in Chaerestratae matris utero coaluissent ut homo omnium sapientissimus formaretur, philosophatus est: cuius disputationis saltem umbram quandam Dionysius Eusebii pr. ev. XIV 26, 2 sq. p. 779a servare videtur. alterius saturae argumentum erant feriae sollemnes Epicureorum Εἰκάδες nullo non mense celebratae et ab Epicuro ipso institutae'. quae sagaciter excogitata esse, mehercle non nego, vereor ut recte: manet saltem ut alia mittam scrupulus gravissimus qui idem me movit (neque vero verbi γονὰς numerus pluralis quod Usenerus cogitavit l. s. adn. 1), ut Ἐπικούρου γονὰς interpretarer Epi-

cureos. latuit enim me olim et nunc latet, quo referendus sit genetivus αὐτῶν in verbis *θηρησκενομένας ὑπ' αὐτῶν Εἰλιάδας* nisi ad *Ἐπικοῦρου γονάς*. quodsi Useneri interpretationem tenere volueris, ipse tamen noles verba ὑπ' αὐτῶν ad γονάς relata interpretari 'earum causa', quod ut per se aegre fieri potest, ita supervacaneum prorsus erit additamentum. ceterum in Useneri partes nuperrime abiit Birtius qui libelli nitidissimi *Zwei polit. Satiren des alten Rom* p. 126 non male contulit comicorum titulos *Ἀθηναῖς γοναί*, *Ἀφροδίτης γοναί*, *Μουσῶν γοναί* alios.

p. 84 adn. 6 fin. adde: 'videtur vero hic libellus similiter fuisse comparatus atque Asellii Sabini dialogus, "in quo boleti et ficedulae et ostreae et turdi certamen induxerat"' (Sueton. Tib. 42); talia certe in dialogi formam redacta certamina a Cynicorum consuetudine non abhorruisse demonstratur reliquiis *συνγρίσεως Πλούτων καὶ Ἀρετῆς* apud Stobaeum Flor. XCI 33 et XCIII 31 servatis, de quarum indole cynica dubitari non poterit, quamquam scriptoris nomen ignoramus'.

p. 85 fin. adde: 'accedit fortasse quartus Oenomaus Gadarenus, quode dixit Rohde *Gr. Roman* p. 249 et singulari dissertatione nuperrime egit Saarmann (*de Oenomao Gad.* Tubing. 1887)'.

p. 90 comm. v. 4 'unico quo tradita est loco' lege pro 'unicum quo tradita est locum'.

p. 90 v. 25 adde: 'similiter epigr. 911 Kaibelianae collectionis *μύθων ταμῆς* audit Plutarchus Nestorii filius (Procli praeceptor) qui epigr. 910 dicitur *βασιλεὺς λόγων*'.

p. 94 v. 2 adde: 'nonnulla exempla nunc congegessit Saarmann l. s. p. 18, quibus γόης adiectivi partibus fungatur, ita tamen omnia comparata ut sive *ἄνθρωπος* sive *ἄνῆρ* accedat'.

p. 95 fr. IIII, 1 *τῆς πολυδόξου* coniecit Rohde (per litteras) haec verba ad *φαντασίης* referens.

p. 96 v. 15 adde: 'de vocabulo *ἀπάτη* apud Parmenidem obvio cf. Bergk ind. schol. Hal. hib. 1867/68 p. VIII (= *kl. philol. Schr.* II p. 77)'.

p. 99 v. 18 adde: 'tertiam vero (minus tamen recte me iudice) vocabulo inferre voluit potestatem Freudenthalius *über die Theologie des Xenophanes* p. 34 adn. 3 his verbis: «aus demselben Grunde [weil er ohne feste Haltung war] nennt Timon auch Zenon den Eleaten *ἀμφοτερόγλ.*; denn dieser zweifelt an der Wirklichkeit der erscheinenden Dinge, hat aber doch

‘Parmenides’ Alleinheitslehre nicht angetastet, ist also dem Pyrrhoneer ein Skeptiker und Dogmatiker zugleich»’.

p. 101 fr. VII, 2 pro *ἰσογράφος* coni. Ludwich *philol. Wochenschr.* 1885 p. 1638 non male *ἰσότροφος*.

p. 103 fr. VII COMM. in fine adde: ‘ceterum non recte Heitzius, hist. litt. Gr. Müller. contin. II 2 p. 163 adn. 1 formam ‘*Ἐκάδημος* a Timone inventam statuit his verbis: «. . in der Benennung ‘*Ἐκάδημος*, wie sie . . von Timon gebraucht erscheint, ist die boshafte Absicht unverkennbar»; immo antiquior fuit haec forma, ut Eupolis apud Laert. Diog. III 9 dixit ‘*Ἐκαδήμων* (sic enim in Burbonico F legitur) et secundum scholiastam Aristophanes Nub. 1005: cf. Schwedler stud. Lips. X p. 202 sq.’

p. 105 v. 20 post ‘panarium commemorari’ adde ‘prae-sertim cum de Zenone referat Laert. Diog. VII 13 *ἡσθιε δ’ ἀρτίδια καὶ μέλι*’.

p. 106 v. 19 adde Ribbeckium stud. Lips. IX p. 338.

ibid. fr. VIII, 4 lege ‘*σοφιστῶν*’ pro ‘*σοφισταί*’.

p. 107 v. 6 et 17 lege ‘*σοφιστῶν*’ pro ‘*σοφισταί*’.

ibid. app. crit. v. 4 adde: ‘*ὑποτρομέουσι* coni. Nauck (per litteras) coll. Hom. X 240’.

p. 118 app. crit. fr. XVIII adde: ‘*παίγνια νωλεμέως* coni. Hiller l. s. p. 474’.

p. 121 sq. fr. XXII, 1 pro *ὄφρα* coni. Wakefield silv. crit. V p. 150 ὅς *ῥα*.

ibid. fr. XXII, 2 pro *βροτοὶ ἀστῶν* idem coni. *βροτοὶ ἄλλων* (quod coll. Homericō *ἀννμορώτατος ἄλλων* sim. probō), minus bene Ludwichius l. s. p. 1638 *βροτοὶ ἦσαν*.

p. 131 testimoniis adde: ‘Psellus *μεσαιων. βιβλιοθήκη* V p. 476 (ex schol. Plat.?) *τιμαιογραφῶν κατὰ τὸν σιλλογράφον*’.

p. 133 fr. XXVII ne dubitanter quidem Timoneis addere licuit; aliud enim egi, cum scripsi hunc versum Cynulcum usurpasse cynicum, Timonis admiratorem; usurpavit Ulpianus, itaque omne eadit coniecturae fundamentum.

p. 134 fr. XXVIII optime Zellerus (per litteras) et Ludwichius l. s. p. 1639 pro *λόγον* coniecerunt *ὄγκον* adhibito Soph. Ai. 129 (coll. Lobeckio ad h. l. et Passovio, *Musaios* p. 195); ibid. *ὀφρουόμενος* scribi voluit Ludwichius etiam apud Hesychium correcto *κατοφρουόμενος*.

p. 136 testimoniis adde: ‘Suidas v. *Σαλούστιος*’ *κατὰ τὸν Ἡράκλειτον ὀχλολόιδος*’.

p. 141 v. 8 adde: ‘Rohdio vero Platonem tangi placuit, quippe qui non *Ἀριστοκλῆς*, sed mutato nomine *Πλάτων* audire

voluerit; ceterum idem Timoni sola haec tribuit verba: ὁ ἐν γενετῆς σε | ἡ μήτηρ κέκληκεν’.

p. 144 fr. XXXVIII COMM. v. 3 post ‘observatum esse’ adde ‘post Bergkium l. i. s. et Mullachium’.

p. 145 v. 13 adde: ‘Bergkius ind. schol. Hal. hib. 1868/69 p. IX (= *kl. philol. Schr.* II p. 276) voluit eandem sententiam atque Timoneo inesse Epicharmi versui; multis nuper de hoc Epicharmeo egit Hillerus ann. philol. 1887 p. 202 sq., qui quae contra me disputavit non assequor. improbabiliter vero Kaibelius Herm. XXII p. 513 hoc versu Plonicam (Cratyl. p. 406 C) vocabuli οἶνος etymologiam irrideri statuit’.

p. 149 app. crit. v. 3 adde: ‘cf. etiam Bergk *emend. Parmen.* p. VIII (= op. II p. 78); nuperrime Kaibelius Herm. XXII p. 512 supplevit ἀσκηθῆ <παθῆων>’.

p. 152 app. crit. v. 2 adde: ‘ὅπως γέ<νε>τ’ mavult Hiller p. 474’.

p. 156 v. 18 adde: ‘ad v. λειτῇ cf. λιτὴ δίαίτα, σιτία λιτά, τροφὴ λιτοτάτη similia quae conguessit Wytttenbach *Animadv.* in Iuliani orat. I p. 42 ed. Schaef. et Hasper ann. phil. 1886 p. 272’.

p. 159 v. 5 adde: ‘neque vero recte Freudenthal *über die Theologie des Xenophanes* (1886) p. 34 ita disserit: «Xenophanes ist ein ἀμφοτερόβλεπτος: was nicht activisch genommen zu werden braucht (= ‘ein nach zwei Seiten Blickender’), sondern ‘einen auf zwei Seiten Erblickten’, einen Mann ohne feste Stellung bezeichnet»; optat enim hoc loco Xenophanes ut sibi certa contingant, non se vituperat’.

p. 161 app. crit. v. 2 adde: ‘Διωνύσοιο ἀριθμοπότης coni. Rzach *Studien zur Technik des nachhom. hero. Verses* (Vindob. 1880) p. 854’.

p. 162 app. crit. v. 2 post ‘spec. VI p. 7’ adde: ‘= *kl. philol. Schr.* II p. 299’.

p. 165 v. 16 post ‘narrant’ adde: ‘neque vero audiendus est Sittelius qui hist. litt. Gr. II p. 17 adn. 7 plane me fugit qua ratione hanc interpretationem sibi excogitaverit: «Timon sprach als frommen Wunsch aus, man hätte die Schriften des Pythagoras verbrennen sollen <ἔθελον δὲ κτλ.>»’.

p. 169 v. 29 adde: ‘aliter ἐπαοιδός explicavit Bureschius noster stud. Lips. IX p. 123 collatis locis quibusdam Plonicis (Phaed. p. 77 E, 114 D), quibus ἐπρωδός et ἐπρωδή verbis consolandi notio inest. vix tamen recte hoc loco, quo generaliter Socratem describit poeta, adhibetur plane singularis illa notio

a Platone cum de pellendo mortis metu sermo esset ingeniose adscita'.

p. 171 app. crit. v. 1 adde: 'ἐθέλοντα λαίψει coni. Rohde (per litteras)'.

p. 175 fr. LIII COMM. in. adde: 'de Aristippo, qui vel Byzantino illo epistolographo (apud Cramer. An. Gr. III p. 168, 3) audit ὁ τρυφηλότετος τῶν φιλοσόφων, memorabiles sunt versus Alexidis (fr. 36 Kock.) Κυρηναῖος ἦν ἐνταῦθα τις | ὥς φασ' Ἀρίστιππος, σοφιστῆς εὐφυνής, | μᾶλλον δὲ πρωτεύων ἀπάντων τῶν τότε | ἀκολαστία τε τῶν γεγονότων διαφέρων'.

p. 178 fr. LVI COMM. in fine adde: 'ceterum conferas Useneri Epicurea p. 279 fr. 409 cum adnotatione'.

ibid fr. LVII pro λακεδόνων cum Dilesio rescribas ληκεδόνων.

p. 183 v. 29 adde: 'minus vero recte me iudice Belochius *Bevölkerung der gr.-röm. Welt* p. 225 epitheton πολυφύλῳ referre voluit ad incolarum frequentiam (coll. Diod. XXXIII 28 a, 2 al.)'.

ibid. in fine adde: 'Nuperrime Gerckius Mus. Rhen. XLII p. 613 his versibus non ad philosophos, sed ad Callimacheos grammaticos relatis statuit poenas iniuriarum Callimachum ipsum a sillographo mortuo repetiisse epigrammate quarto Schneiderianae (Anth. Pal. VII 318) composito hoc Τίμων, οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσί, τί τοι φάος ἢ σκότος ἐχθρόν; | «τὸ σκότος· ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν Ἀίδῃ». sed omnia quae inde profectus de rixis inter Callimachum et Tímonem exortis et de Callimachi aetate sibi excogitavit necessario concidunt, cum illo epigrammate non sillographus sed procul dubio pariter atque notissimo Callimachi epigrammate tertio Schneiderianae (quod apud Plut. Anton. 70 τὸ περιφερόμενον Καλλιμάχειον audit, male vero cum Hegesippi epigrammate conglutinatum est in Anth. Pal. VII 320) et ceteris omnibus qui eodem loco in Anthologia leguntur epigrammatis (313—320) ὁ μισάνθρωπος Timon exagitatus sit'.

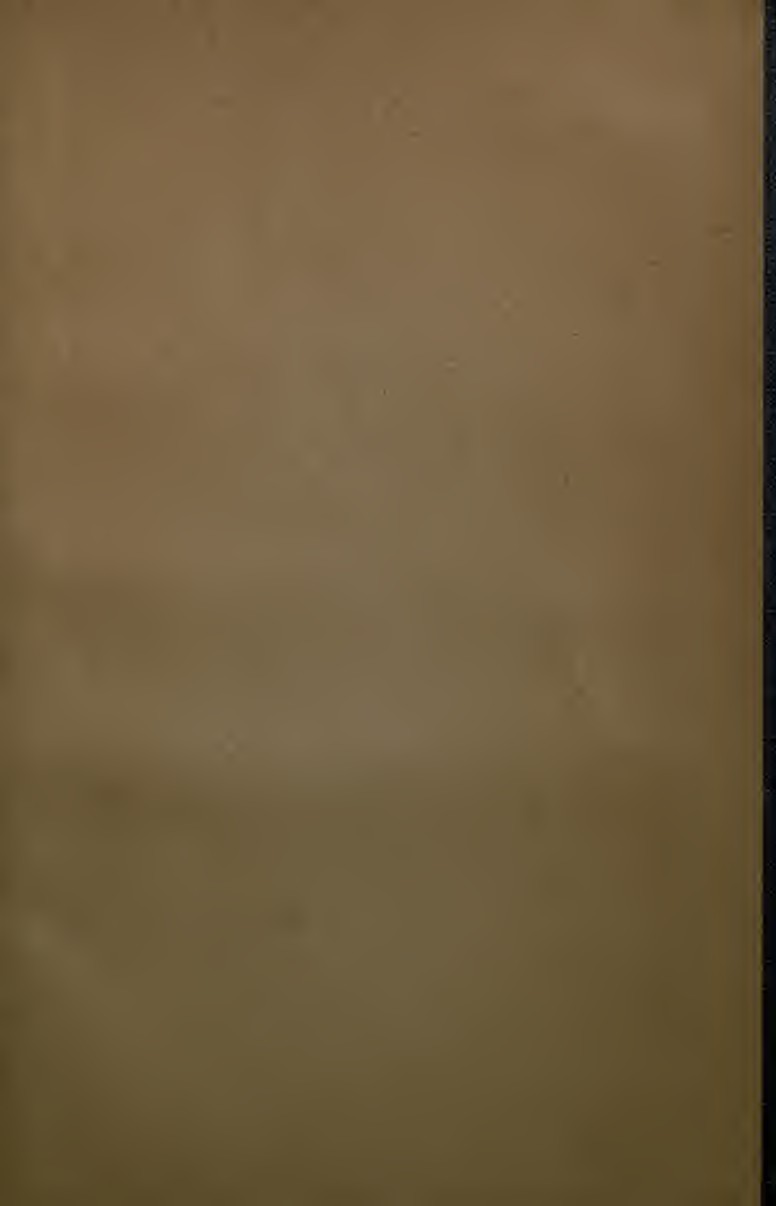
p. 191 fr. IV COMM. in fine adde: 'obiectum quod desit Friedelius, de philos. Gr. stud. Hom. p. 20 in sequenti versu positum fuisse coniecit; in antecedenti potius supplenda fere esse haec sumpsit Hillerus l. s. p. 475: «die Fabeln von Odysseus' Abenteuern kann Jedermann ἐξ ἀρχῆς καθ' Ὁμηρον berichten, ἐπεὶ μεμαθήκασι πάντες; aber um Tugend und Weisheit kümmern sich die Wenigsten»'.

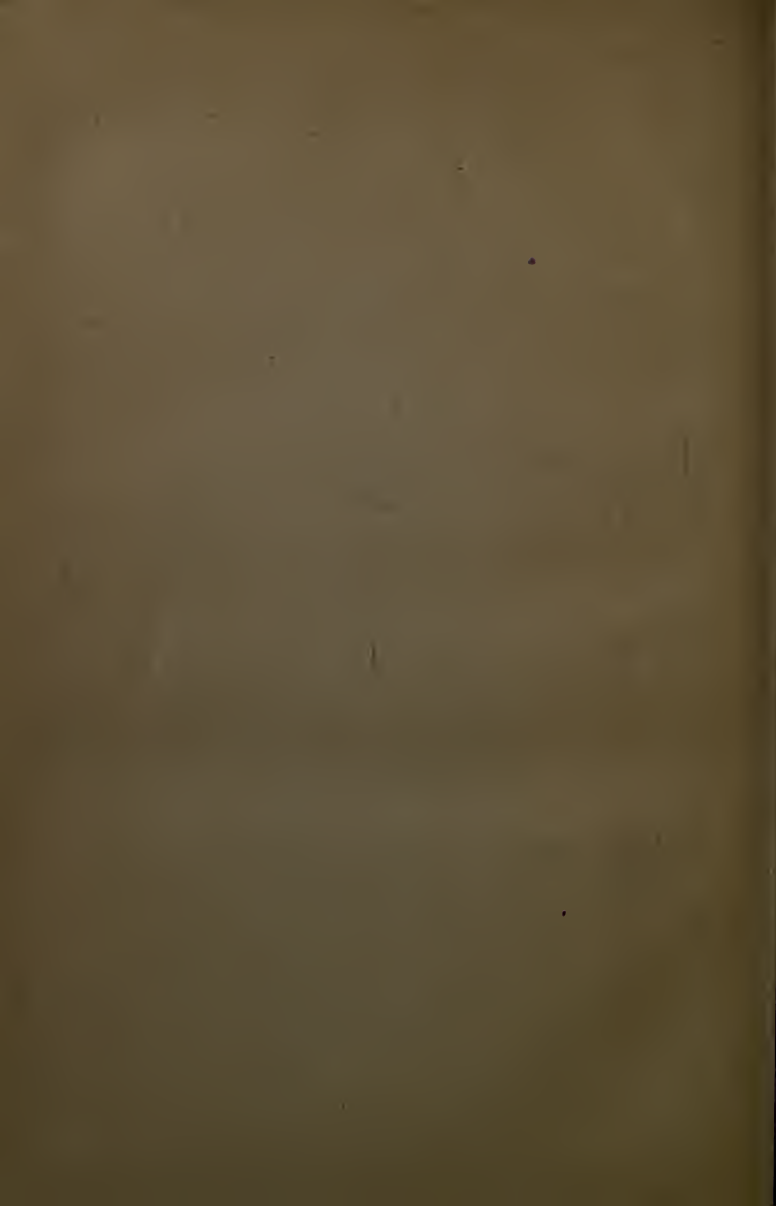
p. 197 app. crit. v. 2 adde: 'περίορντος· ὄρμον coni. Sitzler *Wochenschr. f. klass. Philol.* 1886 p. 1358'.

ibid. app. crit. v. 4 scribe: 'πόρνης libri, quod nunc defendo, cum πόρνης pariter usurpatum sit atque πόρνος (cf. Epicurus fr. 236 p. 175, 18 Usen. ap. Laert. Diog. X 8 αὐτὸς <Ναυσιφάνη> ἐκάλει ἀπατεῶνα καὶ πόρνην et Xenoph. Ephes. II 1 p. 347 Herch. ubi Habrocomes queritur: τίς ξμοὶ βίος περιλείπεται πόρνη μὲν ἀντὶ ἀνδρὸς γενομένην); Ludwichius l. s. p. 1639 πόρνης genetivum esse voluit pendentem a v. λίχνος (ut dixit Menander ap. Stob. Flor. LXXIV 27a, p. 56, 14 τὸ δ' ἄρσεν ἀεὶ τοῦ κεκουμμένον λίχνον)'.
 p. 199 fr. V COMM. in fine adde: 'De his et fr. VI ex parte aliter nunc iudicat Hillerus Fleckeiseni ann. 1886 p. 249 sq., cui obloquitur Sitzlerus l. s., qui ipse novam hanc proponit rationem ut legamus apud Clementem l. s. πρὸς δ' ἔτι (sc. φησί) «συνέμποροί εἰσι φιλόβρι» haec verba ad fragmentum elegiacum spectare ratus et interpretatus: τρυφαί vel ἡδοναί sunt συνέμποροι homini φιλόβρι'.

p. 199 fr. VI scribas cum Theodoreto ἄκαμπτοι, recte enim nunc Hillerus l. s. p. 251 refutavit ἄκναπτοι Clementis.
 p. 201 COMM. v. 10 sq. dele: 'et aliqua ex parte' usque ad 'ed. Bulliald.'.

C. Wachsmuth.

PA
3441
C67
v.1

Corpusculum poesis epicae
graecae ludibundae

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
